

የዕለት ስንቅ

ለጋዜጣዊነት ለሰላም

1ኛ መጽሐፍ

በመሐሪ ታደሰ ወልደጊዮርጊስ

1995 ዓ.ም ታተመ

መጽሐፍ ቅዱስን መሠረት ያደረጉ መጻሕፍት

ይህን መጽሐፍ ያለ ደራሲው ፈቃድ ማባዛት ወይም መልሶ
ማሳተም በሕግ የተከለከለ ነው።

Copyright © Mehari Taddesse Wolde Giorgis
December 2002
All rights reserved.

አሳታሚና አክፋፋይ
የኤስ ኣይ ኤም ሥነ ጽሑፍ ክፍል
የፖ.ሣ.ቁጥር 127
አዲስ አበባ፣ ኢትዮጵያ

Printed by SIM Press

መግቢያ

ጧት ሲነጋ

በማለጻ

ሰው ለሥራ

ሲሰናዳ፥

የልቤን በር

ማንነቴን

ከፍቻለሁ

ስጠኝ ስንቄን

... የውሎዬን

መጋቢት 7, 1990 ዓ.ም.

መሐሪ ታደሰ

ዘመኑ ቀውጢ ሆነ። ጧት ተነሥቶ ሩጫ፥ ማታ ተኝቶ በአሳብ መባተት፥ ምሽቱ ደግሞ በጨረር ተረቶ እንደገና ሲጠባ ዳግም ሩጫ በመሆኑ እኔና መሰል ክርስቲያን ወገኖቼ ቀኑን የምንጋፈጠው ከእግዚአብሔር ጋር ሳንማከር እንዲያው በደመ ነፍስ ሆነና ይህችን የብዙ ዓመት አጋጣሚዎቼን ከእግዚአብሔር ቃል ጋር አዋድጄ ባቀርባት ለእኔም ለወገኖቼም ትጠቅማለች በማለት በወንድም ዘነበ ገብረሃና ብርታት እጃችሁ ገብታለች። በዚህች ዱብ ድብ ብላችሁ ሥርዓት ያለው የመጽሐፍ ቅዱስ አጠናንን ካዳበራችሁ እግዚአብሔር ጸሎቴን መልሶልኛል። አብዛኞቹ ንባቦች ከመዝሙር ጋር የተጣመሩ ሲሆን፥ አንዳንዶቹን ግን አብሮ የሚሄድ መዝሙር ራሳችሁ መርጣችሁ እንድትዘምሩ ከፍት አድርጌዋለሁ። ይህንን ለእናንተ እንዳቀርብ ወደዚህ ምድር አልፎ ለመጣሁባት ለውድ እናቴ ለኩለንተሐወርቅ መክብብና ለእርሷ እናት ለእማሆይ ታዛነሽ ፍስሐ መታሰቢያ ትሆንልኝ ዘንድ ለሁለቱ እናቶች አበርክቻለሁ።

መልካም ንባብ፡-

መሐሪ ታደሰ ወልደጊዮርጊስ

ማውጫ

መግቢያ

1. ግ-ኡሲ	1
2. አቄጠ	2
3. አቤቱ፣ ፊትህን መልስ	3
4. ደጎና እደሩ	4
5. የፀኛ ክፍል ምላ	5
6. ጊዜያዊ ትኩሳት	6
7. የርምጃ ቀን	7
8. ምሕረት	8
9. ታጥቦ ጭቃ	9
10. ማጉረምረም ኃጢአት ነው?	10
11. ሰዎችን ከግብፅ ከማውጣትና ግብፅን ከሰዎች ልብ ከማውጣት የትኛው ይቀላል?	11
12. የጌታ ለውጥ	12
13. ኒያላ	13
14. ዴኒስ	14
15. ጎብረት - ፍቅር - ወሕግጋት	15
16. ጳውሎስና በርናባስ	16
17. ክርፋት	17
18. የ. . . በርገሩ አስተናጋጅ	18
19. መናሪያህ የዘላለም አምላክ ነው	19
20. ሸንኮራ	20
21. በቆሎ	21
22. «በርበሬ»	22
23. ምስማር	23
24. ሸክም	24
25. ክራሻት	25
26. እግዚአብሔር ካልረዳ	26
27. «ጣት ገማ ተብሎ. . . »	27
28. መሰላል	28

29. ዘር	29
30. ማግኔት	30
31. ድመት	31
32. ሰው ሆይ	32
33. ማን ይፈራል ሞት?	33
34. ንጉሥ ባሪያን ወድዶ	34
35. የቤት ኪራይ የማትከፍለው ደባል	35
36. ጡት የጣለው ወንድም	36
37. ሠርግ	37
38. ተራሮችን ያንቀጠቀጠ ትውልድ	38
39. ከሕይወት በኋላ ሕይወት	39
40. የማይሞላ ጉድጓድ	41
41. የነፍስ ጭማቂ	42
42. ሽሽት ከበረከት	43
43. የቁንጥጫ ጥቅም	44
44. ብላቴ	45
45. ቴቴሌስታይ	46
46. ማር በቧንቧ	47
47. ኤርያል	48
48. ጸሎቴ	49
49. ሌባው ከመስቀል ላይ	50
50. እምነት	51
51. ማርያም እንዳይከፋት፣ ቦብ ማርሊም እንዳይቀር	52
52. ወድጄ ፈቅጄ	53
53. «ስጧ ስንቅ ነው የእመቤቴ»	54
54. እማማ አኮ	55
55. የምግብ በሽታ	56
56. የለውጥ ሽፍታ	57
57. ቡናና አዲስ ቢራ	58
58. ዕውቀት = ታማኝነት?	59
59. መቼ ነው አለቃ የምሆነው?	60

60. የቸኮለች	61
61. «ለማጅ»	62
62. የልብ ቋንቋ	63
63. መልካም እረኛ	64
64. ገጹሕ ልቦና	65
65. ዋጋዬ	66
66. ለምን ትኖራለህ?	67
67. ፍቅር	69
68. ቀይ መብራት	70
69. ዝም ብሎ አደመጠ	72
70. ትዝታ	73
71. ተግዳሮት	74
72. «ዝምታ ወርቅ፣ መናገር ብር»	75
73. ሮሚዮና ጁሊየት	76
74. ኮካ ኮላ - ፔፕሲ ኮላ	77
75. ጠቢብ እብድ	78
76. «... የሚረባህን ነገር የማስተምርህ...»	79
77. የእግዚአብሔር ክንድ ሆይ	80
78. ትምህርት ለሰላም	81
79. አንድ ለእናቱ	82
80. በብዙም ሆነ በጥቂቱ	84
81. ክድል ባሻገር	85
82. መቀላወጥ ለመላላጥ	86
83. ቀባሪስ ካገኘሁ	87
84. የገቢ ምንጮችን	88
85. ኪሣራ	89
86. ሠራዊት	90
87. 200 ሜትር	91
88. ለፍቶ መና	92
89. መጨረሻህ እንዲያምር	93
90. የማን አባት ገደል ገባ?	94

ሚ-ኡሲ

ከላይ ርእስ የሆነው ቃል አማርኛ አይደለም። ፈረንሳይኛ ነው። ትርጉሙም «እኔም...» ማለት ነው። ለምሳሌ አንድ ሰው «ርቦኛል» ብሎ ሲናገር እርሱም ተርቦው ከሆነ «እኔም እንደ አንተ እርቦኛል» የማለት ያህል ነው። ይህንን ቃል ሳስብ የእግዚአብሔር ፍቅር ታወሰኝ። እግዚአብሔር በመጀመሪያ ወደደን። ጠላቶች ሆነን ሳለን ወደ ራሱ አስጠጋን፤ ሳንወደው ወደደን። ጭራሹን ከነመኖሩ እንኳ ሳናውቅ እርሱ ወድሏል። 1ኛ ዮሐ. 14:19 ላይ «እርሱ አስቀድሞ ወድሏልና እኛ እንወደዋለን» ይላል። እኛን ሊያስወድድን የሚችል መልካም ነገር በሕይወታችን ሳይኖር ጌታ አፈቀረን። እኔና እናንተ በመስቀል መቸንከር ሲገባን እርሱ የእኛን ቦታ ወስዶ ዕዳችንን ከፈለ። እግዚአብሔር አስቀድሞ ስለወደደን እኛም በምላሹ «ሚ-ኡሲ» እንለዋለን። እንዲያውም እርሱን እንደምንወደው የሚገልጹ ብዙ መዝሙሮች አሉን። ነገር ግን የሚቀጥለው ቁጥር የሚያስደነግጥ ትእዛዝን ይዟል። «ማንም፡- እግዚአብሔርን እወዳለሁ እያለ ወንድሙን ቢጠላ ሐሰተኛ ነው፤ ያየውን ወንድሙን የማይወድ ያላየውን እግዚአብሔርን ሊወደው እንዴት ይችላል? እግዚአብሔርንም የሚወድ ወንድሙን ደግሞ እንዲወድ ይህች ትእዛዝ ከእርሱ አለችን። ክርስቶስ ነው ብሎ በኢየሱስ የሚያምን ሁሉ ከእግዚአብሔር ተወልዶአል፤ ወላጁንም የሚወድ ሁሉ ከእርሱ የተወለደውን ደግሞ ይወዳል። እግዚአብሔርን ስንወድ ትእዛዛቱንም ስናደርግ የእግዚአብሔርን ልጆች እንድንወድ በዚህ እናውቃለን።» (1ኛ ዮሐ. 4:20-5:2)።

እኔም ሆንኩ ብዙ ክርስቲያኖችን ከሚያስቸግረን ነገር የጎዱንን ሰዎች መውደድ ነው። ዮሐንስ ያቀረበው ተግዳሮት ቀላል አይደለም። እግዚአብሔርን እንወዳለን ብለን የምንል ከሆነ ግን ከላይ የተዘረዘሩትን የማድረግ ኃላፊነት እንዳለብን አሳስቦናል። ወንድማችንን የምንወደው በእግዚአብሔር መንግሥት ተቀባይነትን ለማግኘት ሳይሆን በመጀመሪያ እርሱ ስለወደደንና ስለተቀበለን ነው። እስኪ ዛሬ ለወገኖች ፍቅርን ለመግለጽ በመወሰን ጌታ እንዲረዳን እንጸልይ።

እግዚአብሔር ሆይ፣ ቃልህና አረማመዴ አንድ አልሆነምና እባክህ ወገኖችን በእውነተኛ ፍቅር እንድወዳቸውና ፍቅሬትንም በተግባር መግለጽ እንድችል እርዳኝ። ስለወደድከኝ ተመስገን። «ሚ-ኡሲ» «እኔም እወድሃለሁ»።

መዝሙር፡- ቃልህና አረማመዴ
አንድ አልሆኑም ጌታ ሆይ
አታስተካክለኝም ወይ?

«አቄጠ»

ዓይኑን እያገረጠረጠ «ሐረግላ አካፍይኝ!» ሲላት «አቄጠ» አለችው። ምን ማለቷ ይሆን? ይህ ቃል ለእርስዎ እንግዳ ነው። ትርጉም የለሽ። ግር አይበልዎት አማርኛ ነው። ልጆች ጥርት ያለ ቋንቋ እንዲናገሩ ከሥር መሠረታቸው ጀምረን እናስተምራቸዋለን። መጀመሪያ እኛ እንናገርና እንዲሰሙ ካበረታታን በኋላ እንደገና ራሳቸው ቃላቶችን እያወጡ እንዲናገሩ እንጠብቅባቸዋለን። «አቄጠ» ስትል «አለቀ» ማለቷ ነው። እኛ ያስተማርናት «አለቀ» ብለን ነው። እርሷም ስምታ እኛ ያልነውን መድገሟ መሆኑ ነው። «አቄጠ» ማለቷ። ደግሞን ደጋግሞን «አቄጠ» አይደለም «አለቀ» ነው። የሚባለው ብንላትም ለጊዜው ልታስተካክለው አልቻለችም። ልክ በተመሳሳይ መልኩ እግዚአብሔር እኛ እንድንሆንለት የሚፈልገንን እንድንሆን ማድረግ የሚገባንን ይናገራል። ታዲያ እርሱ የሚለውን ለማድረግ እንወተረተራለን። የልቡን ጥማት ያሳረፍን መስሎን ሌላ እናወራለን። ከላይ ሆኖ ሲያየን መሆን ከሚገባን ርቀን እንዳለን ያውቃል። «አለቀ» ሲለን «አቄጠ» እያልን እንኖራለን። ይችልጅ አቄጠ ስትል ምን ለማለት እንደፈለገች ያ ቤተሰብ ያውቃል። ጊዜ የሚፈጅ ሂደት እንደሆነም ተረድተዋል። አልቀረም ሳታውቀው «አቄጠ»ን አሸቀንጥራ በ«አለቀ» ተክታው አገኘናት። ዛሬ ዛሬ እኛ ነን እንደግር የሚጣፍጡ «አቄጠ»ዎችን ተላምደን «አቄጠ» የምንለው።

እግዚአብሔርም በውስጣችን ሊያስቀምጥ የሚችውን ሕይወት መኖር ተስኖን በልፍሰፍስ ኑሮ እየተጋጋጥን ስንወተረተር ጌታ እያየን «አይዞህ ልጅ በርታ... ፈቃዴ በሕይወትህ ይፈጸማል! ጊዜ ሰጥተህ ለመኖር ጨካኝነህ ርምጃን ውሰድ» ይለናል። «አቄጠ»ን ሳስብ ጴጥሮስ በአእምሮዬ ሽው አለብኝ። ጌታ ጴጥሮስን ለመለወጥ ዓመታትን ፈጅቶበታል። ቀለም እንደተነከረ ልብስ በአንድ ለውጥ አይመጣም። ደግሞ ጊዜን ተንተርሶ በስሎ የሚመጣ ለውጥ ጎርፍና ወጀብ፤ ነፋስና ማዕበል አይነቀንቀውም። ሰው የሚያምነው የሚያውቀውን ያህል ነው። የሚኖረው ደግሞ በእምነቱ መጠን ነው። ሰው ከሚያውቀው በላይ አያምንም። ከሚያምነውም በላይ አይኖርም። «አቄጠ» ሲበስል «አለቀ» ይሆናል። ጴጥሮስ ጋ ለመለስና ሕይወቱን ልቃኝ ወደድኩ። ስንትና ስንት ተአምር አይቶ ጌታ ሲሰቀል ድንገት ከምብል አለ። «እረ እኔ አላውቀውም» ብሎ ሸመጠጠ። የዘመናችን ሰባኪዎች ቢኖሩ ኖሮ ከሕይወት መስመር አሸቀንጥረው ይጥሉት ነበር። ጌታ ግን መቼ ጨካኝነት። የጴጥሮስን ነገና ከነገወዲያ አይቶ አስጠግቶ አበረታው። የኋላ ኋላ የጴጥሮስ «አቄጠ» ተለወጠና ስሙ በምድር የወጣ የወንጌል አርበኛ ሆነ። ሽቅብ ሳይሆን ቁልቁል ተቸንክሮ ሞቱን ከላይ ወደ ታች በድፍረት ገጠማት። «አቄጠ» ተለውጦ አለቀ ሆኗልና። እስኪ ዛሬ የእግዚአብሔርን ፍቅር እያሰብን የጌታን ምሕረት እያስላሰልን እንዋል!

መዝሙር፡- እግዚአብሔር ምሕረቱ ብዙ ደካሞችንም ማገዙ በጀርባ አዝሎ መሸከሙ ከኃጢአት ማንጸት በደሙ

አቤቱ፥ ፊትህን መልስ

ለምን??? ግን ለምን? ለምን ዝም ትለኛለህ? በስሜት ተገፋፍቼ ከፈቃድህ ሳፈነግጥ፤ ታማኝነቴን አሸቀንጥራ ስፋንን፤ የክለልክልኝን ወሰን ጥሼ በአረንጓዴ ስዘፈቅ ለምን ዝም ብለህ ታየኛለህ? ትንፋሼና መንገዴ ሁሉ በእጅህ ነው። ሣሩን ብቻ ተመልክቼ ገደሉን ሳላይ ወደ ሞት ስገላግስ ሃይ የሚለው ድምፅህ ምንነው ጠፋ? «ተው ተመለስ ልጄ» የሚለው አባታዊ ምክርህ ምንነው ራቀኝ? አዳምን በኤድን ገነት እንደ መንገደኛ እየተመላለሰ ያናገረው ድምፅህ፤ ቃየንን የገሠጽክበት፤ ኖህ መርከብ እንዲሠራ ትእዛዝ የሰጠህበት ድምፅህ ምንነው በዝምታ ተዋጠ? አብርሃምን ከዑር ያወጣህበትን የተስፋ ቃል የሰጠው ድምፅህ፤ . . . «እኔ ኤልሻዳይ ነኝ» በማለት የአብርሃምን ልብ የደገፈውን ስምህን የገለጥክበት ድምፅህ . . . «ሕዝቤን ሂድና ነፃ አውጣ» በማለት ሙሴን የጠራህበት . . . «ያለና የሚኖር ነኝ» ብለህ ማንነትህን ያወጅክበት ድምፅህ . . . ኤልያስን በነፋስ ሹከሹከታ ያዋየህበት፤ ዳዊትን በነቢዩ ናታን የተናገርክበት . . . ልጅህን ከሰማይ «የምወደው ልጄ» በማለት ፍቅርህን የገለጽክበት፤ በርናባስ ሳውልን ለሥራ የለየህበት፤ በተሳሳተ ጎዳና እንዳይሄዱ ያገድክበት . . . ሊመጣ የነበረውን ረሃብ ቀድመህ በመግለጥ ሕዝብህ እንዲዘጋጅ ያሳወቅህበት . . . በአጋቦስ አልፈህ የጳውሎስን እሥራት ከወዲሁ የተነበደክበት፤ «እመጣለሁ ለእያንዳንዱም እንደ ሥራው እስጥ ዘንድ ዋጋዬ ከእኔ ጋር አለ» ብለህ ተስፋና ፍርድን አጣምረህ የሰጠህበት ድምፅህ ምንነው . . . ምንነው ዝምታ ነገሠበት? «ወደ እውነት ሁሉ ይመራችኋል» የተባለው መሪያችን መንፈስህ ምንነው ድምፁ ጠፋ? እንኳንስ ሊመራን በሕይወታችን እስከ መኖሩም ጥርጥር ውስጥ ገብተናል። መንታ መንገድ ላይ ቆመን ግራ በተጋባን ጊዜ ምሪትን ፈልገን ብንጮኽም ድምፁ የሹከሹከታን ያህል እንኳ አልሰማ አለን። ለነገሩ የእኛ ጆሮ ደድሮ መስማት ተስኖት ይሆናል። ፈቃድህ መስሎን በየዕለቱ የምንመላለስበት ጎዳና ጭራሹ ለአደጋ አጋለጠን። መንገድ ስተን እንደሆን የሚመልስን ብንሻም እየቶችን መልስ ያጣ ልቅሶ ሆነብን። «ኳርት» እየቀያየርን ድምፅህን ፍለጋ ብንቃትትም ጣቢያህ ጠፋብን። እንደ ቀድሞው ለመዋጋት ከጎዳችንን ስንሰቀስቅ ጉልበታችን እየከዳን ተልፈሰፈሰን። ምንነው አለሁ ብትል? መንገዱ ይሄ ነው ብለህ ብትመራን ምን አለበት? ወይ ደግሞ ቀይ መብራት አብርተህ «አደገኛ» የሚል ጽሑፍ ካለበት የአጽም ሥዕል ጋር በኃጢአት መንገድ ማቋረጫ ላይ ብትለጥፍልን? ካልሆነም ስምህን ተሸክመን አስደብንህ። አቤቱ፤ ፊትህን መልስልን፤ እንደ ቀድሞው ምርኮአችንን መልስልን . . . ድምፅህ ይሰማን። «አቤቱ፤ ንቃ ለምንስ ትተኛለህ? ተነሥ፤ ለዘወትርም አትጣልን። ለምንስ ፊትህን ትሰውራለህ?...» [መዝ. 43(44)፡23]።

መዝሙር፡- ለረዥም ዘመናት ሸንጤን ገትራለሁ ለሰበር ስደማ አላቅሜ እያየሁ ከእግዚአብሔር ውጊያ ምንም አልጠቀመኝ እጆቼን አነሣሁ አዝኖ ቢማርክኝ

ደኅና እደሩ

ድንገት ደውለው አባትህ ሊሞት ነው በነፍሱ ድረስ ብለው ነገሩት። ለመሄድ ሲነሣሣ ተሰባስበን ጸልየን ሸኘነው። ከምስት ሳምንት በኋላ ሲመለስ ሁኔታውን በዝርዝር አጫወተን። አባቱ ለረጅም ዘመናት ጌታን አገልግለዋል። ከመሞታቸው ከአሥር ዓመት በፊት በቀብራቸው ሥነ ሥርዓት ላይ የሚዘመሩ መዝሙሮችንና የሚነበብ አጭር ስብከትም ጽፈው ነበር። ልጆቻቸው ከየቦታው ከተሰባሰቡ በኋላ ከልጆቻቸውና ከልጅ ልጆቻቸው ጋር በአንድነት መዝሙር ዘምረው እስትንፋሳቸው አቆመች። ቤተሰብም አካላቸው ወደሚያርፍበት መቃብር አድርሰው ከመሞታቸው በፊት የጻፉት ስብከት እንዲነበብ ተደረገ። በመልእክታቸው መጨረሻ ላይ «ደኅና እደሩ» ብለው ደምድመዋል። ሌሊቱ አልፎ ሲነጋ እንገናኛለን። ሞት ለእኛ የሕይወት ማብቂያ ሳይሆን የክብር መግቢያ ነው ማለታቸው ነው። እኛ ግን ይህንን እውነት ለመጋፈጥ ፈራ ተባ ስንል እንታያለን። እኚህ አገልጋይ ግን ጨለማው አልፎ በክብር የምንገናኝበት ዘመን እንዳለ ስለተረዱ «ደኅና እደሩ» አሉ እንጂ ደኅና ሁኑ አላሉም። ፍጻሜያችን በጌታ ፊት ግርማ ተላብስን በመሆኑ ትልቅ መጽናናታችን ነው።

እስኪ ዛሬ ሞት ለዘለዓለም ከምንወዳቸውና ጌታን ከሚያውቁ እንደማይለዩን በማለብ ጌታን እናመስግነው። ላይኛዋን ቤታችንን እያሰብን አብረውን እንዲሆኑ ለምንወዳቸው ሰዎች የወንጌልን የምሥራች በትሕትናና በቅንነት እንገነዘባቸው። እንጸልይላቸው። ከሞት ወዲያ መጠለያችን የሆነውን የብርሃን አገር እያሰብን እኔ እኮ የምሄደው ወደ ጌታ ነው በሚል ተስፋ ደስታን ከፊታችን ፈትፍተን በምስጋና እንዋል።

«...የሚያምንብኝ ቢሞት እንኳ ሕያው ይሆናል፤ ሕያው የሆነም የሚያምንብኝም ሁሉ ለዘላለም አይሞትም፤» (ዮሐ. 11:25-26)።

መዝሙር፡- በውቤቱ ኢየሩሳሌም በቅድስቲቱ ሀገር
ተስፋ አለን በጌታ ለዘለዓለም ልንኖር
አልፈን የሞትን መንደር ከዚያ ወዲያ
ሥጋ ከእኛ ተገፎ አሮጌው ሁሉ አልፎ
እንለወጣለን ጌታን እንመስላለን።

የ6ኛ ክፍል ምሳ

አንዴ የስድስተኛ ክፍል ተማሪዎች አንድ አሳብ አቀረቡ። ቤተሰቦቻቸው የሚሰንቁላቸውን ምሳ ለትዳና ተዳዳሪዎች ለማብላት ተስማሙ። እናም ቀን ተመርጦ ሐሙስ ሆነ። እኔም የድርሻዬን የምሳ ሰዓት መዳረሻ ላይ በመኪና ጭኝቸው ወደ ቸርችል ጎዳን አመራን። ጥግ ይዘው በላስቲክ ቤት ውስጥ በቀን የተኙትን ሕፃናትና አዋቂዎች ከእንቅልፋቸው እየቀሰቀሰን የያዝነውን ሰጠናቸው። ልብን በሚነኩ ቃላት ምስጋናቸውን ለእነዚህ የአሥርና አሥራ አንድ ዓመት ሕፃናት አሹጎደንዱ። በዚህ መሃል አንድ በዕድሜ የጎለመሰ ሰው ወደ እኔ ተጠግቶ የምናደርገውን እንዳብራራለት ከጠየቀኝ በኋላ የራሱን አሳብ እንደሚከተለው አቀረበ «ይሄ ምን ዋጋ አለው? ትልቁ ቁም ነገር ዘላቂ ነገር ማድረግ ነው እንጂ ይሄ ምን ይረባል?» አለ። እኔም ሆንኩ ልጆቼ ይህንን አጥተነው አይደለም። የአንድ ቀን ምሳ ሰዓመት እንደማይበቃቸው እናውቃለን። በአዲስ አበባ ውስጥ ያሉትን ችግሮች ሁሉ ለመርዳትም አቅማችን አይፈቅድልንም። ነገር ግን የማንችለውን እያሰብን ከንፈር ከመምጠጥ ይልቅ በእጃችን ያለንን ለመስጠት ተዘጋጅን። እነዚህ ሕፃናት ለአንድ ቀንም ቢሆን ምሳቸውን ትተው ረሃብን ሊጋሩአቸው መረጡ። አስተያየቱን የሰጠው ሰው ልጆቼን ቢያንስ በሦስት እጥፍ ዕድሜ ይበልጣቸዋል። ነገር ግን እነዚህ ሕፃናት የሚያደርጉትን በመተቸት ፍሬ ቢስ እንደሆነ አድርጎ አስቦታል። እርሱ ግን ይህንን እንኳ ሊያደርግ አልሞከረም። ምናልባትም እኔና እናንተም ተመሳሳይ ባሕርይ ይታይብን ይሆናል። ስለዚህም ማድረግ የምንችለውን ከመፈጸም ይልቅ የማይቻል ዕቅድ እየነደፍን በምኞት ብቻ እንኖራለን።

ያ ሕፃን ልጅ ምሳውን ሰጠ፤ ጌታ ኢየሱስም አብዝቶ ባርኮ ሕዝብ መገበበት። የተቀበለ መስጠትን ያውቃል። እስኪ ዛሬ ለአንድ ሰው ቸርነትን እናድርግ። ከስጦታችን ይልቅ ለሰውየው እንደምናስብለትና እንደምንወደው እንግለጽለት። ከጌታም እጅ ዋጋችንን እናገኛለን። «ተርቤ አላበላችሁኝምና፤ ተጠምቼ አላጠጣችሁኝምና፤ ታርዜ አላበላችሁኝምና። . . . » ሲል «ጌታ ሆይ፤ መቼ ተራብህ መቼ ታረዝህ መቼስ ተጠግህ? . . . » ብንል ወይም ደግሞ አሁን ሃምበርገር ይምጣልህ? ላዛኛ ይሻላል? ብንል ምን ዋጋ አለው? ማቴ. 24 አንብባለን ለጌታ እንደምናደርግ ቢያንስ ቢያንስ አንድን ሰው ዛሬ እንመግብ፤ እናልብስ. . . ማቴ. 25:31-46ን አንብብ።

«ከሁሉ ከሚያንሱ ከእነዚህ ወንድሞቼ ለአንዱ እንኳ ስላደረጋችሁት ለእኔ አደረጋችሁት. . . »

መዝሙር፡- ወንድምህን ፅድቃው (2) አትጥላው
የኢየሱስ ደም ዋጋ ነው።

ጊዜያዊ ትኩሳት

አንዳንዴ ፀሐይ ለጉድ ነው። አናት ይበሳል። አንድ ቀን እንደዚህ ባለ ጠራራ ወደ ሜክሲኮ ለመሄድ ፒያሣ አካባቢ ወዳለው የታክሲ ተራ አመራሁ። ቀድሞኝ ውስጥ የነበረችው ወጣት ልጅ ወደ መስኮቱ አሳለፈችኝ። ወንበሩም ግሏል። በእርሷ ቤት እኔን ወደ ጥግ አሳልፋ በፀሐይ ስቀቀል እርሷ ከጠራራው ለመዳን ነው። ይሁን መቼስ ያላወቁ አለቁ አይደል የሚባለው? እኔም ጉዳዩን ቀድሜ ስላወቅሁት አልፌ ለመቀመጥ አላቅማማሁም። ነገሩ እንዲህ ነው፡-

ታክሲው በቆመበት ቦታ ፀሐይ በመስኮት ጥግ በኩል ነው። ነገር ግን ታክሲው ተነሥቶ በአሮጌው ፖስታ ቤት በኩል አልፎ ቁልቁል በቸርቸል ጎዳና ሲምዘገዝግ ፀሐይዋ ትዘርና ራሳቸውን ከፀሐይ ለማዳን ሌሎችን ያሳለፉትን ሰዎች ታገኛቸዋለች። ታክሲ ተራ የነበረውን የፀሐይ ቃጠሎ ለአጭር ጊዜ ታግሰው በመንገዳቸው ሁሉ በጥላ መንዝ ሲችሉ ባለማወቃቸው ጊዜያዊ ዕረፍትን መርጠው ረጅሙን መንገድ በቃጠሎ ያሳልፋሉ። በተመሳሳይ መንገድ ሰው ዛሬ ሕይወቱን ለጌታ ኢየሱስ በመስጠት መከራና ችግርን ታግሶ በሰላም መኖር ይችላል። ነገር ግን ዕለታዊ ተግዳሮትንና ሰደትን ፈርቶ ከዓለም ተቀላቅሎ ያረፈ መስሎት በመቅበዝበዝ ይሠቃያል። ከርስቲያኑም ስለ ጌታ መሥዋዕትነት ከፍሎ በክብር ጌታን ከማየት ይልቅ ጊዜያዊና ሥጋዊ ሰደትን ፈርቶ በጥበብ የላቀ መስሎት ነገር ግን ተበልጦ ይነዳል። ጌታ ግን መከራን በመስቀል ታግሶ ከብሯል። ለክብር በውርደት ውስጥ የሚታለፍበት ጎዳና እንዳለም በቀዳሚው ሕይወቱ አስተምሯል።

ሉቃስ 22:39-53ን አንብብ።

«... ለሞትም ይኸውም የመስቀል ሞት እንኳ የታዘዘ ሆነ። በዚህ ምክንያት ደግሞ እግዚአብሔር ያለ ልክ ከፍ ከፍ አደረገው...» (ፊልጵ. 2:8)

«እርሱም በሥጋው ወራት ከሞት ሊያድነው ወደሚችል ከብርቱ ጩኸትና ከእንባ ጋር ጸሎትንና ምልጃን አቀረበ...» (ዕብ. 5:7)።

የሚከተለውን መዝሙር በመዘመር እስኪ ሕይወታችሁን መዝኑት።

እታገላለሁ እታገላለሁ
እስከ መጨረሻው እታገላለሁ፤
የእስራኤል አምላክ
ድል እንደሚሰጠኝ አምናለሁ።

የርምጃ ቀን

ራሱ ጌታ ኢየሱስ ነው በውኃ ላይ እንዲሄዱ ያዘዛቸው። በትእዛዙ መሠረት ደቀ መዛሙርቱ እየሄዱ እያለ ድንገት ዐውሎ ነፋስ ተነሣ። ዐውሎ ነፋሱ ያናወጠው ጀልባዋን ብቻ አይደለም፤ እንደ ኳስ ያነጠራት የሰዎቹንም ሕሊና እንጂ። ተጨንቀው ከደቂቃ በኋላ ውጦ የሚያስቀራቸውን ውኃ ይራራላቸው እንደሁ ጌታን ዓይን ዓይኑን እያዩ ሳለ በማዕበሉ ላይ እየተረማመደ መጣ። ድምፁንም አሰማቸው። ድምፅ ሲመጣ ጴጥሮስ ከጭንቀቱ ተላቅቆ በውኃ ላይ ተረማመደ። ወጀቡ አላቆመም።

አንዳንድ ጊዜ በሚያስጨንቅ የሕይወት አጣብቂኝ ውስጥ ገብተን የጌታን ማዳን ፍለጋ በሰለለ ድምፅ ጮኸን እግዚአብሔር ድምፁን ሲልክ በዙሪያችን ያሉት ወጀቦች ባለመቆማቸው እናዝን ይሆናል። ነገር ግን ድምፁ ያጽናናል። ምናልባት በላያችን ላይ የሚያጓራውን ከባድ ፋጩት እየሰማን የጌታን ድምፅ እንዳናልፈው ልንጠነቀቅ ይገባል። ድምፅ ሲመጣ ሁሌም ቢሆን በወጀብ ላይ ያስኬደናል። ወጀቡ ከማጓራት ፀጥ እስኪል ሥራ ፈትተን አንቀመጥም! በላዩ ላይ እንረማመዳለን እንጂ። ጌታን ወጀቡ አያስጋውም! በላዩ ላይ ይረማመድበታል። ድምፁን ሰምቶ ለሚጠባበቀው ጌታ በወጀብ ላይ ያራምዳል። ወጀቡ እያለ ድምፅ ይመጣል እንጂ ወጀቡ ጸጥ ላይል ይችላል። ማቴዎስ 14:22-32 አንብቡ።

መዝሙር፡- ጌታ ቀድሞ ተኝቶበት

ስፍራውን ይዞ አርፎበት

እንዴት ይሰምጣል መርከቡ?

ምንስ ቢያይል ወጀቡ (2x)

ምሕረት

ምሕረት የሚያስወግደው ኃጢአትን እንጂ የተዘራውን የኃጢአት ውጤት አይደለም። ለምሳሌ፡- ከጋብቻ ውጭ ልጅ የወለደ ሰው ታማኝነቱን ስለማጉደሉ ከጌታ ዘንድ ምሕረትን ቢያገኝም ልጁን የማሳደግና የመንከባከቡ ጣጣ ግን ከራሱ ላይ አይወርድም። የተዘራ መብቀሉ አይቀርም። ለዚህ ጥሩ ምሳሌያችን ዳዊት ነው። ከሰንነት ላይ ሆኖ ሲንገማለል ቤርሳቤህን አያት። ንጉሥነቱን ተጠቅሞ በማን አለብኝነት ቤተ መንግሥት ግቢ አስመጥቶ ተኛት። አረገዝኩ ብላ ስትልከበት ባሏን ጠርቶ አብሯት እንዲያድር ሞከረ- ግን አልተሳካለትም። ምናልባት በሞቅታ ይገባ እንደሆነ ብሎ ባሏን መጠጥ አጠጣው። ኦሪዮን ግን በለብታም በሞቅታም አልገባም። ይሄኔ በተፋፋመ ውጊያ ገብቶ እንዲሞት ደብዳቤ አስይዞ ላከውና አስገደለው። ከዚህ ጥፋት ይቅር ሊለውና የዳዊትን ሕይወት ሊያስተካክል እግዚአብሔር ነቢዩ ናታንን ላከለት። ዳዊት በልቅሶና በጸጸት ንስሐ ገባ። ነገር ግን የተዘራው ኃጢአት በቅሎ ለመታጨድ በቅቷል። አንደኛ- የዳዊት ስም መጥፋት። ይህ ታሪክ በተጻፈበት ዘመን የነበሩ ሰዎችና ከዚያ በኋላ ይህንን ታሪክ ያነበቡ ሁሉ 1ኛ) ዳዊት እንዳመነዘረ ያውቃሉ። 2ኛ) ልጁ እንደተወለደ ሞተ። 3ኛ) አምኖን እገቱን ትዕማርን ደፈረ። 4ኛ) የትዕማር ወንድም አቤሴሎም አምኖንን ገደለው። 5ኛ) አቤሴሎም በዳዊት ላይ መፈንቅለ መንግሥት አስነሥቶ አሳደደው፤ ከቤት ንብረቱ ተፈናቀለ። 6ኛ) አቤሴሎም ተገደለ።

2ኛ ሳሙኤል ከምዕራፍ 11 ጀምሮ ታሪኩን እናንብብና መንፈስ ቅዱስ እንደሚገልጽልን በዚህ ቃል ራሳችንን መርምረን ሕይወታችንን በቶሎ እናስተካክል።

- መዝሙር፡- ኃጢአት ሥሩን ሰ'ዶ ሳይጠነከርብኝ
ሳይታወቀኝ አድጎ ሞትን ሳይወልድብኝ
ንስሐ እንድገባ በጊዜው ገሥጸኝ (2x)

ታጥቦ ጭቃ

ሁሉም ያው ናት። ታጥቦ ጭቃ የሚሉት ዓይነት። የእርሷን ንስሐ ሰው ሁሉ ያውቀዋል። «ውይ ይቅር ይበለኝና» ትላለች ሰው ማማት ስትፈልግ፤ እሑድ እሑድ ግን ከቤተ ክርስቲያን ቀርታ አታውቅም። እንዲያውም ፊት ወንበር ላይ ነው የምትቀመጠው። እውነት ነው ጌታ ያጠፋችውን ሁሉ ይቅር ይላታል። ማንም ሰው የቱንም ያህል ከእግዚአብሔር አሳብና ፈቃድ ርቆ ቢንዝም በጸጸት ተመልሶ መንገዱን ካስተካከለ ጌታ ምሕረትን ያደርጋል። ነገር ግን የይሁዳን ንስሐ ሳስበው ያስደነግጠኛል። ጌታን አሳልፎ ከሸጠ በኋላ በጸጸት ራሱን ገድሏል። ንስሐ የሚለውን ቃል የሚወክሉ አዲስ ኪዳን በተጻፈበት የግሪክ ቋንቋ ሁለት ቃላት አሉ። የመጀመሪያው ዝም ብሎ መጸጸት ነገር ግን ለጸጸት ያበቃንን ሥራ አሁንም ማድረግ ሲሆን፤ ሌላው ደግሞ መጸጸት ብቻ ሳይሆን ድሮ ከተጸጸትንበት መንገድ ተመልሰን አቅጣጫ በመቀየር የሕሊና ጸጸት በማያስከትል ጎዳና መንዝ ነው። ይሁዳ ያደረገውን ጸጸት ለመግለጽ የተጠቀመው የመጀመሪያውን ሲሆን በሌሎች ቦታዎች ግን በሁለተኛ ደረጃ የተጠቀሰውን ነው። እስኪ ዛሬ የራሳችንን ሕይወት እንመርምርና በተደጋጋሚ እንደ ተራ ነገር ቆጥረን የምናስተናግደውን ኃጢአት ጨክንን ለማቆም እንወስን። ፍሬ ከሌለው ንስሐ ራሳችንን እናርቅ። መቼም ጌታ ይቅር ባይ ነውና ፍቅሩ ግድ ብሎን ከኃጢአት የራቀ የቅድስና ኑሮ ለመኖር ቁርጥ ንስሐ እናድርግ። ዛሬ ንስሐ የገባንበትን ነገር የቱንም ያህል ዋጋ ቢያስከፍለንና ጥቅማ ጥቅም ቢቀርብንም ጌታ ይበልጥብናልና ከኃጢአት ድር እንላቀቅ። ታጥቦ ጭቃ ነኝ ጌታ ሆይ እርዳኝ።

«አቤቱ፤ መርምረኝ ልቤንም እወቅ፤

ፍተነኝ መንገዴንም እወቅ፤

በደልንም በእኔ ውስጥ ብታገኝ እይ፤

የዘላለምንም መንገድ ምራኝ።»

[መዝ. 138(139)፡23-24]

መዝሙር፡- ምን ይሻለኛል? (2X)

ከዚህ ሟች ሥጋ ማን ይለየኛል?

ማጉረምረም ኃጢአት ነውን?

እስራኤላውያን በማጉረምረማቸው የተባለላቸውን እንዳላገኙ ከመጽሐፍ ቅዱስ አንብበናል። ነገር ግን እኛ ዘወትር በትንሽ በትልቁ እናገራለን። ይሄ ግን በእኛ የተጀመረ አይደለም። በመዝሙር መጽሐፍ ብዙዎች «እስከ መቼ ነው ጌታ ሆይ፤ የምትተውን» እያሉ ጠይቀውታል። በብሶት ውስጥ ሆነው ወደ ዙፋኑ ቀርበዋል። ለነገሩ ስሜቱን ካልተረዳ፤ ሲከፋኝ ሄጄ መናገር ካልቻልኩና እንደሚያስፈራ ጭራቅ ካየሁት ሳብረታችን ጤናማ አይሆንም። የናስን ሳስበው እልክኝነቱ ይመጣብኛል። እግዚአብሔር ሲልከው በእምቢተኝነት ፈረጠጠ። አንደኛ ማዕረግ ቆርጦ በመርከብ ተሳፈረ። በእርሱ ጦስ ንብረት ወደመ። ለሌሎችም መቅሰፍትን ያመጣ ግትር ነው። ዓሣ ሆድ ሲገባ ደግሞ የዓሣ ነባሪውን ሆድ በዝማሬ አቀለጠው። ዓሣ ነባሪው ሲተፋው ሄዶ የሰበከው ፍቅርን ሳይሆን ፍርድን ነው። ነነዌ ትገለበጣለች ብሎ ተፈተለከ። ጌታ ግን የነነዌ ሰዎችን ልብ ለንስሐ ቀስቀሰ። የናስ ግን በሰዎቹ መመለስ ተናደደ፤ ጨንራው ተቃጠለ። ይባስ ብሎ ከእግዚአብሔር ጋር መግት ገጠመ። ጌታም በበላዩ ቅል አብቅሎ ከነበረው ንዳድ አስጠለለው። ወዲያው ደግሞ ቅሏን አድርቆ ሊያስተምረው ፈለገ። ያኔ የናስ ተበሳጫ።

እግዚአብሔር ስሜታችንን ይረዳል። በልባችን ያለውን እንድንጠይቅም ይፈቅዳል። እርሱ ከወዳጅ ይልቅ የሚጠጋጋ ነውና ማለት የምንፈልገውን ሊያደምጥ ጆሮዎቹ ለእኛ ክፍት ናቸው። እስኪ ዛሬ እግዚአብሔርን መጠየቅ የምትፈልጉትን ጠይቁት። «ጌታ ሆይ፤ ይሄ ለምን ይሆን? እንዴትስ ሊሆን ቻለ?» በሉና አዋቂ። መልሱን ሳትሰሙ በር አንኳኩቱ እንደሚሮጥ ሕፃን ቶሎ አትነሡ። ቁጭ ብላችሁ የሚላችሁን አድምጡ። እግዚአብሔር እንደ አባት ስለሆነ አንዳንድ ጊዜ ነገሮች ለምን እንደሚሆኑ ምክንያቱን ይሰጣል፤ አንዳንዴ ደግሞ ዝም ይላል። ለማንኛውም ግን ሁሉም ቢሆን የእግዚአብሔር ፈቃድ በሕይወታችን ምን እንደሆነና ለእኛ ምን እንደሚያስብ ለማወቅ ኤርምያስ 29:11ን ያንብቡና ቀኑን ሙሉ አስላስሉት።

«ለእናንተ የማስባትን አሳብ እኔ አውቃለሁ ፍጻሜና ተስፋ እስጣችሁ ዘንድ የሰላም አሳብ ነው እንጂ የክፉ ነገር አይደለም።»

ምንም ይሁን ምን የእግዚአብሔር አሳብ ፍጻሜው ያማረ በመሆኑ እንጽናና።

መዝሙር:- ለእኔ የምታስበው በጎና መልካም ነው ፍጻሜና ተስፋ ያለው የሰላም አሳብ ነው አመሰግንሃለሁ።

ሰዎችን ከግብፅ ከማውጣትና ግብፅን ከሰዎች ልብ ከማውጣት የትኛው ይቀላል?

አባትየው ተናድደው ልጆቻቸውን ሌላ ቦታ ሊሰዱት ወስነዋል። ጥፋት ሆኖ የተገኘባት አንድ ነገር ብቻ ነው። እርሱም ከማይሆን ሰው ጋር በፍቅር መውደቁ። ተይ ብለው ቢከለከሏትም ልታቆም አልቻሉትም። ወላጅ ቢጨንቃቸው ልጁ ካለበት አገር ልጆቻቸውን አስወጥተው ወደ ውጭ አገር ላኳት። የሚገርመው ግን ምንም እንኳ ልጆቻቸውን ከወጣቱ ሕይወት አርቀው ቢያስወጡትም፤ ልጁን ከልጅቷ ልብ ማውጣት ግን አልቻሉም ነበር።

በተመሳሳይ መልኩ እግዚአብሔር እስራኤላውያንን ከግብፅ ቢያወጣቸውም ግብፅን ከልባቸው ማውጣቱ ግን አስቸጋሪ ነበር። ነፃ ወጥተው ሲጓዙ ከንፈሮቻቸውን ደስታ ወሮአቸው ልቅሶና ጎዘን ድራሹ ጠፍቶ ጥርስ ቢፍለቀለቅም. . . በምድረ በዳ ሲጓዙ የቀድሞዋን ግብፅ ደግሞ ተመኙ፤ ማርና ወተት ታፈልቃለች የተባለላት ከነዓን ሳትሆን ግብፅ እንደሆነች አስቡ። ወደፊት ከመራመድ ይልቅ ትዝታ ጎተታቸው። እግዚአብሔር ከሰጣቸው ተስፋ ይልቅ ያለፈውን ኑሮአቸውን ተማመኑ።

ጌታ ኢየሱስም በዮሐንስ 17 ላይ ሲጻልይ ከዓለም አውጣቸው አልልህም አለ። ትልቁ ቁም ነገር ዓለም ከልባችን ከወጣች ነው። ልባችን በክርስቶስ ዙፋን ካልተሞላ ወደ ቀድሞው ለመመለስ ዳር ዳር ማለታችን አይቀሬ ነው። ከዓለም የላቀ ፍቅር ሲገኝ ነው ጌታን ስለ ሰጠን ተስፋ የምናምነው። ካልሆነማ ነገር ከበድ ሲል እንደ ጴጥሮስ ወደ ዓሣ ማጥመዱ እንመለሳለን። ተአምራቱ ሁሉ ተረት ይሆንብናል። እስኪ ዛሬ ዮሐንስ 21ን አንብበን ልባችን ሳይታወቁን ከእግዚአብሔር ሸሽቶ ከሆነ እንመለስ። ከጌታ ጋር ተጣብቀን የዛለውን ልባችንን በእምነት እንመላ።

መዝሙር:- በክፍታ ስፍራ በሰማይ ያለኸው

ምንም አይላንህ ሁሉን ቻይ የሆንከው

ልብን ኩላሊትን የምትመረምረው

ጌታ ሆይ ጓዳችንን አጽዳው

አንተ አስተካክለው።

የጌታ ለውጥ

ድርም ባሪያዎች ነበሩ። በጠራራ ፀሐይ ጭቃ የሚያበኩ። ኑሮአቸው ዘወትር በስጋት የተዋጠ ነበር። ደግሞስ ማን ነው የመንግሥትን ትእዛዝ የሚያጥፍ? ከጧት አንሥቶ እስከ ማታ ጡብ መጠፍጠፍ ነው። ታዲያ እስራኤላውያንን ከዚህ ባርነት ጌታ እግዚአብሔር ነፃ አውጥቶ ለራሱ አደረጋቸው። አሁንም ያደረጉት የጌታ ለውጥ እንጂ ባርነታቸው አልተቀየረም። ለነገሩ በፊት የተገዙት ያለፈቃዳቸው በጉልበት ነው። አሁን ግን በምርጫ የሚደረግ ባርነት በፊት ለፈርዖን አሁን ግን ለእግዚአብሔር። በሐዲስ ኪዳንም እውነታው ያው ነው። በጌታ ከመሆናችን በፊት ሳንወድ በግድ ለሥጋ ፈቃድ ተገዝተናል። ለኃጢአት ባሪያዎች ነበርን። በፊት ለዓመፃ የተጠቀምንባቸውን ብልቶቻችንን አሁን ደግሞ ለቅድስና እናውላቸዋለን።

ሮሜ 6:15-23ን አንብቡና አሰላስሉ።

«...ለመታዘዝ ባሪያዎች እንድትሆኑ ራሳችሁን ለምታቀርቡለት፤ ለእርሱ ለምትታዘዙለት ባሪያዎች እንደ ሆናችሁ አታውቁምን? ወይም ለሞት የኃጢአት ባሪያዎች ወይም ለጽድቅ የመታዘዝ ባሪያዎች ናችሁ። ነገር ግን አስቀድሞችሁ የኃጢአት ባሪያዎች ከሆናችሁ፤ ለተሰጣችሁለት ለትምህርት ዓይነት ከልባችሁ ስለታዘዛችሁ፤ ከኃጢአትም አርነት ወጥታችሁ ለጽድቅ ስለተገዛችሁ ለእግዚአብሔር ምስጋና ይሁን. . . ብልቶቻችሁ ዓመፃ ሊያደርጉ ለርኩስነትና ለዓመፃ ባሪያዎች አድርጋችሁ እንዳቀረባችሁ፤ እንደዚሁ ብልቶቻችሁ ሊቀደሱ ለጽድቅ ባሪያዎች አድርጋችሁ አሁን አቅርቡ።»

ኒያላ

በኒያላ ፓኮ ላይ አንድ የሚገርም ጽሑፍ አለ። «ዶክተሮች ይህንን ሲጋራ ማጨስ የጤና ጠንቅ እንደሆነ መስክረዋል» ይላል። አሜሽ በሙሉ ሲጋራ ሳምባቸውን እንደ ጥላሸት አድርጉበት በመጨረሻም ፀሐይ እንደከረመበት መሬት ስንጥቅጥቁን እንደሚያወጣው ያውቃሉ። እንዲያውም አንዳንዴ ሕመሙ ዘልቆ እየተሰማቸው እንኳ ያጨሳሉ። የእነዚህ ሰዎች ችግር ያለማወቅ ሳይሆን ባወቁት እውቀት አለማመንና አለመኖር ነው። በተለይ ሲጋራ የሚያጨሱ የጤና ባለሙያዎችን ሳይ አዝናለሁ። ሰዎችን አታጭሱ ብለው እየመከሩ ዕውቀታቸው ለራሳቸው አልጠቀማቸውም።

ክርስቲያኖችም ከዚህ መቅለፍት ያመለጡ አይመስልም። እግዚአብሔር ከእኛ የሚጠበቅብንን ነገር እናውቃለን እንደ ክርስትናችን መኖር እንዳለብን እናውቃለን። ግን ለመኖር አቀበት ሆኖብናል። እግዚአብሔር ኃጢአት ነው ያለውን ነገር እንደሚጎዳን እያወቅን እንፈጽመዋለን። ምን ይሻለናል? «የሰሙት ቃል ከሰሚዎች ጋር በእምነት ስላልተዋሃደ አልጠቀማቸውም።» እንደተባለ ከእግዚአብሔር አላብ በተቃራኒ እያደረግነው ያለነገር ካለ ዛሬ ለማራቅ እንጨክን። የሚያጓጓ ቢሆንም ከኃጢአት ጋር ደም እስከ ማፍሰስ እንጋደልና እንጣለው። ቆላስይስ 2:6ን አንብቡ።

«እንግዲህ ጌታን ክርስቶስ ኢየሱስን እንደ ተቀበላችሁት በእርሱ ተመላለሱ፤ ሥር ሰዳችሁ በእርሱ ታነጹ፤ እንደ ተማራችሁም በሃይማኖት ጽኑ፤ ምስጋናም ይብዛላችሁ።»

መዝሙር፦ ክፉውን የኃጢአት ቀንበሬን ጥዩ

መልካሙን ያንተን ቀንበር ጌታዬ

እሸከማለሁ፤ እሸከማለሁ።

ዴኒስ

አጭር ነው ገና የአምስት ዓመት ልጅ። ከማስተምርበት ክፍል ውስጥ መሃል ላይ ነው የሚቀመጠው። ተማሪዎቹን የእንስሳት ስም ካስተማርኳቸው በኋላ እያንዳንዳቸው አንድ እንስሳ እንዲመርጡ አደርጋለሁ። ከዚያም ጨዋታ አጫውታቸዋለሁ። ጨዋታውን ለመጫወት የእንስሳቱን ስም ማስታወስ የግድ ነው። ታዲያ ለማረጋገጥ ስጠይቃቸው ዴኒስ ሁልጊዜ የሚሰጠኝ መልስ ተመሳሳይ ነው። «ረሳሁት» ይለኛል። እኔም አልሰለቸውም። ምክንያቱም የራሴን ሕይወት ያስታውሰኛል። የተሳካ ሕይወት ኖራ እንዳልፍ እግዚአብሔር የመከረኝን ሁሉ እርግፍ አድርጌ ጥዬ በጭንቀት ስውተረተርና በሰለለ ድምፅ የድረስልኝ ጥሪ ለእግዚአብሔር ሳሰማ ጌታ «ምን ነው ባለፈው እንዲህ ብዬ ነግራህ አልነበረም እንዴ!» ሲለኝ፡ «ጌታ ሆይ፡ ረሳሁት» አለዋለሁ። እርሱም አይጨክንብኝም፤ ሁሌም እንደገና ያስጠነቅቀኛል፤ ያበጃጀኛል፤ ያሳምረኛል። እንደ መርሳቱ ማመቅ በወረድኩ ነበር። እንደ ዝንጋታዬ ማባባስ ጥፋቴ ተፋጥኖ በሕያዋን ምድር ባልተገኘሁም ነበር። ነገር ግን ዝንጉነቴን ቸል የማይል ጌታ ዘወትር ይደርስልኛል። እስኪ ዛሬ መዝ. 114(116)ን አንብባችሁ ጌታ ዝንጉነታችሁን ታግሶ ያሳለፋችሁን በማሰብ አመስግኑት።

«እግዚአብሔር የልመናዬን ድምፅ ሰምቶአልና ወደድሁት።

ጆሮውን ወደ እኔ አዘንብሎአልና፤

በዘመኔ ሁሉ አጠራዋለሁ።

የሞት ጣር ያዘኝ፤ የሲኦልም ሕማም አገኘኝ፤

ጭንቀትንና መከራን አገኘሁ።

የእግዚአብሔርንም ስም ጠራሁ፡-

አቤቱ፤ ነፍሴን አድናት። . . .

ነፍሴን ከሞት፤ ዓይኔንም ከእንባ፤

እግራንም ከመሰናከል አድኖአልና።

በሕያዋን አገር በእግዚአብሔር ፊት እሄዳለሁ።»

መዝሙር፡- እግዚአብሔርን እወደዋለሁ (2X)

የልመናዬን ቃል ሰምቶልኛልና

እሠዋለታለሁ ከብር ምስጋና።

ኅብረት - ፍቅር - ወሕዳኝነት

እጆቼን እያወራጩ ተናገረና መነጽሩን ወደ አፍንጫው ጣራ ከፍ አደረጋት። «ተቀደሱ፡ ባትቀደሱ እግዚአብሔር ይቀደስባችኋል።» አለ። እውነት ነው ከዓለም ተለይተን ለእግዚአብሔር መኖር እንዳለብን እናምናለን። ነገር ግን ስብከቶች ሁሉ በአድርጉ አታድርጉ ዙሪያ ማጠናቀቅ እምነትን አክብሯቸው፤ ምሕረትን አርቆብናል። በመጠበቅ - መዳን የሚለው ብሂል አሁንም በአማኞች ጆሮ ላይ የፍርሃት ፋጩን እያገራ ኑሮአቸውን ሰነጣጥቃል። ሕግ የበላይነትን አግኝቶ የጸጋ ካባ ጨልሞ ሥራ ራሱን ሲያቆም ይውተረተራል። እውነት ነው እንደ ቃሉ ልንኖር ያሻናል። «ግን ግን ሕግን ለመጠበቅ ነው እንዴ የተጠራነው? ወይስ ከእግዚአብሔር ጋር በፍቅር ላይ የተመሠረተ ኅብረትን ልናደርግ?» በዚህ ጥያቄ ዙሪያ የምለው አለኝና የትም አይሂዱ፤ አንዴ ይታገሡኝ። ዘፍጥረትን እስካወጣ ድረስ። አዎ ዘፍጥረት 12። እግዚአብሔር አብርሃምን ጠራው። ለምን? ከእርሱ ጋር ኅብረት እንዲያደርግ። የተስፋ ቃልን ሰጠው። አብርሃም አለፈ፤ የተስፋ ቃሉ ግን ቀጠለ። ይስሐቅ ተተካ፤ ያዕቆብ ተከተለ። ያዘን ጠቅልሎ ረሃብን ሽሽት ወደ ግብፅ ወረደ። ከአራት ትውልድ በኋላ እስራኤላውያንን ከፈርዖን መንጋጋ አላቆ ሌት በእሳት ዓምድ ቀን ቀን በደመና እየመራ ምድረ በዳውን አስፋልት አድርጎ አሻገራቸው። ነፃ አውጥቶ ኤፍታህ አላቸው። ከዚህ በኋላ ነበር በሲና ተራራ ላይ ሕግ-ኦሪትን የሰጣቸው። ቅድሚያ ኅብረት ቀጥሎ ነጻነትን፤ ከዚያ በኋላ ደግሞ ኅብረቱን ለመጠበቅ የሚኖሩበትን የሕይወት መመሪያ ሰጣቸው። ልብ ማለት ያለብን ቅድሚያ የሚሰጠው እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ኅብረት ለማድረግ መፈለጉንና እርሱ ራሱ ከኃጢአት ባርነትና ከሞት ፍርሃት ነፃ ማውጣቱን ነው። ሁልጊዜም ቢሆን ሕግን በመጠበቅ አይደለም ደኅንነት የምናገኘው ወይም ደግሞ ለመዳን መዋጮ አናዋጣም። ይቅርታው አስደምሞን እንጂ የምንታዘዘው፤ በመታዘዝ አይደለም የእግዚአብሔርን ጸጋ የምናገኘው። ስለዚህ ፍቅሩን ብናወራ ምሕረቱን ብናውጅ ያኔ ፍቅር ጦፎ ልባችን ቀልጦ «ለጌታ ምን ላድርግ?» የሚል ልብ ሲኖረን እንቀደስ. . . በመለየት እናስደስተው ብለን ከኃጢአት ጋር እንታገላለን። ያኔ ማንም የፍቅራችንን ግለት ሊያበርደው አይችልም። በውዴታ እንቀደሳለን፤ እንለያለን. . . ከኃጢአት ጋር እየታገልን ደም እስከ ማፍሰስ ድረስ እንጋደላለን። ቅደም ተከተሉን ብናስተካክልስ? ፍቅር-ኅብረት-ምሕረት-ሕግጋት. . . ቅድስና ለእግዚአብሔር።

«... አቤቱ ኃጢአትንስ ብትጠባበቅ፤ አቤቱ ማን ይቆማል? . . .

ከእግዚአብሔር ዘንድ ምሕረት፤ በእርሱም ዘንድ ብዙ ማዳን ነውና. . . » [መዝ.129(130):1-8]።

ጳውሎስና በርናባስ

የዐሐዩ ግለት ለጉድ ነው። ላቡ እንደ ጅረት ተከፋፍሎ በጀርባ ላይ ይትመለመላል። ዓይኑ እየተገረጠጠ ፈርጣማ ጡንቻውን አንዴ ጨበጥ አንዴ ፈታ እያደረገ በፍጥነት ይጋልባል። ልብ እንደ አሳዲና እንደ ቸኩልነቷ ሲሆን እግር ቢገሠግስ ደስ ይላታል። አሸዋው እግርን አቅልጦ በእሳት እንደተጨማተረ ላስቲክ የሚያደርግ ይመስላል። አጃቢዎቹን በዓይኑ ገረፍ ሲያደርጋቸው ይሸቆጠቆጣሉ። ለእነርሱም እንደማይመለስ ያውቁታል። ጨካኝ ነው። ነገር ግን መሃል መንገድ ላይ የጋለ ቁጣውን የሚያቀዘቅዝ አጋጣሚ ተፈጠረ። እንደ ኃይለኛ ቡጢ የሚዘርፋ የብርሃን ጨረሮች መሬት ላይ አንደባለሉት። በወደቀበት ሆኖ በላይ ላይ የነገሠበትን ጉልበተኛ ለማወቅ ፈለገ። «ማን ነህ?» አለ። «የምታሳድደኝ ኢየሱስ ነኝ። አሁን እጅ ትሠጣለህ አትሰጥም?» አለው። መልስ የለም። «ወንድ» ሲያገኘው መማረክ እንጂ ሌላ ምን ምርጫ ሊኖር! ታዲያ ከተለወጠ በኋላ ሁሉም ፈሩት። ጠረጠሩት። ለተማረከለት ወንጌል መስጠቱን ለመቀበል ተቸገሩ። አንደኛው ከመሃል ብድግ አለና «እኔ ኃላፊነቱን እወስዳለሁ። ይቀላቀል» አለ። ቀስ አድርጎ አላመደው። የጊዜ ሕግጋት አይቀራረኩት ዘመናትን ተራ በተራ እንዲቀበሉ አደረጋቸው። በደንብ ከተላመደ በኋላ አራት ሆነው ወንጌል ሊሰብኩ ዘሩ-ጳውሎስ፣ በርናባስ፣ ሊላስና ማርቆስ።

ጳውሎስ ድንገት ተነሥቶ «ከማርቆስ ጋር አልሄድም ወይ እርሱ ይቀራል ወይ ደግሞ እኔ እቀራለሁ» አለ። ለምን? ብለው ጠየቁ። እነ ማን? እነ በርናባስ። ማርቆስ ደግሞ የበርናባስ የእኅቱ ልጅ ነው። መቼም ደም ከውኃ ይወፍራል። ጳውሎስ ጨካኝ ነው። ልክ እንደ ድሮው። አንድ ነገሩ ብቻ ተለውጧል። በፊት ጭከናው ነፍስ ለማጥፋት ነበር። አሁን ግን ለማዳን ነው። ያለቀቀው ነገር ግን አለ- ግትርነቱ። ያልወሰነ ሰው ጋር ለመጓዝ ቅር ይለዋል። ሁልጊዜ «ወደፊት» የሚል ባንዲራ ይዞ ይምዘገዝጋል። በርናባስ ደግሞ ልስልስ ነው። የደከመን ደግፎ፣ ያነከሰን አቅፎ፣ የወደቀን ተሸከሞ፣ ያዘነን የሚያጽናና። ለዚህ ነው የመጽናናት ልጅ ያሉት። ሰማይ በላያቸው ተከድኖ የተሰፋ ጭላንጭል በማይታይበት ድፍንፍን የጭንቅ ምጥ መሃል እንደ ወገግታ ልብን የሚያግልና የዕረፍትን ውሽንፍር የሚያመጣ። ነፍስን አነቃቅቶ መጠበቂያ ላይ የሚያቆም መልእክት ያለው ሰው ነው። ብዙዎቻችን ከሁለቱ ከአንደኛው ጋር የሚመላለሱ ባሕርይ አለን። እንደ ጳውሎስ ውሸትን እንገሥጽ ብለን ሰውየውን አብረን እንዳንጨረግደው እንጠንቀቅ። እንደ በርናባስ እናጽናና ብለን ደግሞ ለሰው የኃጢአት መንጃ ፈቃድ እንዳንሰጥ ብናማክልስ?

«እኛም በክርስቶስ ፍጹም የሚሆን ሰውን ሁሉ እናቀርብ ዘንድ ሰውን ሁሉ እየገሠጽን ሰውንም ሁሉ በጥበብ ሁሉ እያስተማርን የምንሰብከው...» (ቆላስይስ 1:28-29)።

ቃሉን አሰላስላችሁ ከጌታ ጋር ጎብረት አድርጉ።

ከርፋት

መካኒካ አካባቢ ነው ያገኘሁት። ረጅምም አይባል፣ አጭርም አይደለም። መካከለኛም እንዳልለው ይከብደኛል። ለጥቂረቱ ግን አንድና ሁለት የለውም። እጁን እያራገበ ሊፍት እንድሰጠው ጠየቀኝ። ብቻዬን ስለነበርኩ ያዋራኛል በሚል ግምት መኪናዋን ዳሩን ይገር አቆምኩለት። በሩን እንደዘጋ በሰረቅታ አየሁት። ከጆሮው ጀምሮ እስከ አገጩ ድረስ ፊቱ ልምጥጥ ብሏል። እሳት ጀምሮ ያቆመው ላስቲክ ይመስላል። አንገቱ አካባቢ ሽብሽባት ይታያል። ከፍፍርቶቹም ቢሆኑ የጎደላቸው ነገር እንዳለ ያስታውቅባቸዋል። የቆሰለ ጦር ሠራዊት ነው። በግርምት ደግሜ ደጋግሜ ከላይ እስከ ታች ታኝሁት። እርሱ ግን ለጉዳዩ እንደ ቸኮለ ይተርክልኝ ነበር። ከሁሉም ያንገረገረኝ ሽታው ነው። በጣም ደስ የማይል ሽታ አለ። ሥጋው ከተሰደሰ በኋላ በሌላ ሥጋ ተከተው ያስገቡለት መስለኝ። በጣም ይገማል። የመኪናዋ ጋቢና ተጥነንገገ። ሽቅብ ሽቅብ አለኝ። መስኮቱን እስከ ታች ድረስ አወረድኩት። ሽረ በሩም መስተዋት ሆኖ እስከ ታች ቢወርድ አይገደኝም ነበር! «መቼ የሚወርድበት ደርሶ ወርዶልኝ!! ሁለተኛ አይለምደኝም።» አልኩ ለራሴ። እርሱ ግን ወሬውን ቀጥሏል። በተናገረ ቁጥር ሽታው እየባሰበት መጣ። እኔንም ተናነቀኝ። ሊያስመልስኝ! «በቁሙ እያለ የበሰበሰ ሰው ነው» አልኩ። «ወዴት ነው የምትሄደው» ሲለኝ። «አይ እዚህ ነው» ብዬ በአጭር መልስ ዘጋሁት። ታከሲ ተራ አካባቢ ስንደርስ አወረድኩት። አመስግኖኝ ተፈተለኩ። መኪናዋ ግን አሁንም በሽታ ተሞልታለች። ለጊዜው ቢከፋኝም አንድ ነገር አስታወስኝ። በኃጢአት ስኖር ለእግዚአብሔር ደስ የማያሰኘውን ሽታ እያግተለተልኩ ጌታን እንዳስቸገርኩት ተረዳሁ። ጌታ ግን መቼ ይሆን ኃጢአቱን የሚያቆመው መቼ ነው ከእኔ ዕይታ የሚለወጠው ብሎ አልገፋኝም። የመውረዴን መፋጠን አልተመኘም። የማይቆጠረውን በደሌን ታግሶ በቤቱ አከረመኝ። እስከነኃጢአተኝነቱ አፈቀረኝ። ወረት ባልተላበሰ ፍቅር ወደደኝ። ትዕግሥት አስጨራሹን የኃጢአት ሕይወቴን እያወቀ ላበኝ። ሊያጠዳኝ ፈቀደ። አቤት ምሕረቱ!!! አቤት ትዕግሥቱ!!! አቤት ፍቅሩ!!! አንዴ ብቻ ሳይሆን ያጠበኝ በዘመኔ ሁሉ ምሕረቱና ቸርነቱ ከእስትንፋሴ ጋር ተጣምረው በመንገዴ ሁሉ ዕድል ፈንታዬ ሆኑ። «አሁንስ ኃጢአትህ በዛ. . . አበዛሽው. . . ሁለተኛ አጠገቢ እንዳትደርስ» ብሎ አላባረረኝም። እስከ ማንነቱ ወደደኝ. . . ሊያዛልቀኝ ከዓለም ድክርክር እጄን ይዞ አወጣኝ። በዚያም አላቆመም መንገድ እያላየ ዕለት ዕለት ምሕረቱን አበዛልኝ። ጌታ ሆይ እወድሃለሁ። አቤቱ ቁጣህ ምሕረትህን አልዘጋውምና ተመስገን። ዛሬን ሰውል ጌታ ሆይ የምሕረትህን ሰፋትና የፍቅርህን ጠሊቅነት እንዳስብ ርዳኝ። እወድሃለሁ። «ማለዳ ማለዳ ምሕረቱ አዲስ ነው...» (ሰቆ. ኤር. 3:21)።

- መዝሙር:-
- ፍቅርህ ብዙ ነው የ'ኔ ጌታ
- ፍቅርህ ብዙ ነው የ'ኔ ጌታ
- ፍቅርህ ብዙ ነው የ'ኔ ጌታ
- ፍቅርህ ብዙ ነው የ'ኔ ጌታ።

የ . . . በርገሩ አስተናጋጅ

«ወያላ ሲባል ሌባ ነው» ያለው ሰው ትዝ አለች። ወያላውን ደግሜ ደጋግሜ «መልስ» እያልኩ ብነዝንዘውም ግድ ያለው አይመስልም። «እሺ» ይለኛል ግን መልሱን እይሰጠኝም። እንደፈራሁት አልቀረም አራት ብር ከአምሳ አምስቱን ትቼ ወረድኩ። መልስ ሲጠይቁት «እሺ» እያሉ አረሳስተው የሚዘርፉ ወያላዎች ቢኖሩም አንዳንድ ንጹሐን መኖራቸው አይካድም። ሒሳብ ከሰጠሁት በኋላ አራት ጊዜ እየተመላለሰ ሒሳብ እያለ የጠየቀኝም ነበር። ዛሬ ግን ከወያላው የበለጠ ብልጠት የታየበት አጋጣሚ ነው? ---በርገር የሚሉት ገብቼ ለሰላላ ጠጣሁና እንደተለመደው ብሩን ጠረጴዛ ላይ አስቀመጥኩ። አስተናጋጅም እየተቅለሰለሰ ወሰደና መልሴን በትንሽ አረንጓዴ ታጣፊ ደብተር መሳይ ነገር አመጣልኝ። ቲፕ የምሰጠው ሳንቲም በማጣቱ ኪሴን ብደባብለም አልነበረኝም። ለነገሩ አንዳንዶቹ አስተናጋጆች ፊታቸውን አጨፍግገው ይታዘዙና ቲፕ ሊያገኙ ይሻሉ። የሳንቲም መልስ ካለማ አምሳና ስሙኒ አድርገው የሚያመጡም ሞልተዋል። ጠረጴዛው ላይ በተን ያደርጉና ቁብ እንደማይሉት አስመስለው ጥግ ይዘው ይቆማሉ። ስትሄዱ ርጠው ሊመጡ ነገር መራታቸው ምን ማለታቸው ይሆን?

ታዲያ ይኸኛውም አንድ ድፍን አምሳ ሳንቲም እንዳይታይ ውስጥ ቀርቅሮ ብሩን ግን ከላይ አድርጎ አመጣልኝ። አንድ አይሉ ሁለት ሦስቱ በመደጋገሙ የሰውን የገንዘብ ፍቅር አሳየኝ። ገንዘብን የሚጠላ ማንም የለም። ግን መጠኑ አልፎ ሕይወታችንን ወደ ኃጢአት የሚገፋን ከሆነ ቢቀር ይሻላል። እግዚአብሔር ገንዘብን የሚሰጠን የእኛንና የሌሎችን ጎደሎ ለመሙላት እንጂ በሀብታችን የታወቅን ቱጃሮች እንድንሆን አይመስለኝም። ያለን የገንዘብ መጠን ሳይሆን ሌሎችን ለመጥቀም የምንሰጠው ነው በእግዚአብሔር ፊት ዋጋ ያለው። ከሚቀበል ይልቅ የሚሰጥ የተባረከ ነውና። ገንዘብ በራሱ ኃጢአት ባይሆንም ለገንዘብ የሚኖረን አመለካከትና ድርጊት ግን ዓመፀኞች ያደርገናል። ጌታ ሆይ ከመቀበል ይልቅ ያለኝን ለማካፈል የምተጋና ለገንዘብ የማልላሳ ሰው አድርገኝ። ለራሴ ለማጠራቀም ሳይሆን ሌሎችን ለመባረክ እንድጠቀምበት እርዳኝ።

«ከሚቀበል ይልቅ የሚሰጥ ብፁዕ ነው።» (የሐዋ. 20:35)።

መኖሪያህ የዘላለም አምላክ ነው

አባትየው ምድር ቤት ነው። ልጁ ግን ፎቅ ላይ ሆኖ ስትጣራ ወደ ደረጃው ተጠጋና «ሳይ፡ ውረጅ» ሲላት «አይታየኝም» አለችው። እንግዲያውስ «ዝለይ፡ ለእኔ ትታይኛለሽ» ብሎ ሲናገራት አሁንም «እፈራለሁ» ብላ መለሰች። «ግዴለሽም፡ እጆቼን ዘርግቻለሁ፤ መሬት ላይ አትወድቂም» አለና ጥርጣሬዋን ለመግፈፍ ሞከረ። እርሷም በአባቷ ደፍራ መቼም መሬት ላይ ስትፈጠፈጥ ዝም ብሎ እንደማያያት ስለምታውቅ ዘለለችና የአባቷ እጆች ተቀበሏት።

እግዚአብሔርም በቃሉ ሲናገር፡ «መኖሪያህ የዘላለም አምላክ ነው፡ የዘላለም ከንዶች ከአንተ በታች ናቸው።» (ዘዳ. 33:27) ብሏል። ምንም እንኳ አንዳንዴ የኑሮ ሥጋት ቢኖርብንም ዕድል ፈንታችን በእግዚአብሔር ላይ መሆኑ ሲገባን ጌታ ለረሃብ አላልፎ እንደማይሰጠን በእርሱ ልንታመን ያሻል። ችግርና ግራ መጋባት አንዳንዴ ወደ ላይና ወደ ታች ሲያናውጠን እግዚአብሔር ከእኛ ጋር አብሮ ተጎጂ እንጂ በእኛ ላይ አብሮ የችግራችን ደጋፊ አይደለም። በእጆቹ መዳፍ ላይ እንዳለን እንወቅ። ደግሞስ ሥራ ቢኖረን ባይኖረን፤ ነገር ቢሳካ ባይሳካ መኖሪያችን ማን ነው? እግዚአብሔር አይደለምን? ዕድል ፈንታችን እርሱ ነው። እስኪ ዛሬ መኖሪያችን የዘላለም አምላክ እንደሆነ በማስታወስ ጌታን እናመስግነው። መኖሪያዬ ነህ ጌታዬ እንበለውና በእርሱ ላይ ተደግፈን እንረፍ።

መዝሙር፡- ርስቱ ተዋበችልኝ

ገመድ ባማረ ስፍራ ወደቀችልኝ።

የርስቱ ገመድ ባማረ ስፍራ

ስለወደቀች ምንም አልፈራ።

ሸንኮራ

ሸንኮራ አገዳ እውዳለሁ። ታዲያ ሸንኮራውን አኝከና ጣፋጩን መጥፎ ቀሪውን እተፋዋለሁ። ለምንም ስለማይጠቅመኝ እጥለዋለሁ። የምፈልገውን ካገኘሁ በኋላ ምጣጩን እውረውረዋለሁ። ባትሪ ድንጋይም ተመሳሳይ ዕጣ ይደርስበታል። ያሻንን ከፈጸምንበት በኋላ ኃይሉ ሲደክም እንደ ተራ ዕቃ እንጥለዋለን። ልክ እንደ ሸንኮራው ምጣጩና ጉልበት እንደሌለው ባትሪ ድንጋይ እግዚአብሔር የሚተወን ይመስለናል። በፊቱ በጸሎት እየተጋን የእርሱን ፈቃድ እየፈጸምን በኖርንበት ዘመን ብቻ ወዶን ዛሬ ግን ምናልባት ተንሸራተን እንደ ጥንቱ ጉልበት ሳይኖረን ቀርቶ ስንፍገመገም የጠላን ይመስለናል። አይረባም/ አትረባም ብሎ የረሳን ይመስለናል። ለእርሱ በሮጥንበት ዘመን ብቻ የሚያፈቅረንና የሚያስጠጋን እንደሆነ አስበን ኃይላችን በደክመ ጊዜ ምንም ተስፋ አይቀርልንም። ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱስ እንዲህ ይላል፡-

«አላወቅህምን? አልሰማህምን? እግዚአብሔር የዘላለም አምላክ፣ የምድርም ዳርቻ ፈጣሪ ነው፤ አይደክምም፣ አይታክትም፣ ማስተዋሉም አይመረመርም። ለደካማ ኃይልን ይሰጣል፣ ጉልበት ለሌለውም ብርታትን ይጨምራል። ብላቴኖች ይደክማሉ ይታክቱማል። ጎበዛዝቱም ፈጽመው ይወድቃሉ... እግዚአብሔርን በመተማመን የሚጠባበቁ ግን ኃይላቸውን ያድሳሉ።» (ኢሳ. 40:28)።

እግዚአብሔር ደካማነትን በኃይሉ የሚያድስ እንጂ ሸርተት ስንል ትቶን የሚሄድ አይደለም። ጎልማሳነታችንን እንደ ንስር ያድሳል። እንደገና አስታጥቆ ያቆመናል እንጂ እንደ ሸንኮራ ምጣጭ ወይም ደግሞ ኃይሉ እንደ ደክመ ባትሪ ድንጋይ አይጥለንም። እንደገና ይሞላናል እንጂ አይወረውረንም። በእርሱ ታምነናልና አይተወንም። እስኪ ዛሬን ስንውል ጌታ ጉልበታችንን እንዲያድስልን እንለምነውና በእምነት እንቀበል። ይህን ጸሎት እንጸልይ «ጌታ ሆይ፣ ኃይልን እንደምታድስ አምናለሁ። ዛሬ ኃይሉን እንድታድስልኝ እለምንሃለሁ። የመንፈስህን ሙላትና ብርታት አሁን በእምነት እቀበላለሁ። በሕይወቴ እለፍ። ድካሜን ጠራርገህ በአንተ ብርታት ሙላኝ። በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በውስጤ ስላለፍክ ተመስገን»።

መዝሙር፡- በመውጣት መግባት በመዋጋቱ
ኃይሉ ያለቀ ያረጀሁ ቢመስለኝ፤
አምላኬ ብርታት አልነሳኝም
ዛሬም ጉልበታም ነኝ አልደክምኩም።

በቆሎ

የጠረጴዛ ቴኒስ ሲጫወት ያዩት ሁሉ ሳያደንቁት አያልፉም። ታዲያ ስፖርቱ አሳነፈውና ትምህርቱን ዘነጋ። ቀስ በቀስም ባሕርይው እየተቀየረ ብዙ ያጠፋ ጀመር። በቆሎ ይቀቅልና በመርፌ እየበላ በክር ያንጠለጥላቸዋል። ከዚያም ዶሮዎች ያሉበት አካባቢ ወስዶ በረጅም ገመድ ያሰራቸውን የተሰካኩ የበቆሎ ፍሬዎች ይወረውራል። ዶሮዎቹም ያገኙ መስጲቸው ያንን በቆሎ ዋጥ ዋጥ ሲያደርጉ በርቀት ሆኖ ይመለከታል። በቆሎው በደንብ ማንቁርታቸው አካባቢ መድረሱን ሲያረጋግጥ በእጁ የያዘውን ገመድ መጎተት ይጀምራል። ዶሮዎቹም ያለአንዳች ጩኸት ቀጥ ብለው እቅፉ ይገባሉ። አገኘን ብለው ሲደሰቱ ድንገት በሰው ተሰርቀው ይወሰዳሉ። ሰይጣንም ሰዎችን የሚያደርጋቸው እንዲሁ ነው።

ጎዶሎአቸውን በማየት በዕለት ጉርስ እያታለለ ከጠንካራ ሕይወታቸው አሳንፎ ያሸመደምዳቸዋል። ረሃብን ፍራቻ በየቤቱ ጥገኛ ሆነው የቀሩ አገልጋዮች ከቁጥር በላይ ናቸው። እናንተስ ወገኖቹ በሥጋዊ ጉዳይ ጎደሎን ለመሙላት ስትሉ የተተበተባችሁበት ወጥመድ ይኖር ይሆን? እስኪ ዛሬ እግዚአብሔር መውጫ መንገድን እንዲያዘጋጅላችሁ ጊዜ ወስዳችሁ ጸልዩ።

«... ሰው ከእግዚአብሔር አፍ በሚወጣ ቃል ሁሉ እንጂ በእንጀራ ብቻ አይኖርም።» (ማቴ. 4:4)።

መዝሙር- ነፍሴን ለሞት ሽጮ አለሁኝ አልልም
ላያዛልቅ ኑሮ አምላኬን አልክድም።

«በርበሬ»

አንድ ቀን አንድ ፈረንጅ የሀበሻ ምግብን መመገብ ስለፈለገች ወደ ፊንፊኔ ሆቴል ይገናኝታል። ከዚያም ባለ ብዙ ዓይነት ወጥ ያለበትን ምግብ አዘዝን። ገና ምግቡ እንደ መጣ ቀይ ወጡን አየችና ፍርሃት ፍርሃት አላት። «ያቃጥላል?» ብላ ጠየቀች። እኔም «አይ ይሄን ያህል አይደለም» በማለት ለማረጋጋት ጣርኩ። ከዚያም ዓይኖቻችንን ጨፍነን ስንጸልይ እርሷ እንዲህ ብላ እግዚአብሔርን አመሰግነች ለመነሻውም። «ጌታ ሆይ፡ ስለ ሰጠኸኝ ምግብ ተመስገን፤ ነገር ግን በርበሬው እንዳያቃጥለኝ እርዳኝ»።

ብዙዎቻችን ይህንን ስናነብ እንስቅ ይሆናል። ነገር ግን ትንሹንም ትልቁንም በጌታ ፊት የምናቀርብ ስንቶቻችን ነን? የከበደ ነገር ሲገጥመን ብቻ ሳይሆን ስለ ማንኛውም ነገር ልንጠይቅ ኢየሱስ ክርስቶስ ስሙን የሰጠን ሲሆን፤ እኛ ግን አብዛኛውን ነገር በራሳችን ብርታትና ጥረት ለመፈጸም እንተጋለን። እስኪ ዛሬ ሥራ ስትገቡ ትንሽ ነገርም ቢሆን ጌታን አመሰግናችሁ ጀምሩ። መካኒክ ከሆንክ እጅህን መኪናው ላይ ጭነህ ጸልየህ ጀምር፤ ስትጨርስም አመሰግነው። ጸልየህ ጀምረህ ጸልየህ ጨርስ። ኃይል በእጃችን ቢኖርም፤ አስጀምሮ የሚያስጨርስ ጌታ ነውና ሁሉንም እርሱን አማካሪን እንጀምር። ለዚህ ጥሩ ምሳሌ የሚሆነን በመጽሐፈ ዜና መዋዕል ቀዳማዊ 14፡8-17 ያለው ታሪክ ነው።

«... ዳዊትም፡- ወደ ፍልስጤማውያን ልውጣን? በእጅስ አሳልፈህ ትሰጣቸዋለህን? ብሎ እግዚአብሔርን ጠየቀ። እግዚአብሔርም፡- በእጅህ አሳልፈ እሰጣቸዋለሁና ውጣ አለው።»

«... ዳዊትም እንደ ገና እግዚአብሔርን ጠየቀ፤ እግዚአብሔርም፡- ከእነርሱ ዘረህ በሾላው ዛፍ ፊት ለፊት ግጠማቸው እንጂ ወደ እነርሱ አትውጣ... ዳዊትም እግዚአብሔር እንዳዘዘው አደረገ...»

ምስማር

ምስማር እንጩት ላይ መምታት ቀላል ይመስላል። አስተካከሎ ከመምታት በፊት ስንትና ስንት ምስማሮች ወገባቸው ተሸመድምዶ እንደ ተጣመሙ የሞከረ ይመስክር። አንድን ምስማር በጣም አጥብቆ በእንጩት ውስጥ ካስገቡት በኋላ መልሶ ለመንቀል ጫፉ ካልተገኘ ከባድ ነው። ብዙ ያስፈጋል። ነገር ግን አናቷ ብቅ ካለች በፋስ መንቅሎ ማውጣቱ የፊተኛውን ያህል አያስቸግርም። ኃጢአትም እንዲሁ ነው። ከደበቅነውና እግዚአብሔር ከእኛ እንዲወስደው ካልፈቀድንለት እንደተደበቀ በውስጣችን ይኖራል። ነገር ግን ጌታ ከእኛ ወስዶ ያርቅልን ዘንድ ከፈቀድን ለወደፊቱም ኃጢአትን የምንቃወምበትን ጸጋ ያበዛልናል። መጽሐፈ ምሳሌ ላይም የሚለው ይህንኑ ነው።

«ኃጢአቱን የሚለውር አይለማም

የሚናዘዝባትና የሚተዋት ግን ምሕረትን ያገኛል።»

(ምሳሌ 28፡13)።

ሰው የማያውቀው ጌታም የማያውቀው መስጲችሁ የሸሸጋችሁት ኃጢአት ቢኖር ተናዛችሁ ዛሬ ሸክማችሁን አራግፉ።

መዝሙር፡- የነፍሴ ንጉሥ ኢየሱስ

የሕይወቴ ንጉሥ ኢየሱስ፤

በሰማይ በምድር ቅዱስ ቅዱስ

የነፍሴ ንጉሥ።

ሸክም

ባለቀለም ቴሌቪዥን የመጣ ሰሞን ቪዲዮ ለማየት ቀበሌ አዳራሽ የምንኮለኮለው ወጣቶች ቁጥር ብዙ ነበርን። ሳንቲም የነበረው ከፍሎ ገብቶ ሲመለከት፤ የሌለን ደግሞ የግቢው በር ላይ ተቀምጠን እናወራለን። ድንገት ለሕዝብ ሱቅ ዕቃ የምታመላልሰው መኪና መጥታ ቀበሌው ፊት ለፊት ተገተረች። ወዲያውም ጠሩንና «ወዛደሮች ከምንጠራ እናንተ ብታጓጉዙት ፊልም እናሳያችኋለን» ሲሉን ተንደርድረን ተሰለፍን። መኪናዋ የሚነችው አምሳ ኪሎ የሚመዝን የጨው ቁምጣ ነበር። እኔም ለመሸክም ወስኛለሁ፤ ነገር ግን ለእናቴ ከ20 ኪሎ ያለፈ ነገር ተሸክሜ ስለማላውቅ መፍራቴ አልቀረም። የፈራሁት ደረሰ፤ ያቺ ቁምጣ ወገቤን እልመጠመጠችው። እርሷን ተሸክሜ እግሬን ማላወስ አቃተኝ። ሰው ደርሶ ያነሣልኝ ዘንድ ናፈቅሁ። እንዳልጥለው አብሬ መውደቄ ነው። እንዳልራመድ ደግሞ አቅም አጣሁ።

ከአደግሁ በኋላ ይህ ሁናቴ ታወሰኝና ከማቴዎስ 11:28 ጋር ተመሳሰለብኝ። ጌታ እንዲህ አለ። «እናንተ ደካሞች ሸክማችሁ የከበደ ሁሉ፤ ወደ እኔ ኑ፤ እኔም አሳርፋችኋለሁ።»

እስኪ ዛሬ ይህንን ቃል ወደ ነፍሳችሁ በመጋበዝ ጌታ በላያችሁ ላይ ያለውን ሸክምና አንዳንድ አላላውስ ያላችሁን ማንኛውንም ነገር በፊቱ አቅርቡ፤ የሚሠራውንም ተአምር እዩ፤ የሚሰጣችሁን ዕረፍት ተጎንጩ።

መዝሙር፡- ወንዙ ከፊት ሲታይህ

ቢመስልህ የሚውጥህ፤

ታምነህ ጉዞውን ቀጥል

ጌታ ይመራሃል።

በባህሩ ጉዞ ብትዝልም

አይዞህ እመንገድ ላይ አትቀርም፤

ጌታ አጠገብህ አለና

እርዳኝ በለው ጠጋ በልና።

ክራሻት

ክራሻት ያደረገ ሰው ማየት ካማራችሁ ባንክ ቤት ሂዱ። ከዳር እስከ ዳር ከእንስሶች በቀር ሁሉም ክራሻት ያደርጋሉ። ቅቤ ካማራችሁ ደግሞ የሸኖ ቅቤ ምርጥ ነው ሲሉ ሰምቻለሁ፤ ዋና ካሰኛችሁ ደግሞ ወደ ላንጋኖ ወይም ደግሞ ወደ ግዮንና ሂልተን ጎራ በሉ። እግዚአብሔርን መገናኘት ካሻችሁ ደግሞ የሚገኘው በቅዱሳን መካከል ነው። ዳዊት እንዲህ አለ።

«የእግዚአብሔር ዓይኖች ወደ ጸድቃን ጆሮዎቼም ወደ ጩኸታቸው ናቸውና» [መዝሙር 33(34):15]።

እግዚአብሔር በአምላክነቱ በሁሉም ሥፍራ ቢገኝም፤ በሚያምኑትና በሚያመልኩት ሕዝብ መካከል ደግሞ በሙገት ይገኛል። አንዳንድ ጊዜ ከሥራ ብዛት ወይም በሌሎች ምክንያቶች ከቅዱሳን የመራቅ አጋጣሚ ይፈጠራል። ነገር ግን በተቻለ መጠን ከወገኖች ጋር አንድ ላይ መሆንና ማምለክ፤ ጌታንም ማመስገን ወረተኛ ሳይሆኑ በጽኑ ፍቅር መተሳሰር፤ እግዚአብሔር በመካከላችን የመኖሩ ምልክት ነውና ከመገናኘት አንቆጠብ። ጌታ በግልም ሆነ በኅብረት ሆነን ስንጠራው የሚሰማን ሲሆን፤ በአንድ ልብ ተሳስሮ ስሙን መጥራት ደግሞ ወሳኝ ነው።

«ከጸለዩም በኋላ ተሰብስበው የነበሩበት ስፍራ ተናወጠ፤ በሁሉም መንፈስ ቅዱስ ሞላባቸው፤ የእግዚአብሔርንም ቃል በግልጥ ተናገሩ» (ዮሐዋ. 4:31)።

እግዚአብሔር ካልረዳ

መቼም አሁን አሁን አሜሪካን አገር መሄድ ገነት እንደ መግባት እየተቆጠረ ነው። ታዲያ ወደዚያው ለመሄድ ሺዛ ያገኙ ዘንድ ማክሰኞና በሌሎች ቀናት ኤምባሲው በር የሚከለከሉት የአገሪ ልጆች አዕላፋት ናቸው። አንዳንዶቹ በመከራ ገብተው ሲቀናቸው፤ ሌሎች ደግሞ በብዙ ደጅ ጥናት ዘመድ አዝማድና ደጋፊ ገብተው ሳይቀናቸው የሚወጡ አሉ። ለነገሩ እግዚአብሔር ካልረዳ ማን ሊረዳ?

በመጽሐፈ ነገሥት ካልዕ 6:24-43 ያለውም ታሪክ የሚነግረን ይህንኑ ነው። ንጉሥ ወልደ አዴር ሰማርያን ከብቦ ባስጨነቃት ጊዜ አንዲት ሴት ወደ እሥራኤል ንጉሥ ቀርባ «ጌታዬ ንጉሥ ሆይ፤ እርዳኝ ብላ ወደ እርሱ ጮኸች። እርሱም እግዚአብሔር ያልረዳኸን እኔ እንዴት እረዳሻለሁ?» አላት። እውነት ነው እግዚአብሔር ካልረዳ ምንም ማከናወን አይቻልም።

እስከ ዛሬ ጌታ በሕይወታችን ስላደረገው እያመሰገንነው ለቀረው ደግሞ እንዲረዳን መማፀን ጥበብ ነው። እስኪ የሚከተለውን መዝሙር እየዘመራችሁ ከእግዚአብሔር ጋር ተነጋገሩ።

መዝሙር:- ማንም አያውቅም ያየሁትን ችግር

ከጌታ ኢየሱስ በስተቀር።

ጌታ ብቻ ነው ጭንቀቴን የሚያውቀው

እረፍት የሚሰጠኝ

ድካሜንም ብርታቴንም

ኀዘኔንም ጭንቀቴንም ታውቃለህ።

«ጣት ገማ ተብሎ...»

«ጣት ገማ ተብሎ ተቆርጦ አይጣልም» ከሚለው አባባል የምንማረው እውነት አለ። የቱንም ያህል የሚሸት ጣት ቢኖረን መድኃኒት ፈልገን ፈውስን እንሻለታለን እንጂ ይቆረጥ ዘንድ አንፈልግም። ደም ከውኃ ይወፍራል እንዲሉ የቱንም ያህል አጥፊ ልጅ በቤት ውስጥ ቢኖር ለጠላት አሳልፈን አንሰጠውም፤ ለቃጠሎም አንዳርገውም። ነገ ይለወጣል በሚል ተስፋ እንጠባበቃለን እንጂ ለማባረር አንጣደፍም። እንዲያው ቁጣችን ገንፍሎ ብናባርረው እንኳ ሌሊቱ እንቅልፍ የለሽ ይሆናል። ጳውሎስም በገላትያ መልእክቱ ደካማውን ክርስቲያን እንድንሸከምና ወደ ተሻለ መንፈሳዊነት እንዲመጣ እንድንጸልይለት ይመክረናል።

«ወንድሞች ሆይ፤ ሰው በማናቸውም በደል ስንኳ ቢገኝ፤ መንፈሳውያን የሆናችሁ እናንተ እንደዚህ ያለውን ሰው በየውሃት መንፈስ አቅኑት፤ አንተ ደግሞ እንዳትፈተን ራስህን ጠብቅ። ከእናንተ እያንዳንዱ የአንዱን ሽክም ይሸከም፤ እንዲሁም የክርስቶስን ሕግ ፈጽሙ። አንዱ ምንም ሳይሆን ምንም የሆነ ቢመስለው ራሱን ያታልላልና። ነገር ግን እያንዳንዱ የገዛ ራሱን ሥራ ይፈትን፤ ከዚያም በኋላ ስለ ሌላው ሰው ያልሆነ ስለ ራሱ ብቻ የሚመካበትን ያገኛል፤ እያንዳንዱ የገዛ ራሱን ሽክም ሊሸከም ነውና።» (ገላትያ 6:1-5)።

መዝሙር - ጸልይለት ለደክመ

መንገዱ ለተጣመመ።

ጉድፋን አታብዛ የባልንጀራህን

ጥረግ የራስህን።

እስኪ ይህንን ቃል እያሰላሰልን ደክመዋል ብለን ለምንምታቸው ሰዎች ጊዜ ሰጥተን እንጸልይላቸው።

መሰላል

መሰላል እንዴት ጥሩ ነገር ነው። የራቀንን ጣራ በእርሱ ተንጠላጥለን እናድሳለን፤ ቀለም እንቀባለን፤ ሌላም ሌላም ነገር እናከናውንበታለን። በዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ 1 ላይ የተገለጸው መሰላል ግን ልዩ ነው። እግዚአብሔር በአንድ ጎን ሆኖ ሰዎች ደግሞ በተቃራኒው ሆነው በመሃል መቀራረቢያ መንገድ ጠፍቶ ሳለ በአንድ እጁ አባቱን በሌላኛው ደግሞ የሰውን ዘር ጨብጦ መሃል የነበረውን ርቀት በማጥበብ ለሰዎች ወደ እግዚአብሔር መቅረቢያ መሰላል የሆነው ጌታ ኢየሱስ ነው። መሰላሉ እርሱ ራሱ ነው። እስኪ ዛሬ የዮሐንስ ወንጌልን በማንበብ ጌታ ኢየሱስ የቱን ያህል ዋጋ ከፍሎ እኛን ከአብ ጋር እንዳስታረቀ በማሰብ የከፈለውን ውለታ ሳንረሳ እናመስግነው።

ዮሐንስ ወንጌል 1:44-52ን አንብቡ።

«... እውነት እውነት እላችኋለሁ ሰማይ ሲከፈት የእግዚአብሔርም መላእክት በሰው ልጅ ላይ ሲወጡና ሲወርዱ ታያላችሁ።»

መዝሙር:- በጭንቄ ተጨንቆ መስቀል ላይ ተሰቅሎ
ላልረባሁት ልጄ እንዲያ ተጎሳቁሎ
ደሙን አፈሰሰ...
ሕይወቴን አዳናት ስለ እኔ ተዋርዶ። (2x)

ዘር

አንድ ቀን ማለዳ ዜና ሳዳምጥ አንድ አስገራሚ ወሬ ሰማሁ። በቅርብ የተጋቡ እስራኤላውያን የጫጉላ ሽርሽራቸውን ገና ሳይጨርሱ ባልየው በድንገተኛ አደጋ ሞተ። ታዲያ ሙሽሪትም ከሞተው ባሏ ዘር ተወስዶ ልጅ መጸነስ እንድትችል እንዲፈቀድላት ፍርድ ቤት ማመልከቻ አስገባች። ከወደደችው ሰው ዘርን ስለናፈቀች ሙት ሆኖ ሳለ ዘሩ ተመጥጦ ትጸንስ ዘንድ ፈለገች።

ይህንን ዜና ከሰማሁ በኋላ ነገሩ ውስጤ ገብቶ ለረጅም ጊዜ አብሰለሰልኩት። ከተወሰኑ ዓመታት በፊት ክርስቲያን ሲገኝ ትልቅ ደስታ ነበር። ዜግነቴም ሆነ ጎሣው ምንም ይሁን ምን አቅፈን እንስመው፤ እንቀበለውም ነበር። ነገር ግን የአማኞች መብዛት እርስ በርሳችን ያለንን ፍቅርና መቀራረብ መረዳዳትና መደጋገፍ ስለበው። እንኳንስ አይደለም ላልዳኑት ልናስብ ቀርቶ እርስ በርሳችን መገፋፋቱ ብሶብናል። ከዘላለማዊ ዘር የተወለድን ስለሆንን ከሞቱ በኋላ ሐውልት ከማሠራትና የሕይወት ታሪክ ከማንበብ ዛሬ እንርዳቸው፤ እናበረታታቸው። እንደ ቃየን ወንድማችንን ገድለን «እኔ የወንድሜ ጠባቂ ነኝን» ማለት እናቁም። ሙሴ እስራኤልን ሲመራ ያጉረመረሙ ሁሉ ሲሞት ሠላሳ ቀን ልቅሶ ተቀመጡ። ምን ዋጋ አለው? እስኪ ዛሬ በሕይወት ያሉ ወገኖቻችንን እናበረታታቸው። በቃል፤ በስልክና በተለያዩ መንገድ ስለ መልካም ነገራቸው እናድንቃቸው። የተቸገሩትንም እንርዳቸው። አገልጋዮችን እናደፋፍራቸው፤ እናግዛቸው።

«ሙሴም በሞተ ጊዜ ዕድሜው መቶ ሀያ ዓመት ነበረ፤ ዓይኑ አልፈዘዘም፤ ጉልበቱም አልደነገዘም። የእስራኤልም ልጆች በሞግብ ሜዳ ሠላሳ ቀን ለሙሴ አለቀሱለት፤ ለሙሴም ያለቀሱለት የልቅሶው ወራት ተፈጸመ» (ዘዳ. 34:7-8)።

ማግኔት

ማግኔት ብረት ይሰባል። አንድ ማግኔት መርፌዎች መካከል ብናስቀምጥ መርፌዎች በሙሉ በፍጥነት ወደ ማግኔቱ ይጠጋሉ፤ መቅረብ ቢያቅታቸው እንኳ ከማግኔቱ ጋር የተያያዙ መርፌዎች ጋር ይጣበቃሉ። ለረጅም ጊዜ ተያይዘው በቆዩ መጠን የማግኔትነት ባሕርይ እየተጋሩ ራሳቸው ሌሎችንም መሳብ ይጀምራሉ።

በተመሳሳይ መልኩ እኛም ሕይወታችን ከጌታ ኢየሱስ ጋር በጣም በተጣበቀ ቁጥር የራሳችንን ባሕርይ እየጣልን የእርሱን ባሕርይ እየወረስን፤ በኑሮአችን የእርሱን ማንነት መግለጥ እንጀምራለን። ለሚያዩን ሁሉ የእርሱ ነጸብራቅ፤ ለሚያሸቱን ሁሉ የእርሱ መዓዛ፤ ለሚሰሙን ሁሉ የእርሱ ቃል እንሆናለን። ፍሬያችንም የበዛ ይሆናል። ለዚህም ነው በዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ 15 ላይ ጌታ ኢየሱስ ሲናገር፡ «እውነተኛ የወይን ግንድ እኔ ነኝ፤ ገበሬውም አባቴ ነው»... በእኔ የሚኖር እኔም በእርሱ፤ እርሱ ብዙ ፍሬ ያፈራል» (ቁጥር 1-5) አለ። እስኪ ዛሬ ቃሉን በማንበብና ያነበብነውንም በኑሮ ለመግለጽ በመወለን ጌታን በሕይወታችን ለመግለጥ እንትጋ።

መዝሙር - ምን እሆናለሁ (3x) አንተን አግኝቻለሁ
ምን እሆናለሁ - ተደግፌሃለሁ።

ምን ይዋጠኝ ብዬ ለኑሮዬ አልሰጋም
የጎደለኝ የለም አንተን ከተጠጋሁ።
በሰላም ወጥቼ በሰላም እገባለሁ
ዓለም የሌላትን ሰላም አግኝቼአለሁ።

የዘራሁት ይበቅላል ፍሬያማ ሆኛለሁ
ጎተራዬ ሞልቶ ለሌላ እተርፋለሁ
ከቆሻሻ አንሥተህ ባለማዕረግ አረግከኝ
የምልህ የለኝም ክበር ያክበርከኝ።

ድመት

ትምህርት ቤት የማስተምራቸውን ሕፃናት የጸሎት ርእስ እንዳላቸው ሰጠይቅ አንዱ ቀኝ እጁን መዘዝ አደረገችና «ወንድሜ ሆይ፤ እባክህን ድመታችን ጣራ ላይ ወጥታ አልወርድም ብላለችና ከነግልገሎችዋ እንድትወርድ ጸልይልኝ» ስትል፤ ጥርሴን ዘልቆ ባይወጣም በልቤ ግን በሳቅ ተንተክተኩ። «ደግሞ ለድመት ልጸልይ ነው!» ብዬ አጉተመተምኩ። ነገር ግን ለአንዳችን የሚቀልለው ጉዳይ ለሌሎቻችን የጦሳን ተራራ ያህል አይበገሬ ነው። ለዚህች ሕፃን የድመቷ ጣራ ላይ መቅረት አሳሳቢ ጉዳይ ነው፤ ለእኔ ግን እጅግ ተራ ነገር ነበር።

ጌታ ማንኛውንም ዓይነት ጸሎት በፊቱ እንድናቀርብ በዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ 14:14 ላይ «ማናቸውንም ነገር በስሜ ብትለምኑ እኔ አደርገዋለሁ» ብሏል። ስለዚህ ዐሥራ አራት ልጅ ያለው ሰው ስለ መካንነት ባይገባውም፤ ልጅ የሌላቸው የሚያቀርቡትን የጸሎት ጥያቄ አይናቅ። ጤና ያለውም በበሽተኞች አይሳለቅ። ትዳር ያለው ትዳር በሌላቸው አይቀልድ። ባለሥራም የሥራ አጦችን የጸሎት ጥያቄ አይናቅ። ባለቤት የመንገድ አዳሪዎችን የመጠለያ ልቅሶ ልመና አይኮንን። ለትንሹም ለትልቁም ይህንን ቃል ዋቢ አድርገን ልመናችንንና ጥያቄያችንን በእግዚአብሔር ፊት በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እናቅርብ፤ እርሱም ይለማናል። መልስም አለው። ልጆችም ሆኑ መስል ክርስቲያኖች የሚያቀርቧቸውን የጸሎት ጥያቄዎች ሳንንቅ በቅን ልቦና ተቀብለን እንጸልይ።

አንዱ ዓደኛዬ በልጅነቱ እናቱ የላከችውን ትቶ ሰዎች «የሞት መድኃኒት ነው» ያሉትን ለማግኘት ሲዘዘር መሸና ቤቱ ሲገባ እናቱ ተቆጥታ ለምን እንደ ዘገየ ስትጠይቀው ለእርሷ ጉዳይ ሲተጋ እንደ ዋለ በማብራራት «የሞት መድኃኒት» የተባለውን የጅብ ቆዳ ሰጣት። እናትየውም ተናድዳ አባቱ ሲመጣ ተናገረች። አባቱም የቻለውን ያህል ገርፎ ወደ መኝታ ተሰማሩ። ነገር ግን ሌሊት ላይ የጅብ መንጋ ግቢውን ወርሮ አጥር ሲገነጥል አደረ። በዚህ የተበሳጩው አባት በጠራራ ሌሊት ተነሥቶ ልጁን ከተኛበት ቀስቅሶ ወዘወዘው።

ይህ ዓደኛዬ እናቱን አስደስታለሁ ብሎ ጣጣ መጣበት። ምክንያቱም ቤተሰቦቹን የሚያስደስታቸው ነገር ምን እንደሆነ ጠንቅቆ አለማወቁ ነው። በሚከያስ ዘመን የነበሩትም እስራኤላውያን እግዚአብሔርን ያስደሰቱ መስሏቸው ጌታን የሚያረካውን ነገር በመዘንጋታቸው እንዲህ እያለ ይመክራቸዋል።

«ሰው ሆይ፡ መልካሙን ነግሮሃል፤ እግዚአብሔርም ከአንተ ዘንድ የሚሻው ምንድር ነው? ፍርድን ታደርግ ዘንድ፤ ምሕረትንም ትወድድ ዘንድ፤ ከአምላክህም ጋር በትሕትና ትሄድ ዘንድ አይደለም?» (ሚክ. 6:8)።

እኛም ዛሬ እግዚአብሔርን ያስደሰትን መስሎን እንዳናላዝነው ቆም ብለን በፈቃዱ ውስጥ መኖራችንን እንፈትሽ።

- 1) ፍርድን እናደርጋለን?
- 2) ምሕረትን እንወዳለን?
- 3) በትሕትና እንጓዛለን?

ሞትን የማይፈራ አንድም ሰው አላየሁም። እኔም አንዱ ነበርኩ። ነኝ አላልኩም ነበርኩ እንጂ። ታዲያ በልጅነቱ የሦስተኛ ክፍል የሳይንስ አስተማሪዬ «ሰው ከሞተ በኋላ አፈር ነው የሚሆነው፤ ዕውቀትም ሆነ ከሞት ባሻገር ከመቃብር በስተቀር ሕልውና የለውም» ቢለኝ በጎዘን ሳለቅስ አደርኩ። ነገር ግን አድጌ ዕብራውያን 2:14-15 ላይ ያለው ቃል ሲገለጥልኝ በደስታ ፈነጠዝኩ፤ እንዲህ ይላል፡-

«እንግዲህ ልጆቼ በሥጋና በደም ስለሚካፈሉ፤ እርሱ ደግሞ በሞት ላይ ሥልጣን ያለውን በሞት እንዲሸር፤ ይኸውም ዲያብሎስ ነው፤ በሕይወታቸውም ሁሉ ስለ ሞት ፍርሃት በባርነት ይታሰሩ የነበሩትን ሁሉ ነጻ እንዲያወጣ፤ በሥጋና በደም እንዲሁ ተካፈሉ።»

የእኔ የዘር ዕንቁላል ባልወጣች እንዳላልኩ ሁሉ ይህ እውነት ሲበራረጥና ሲገለጥልኝ እየፈነጠዝሁ እንኳን ተወለድኩኝ፤ እንኳን ተፈጠርኩኝ አልኩ። ጌታ የሞትን መውጊያ ሰብሮ ከሞት እንዳይነኝ ስረዳ ሞትን መፍራት አቆምኩ። ሞት እኔን ይፍራ እንጂ እኔማ ጌታን ይገዢ ምኑን እፈራዋለሁ። በተለያዩ ሁኔታ ውስጥ ስናልፍ ሞትን ማስፈራሪያ አድርጎ እምነታችንን ሊነጥቅ ጠላት ቢጋደልም፤ እኛ ግን ያመንነውን እናውቃለንና በሞት ፍርሃት አንሸነገልም። ጌታን አውቀናል ብለን አሁንም በፍርሃት ያለን ብንኖር እምነታችንን እንፈትሽ። ሆኖም ግን ሥጋዊ ሞትን አሜን ብለው በፈገግታ የተቀበሉ ጥቂት ናቸውና፤ ጌታ ኢየሱስም እንኳ የደም ላብ አልቦታልና ጥራዝ ነጠቅ ስሜታውያን እንዳንሆን እንጠንቀቅ። ሞት አስፈሪ ነው፤ ነገር ግን በክርስቶስ ድል ተነሥቷልና አንፈራውም። እዚህ ምድር ላይ የለመድናቸውና የምናውቃቸው ነገሮች ስለሚቀሩ ትዝታው ፊታችንን ያጨፈግገው ይሆናል፤ ነገር ግን ይህ ለሌሎች ያለንን ፍቅር መግለጫ እንጂ ሞትን ፈርተን አይደለም።

ንጉሥ ባሪያን ወድዶ

ፍቅር ያለ ነው። ነገር ግን አንዳንዴ ከተለመደው ወጣ ያለ የፍቅር ጥምረት ሲኖር ኅብረተሰቡ ግር ይሰኛል። በአንድ ወቅት አንድ ንጉሥ አንዲት ባሪያን ወደደ። ታዲያ በሠራዊት ታጅቦ ወጥ የምትቀቅልበት ኩሽና ቢገባ ደንብራ ግራ እንደምትጋባ አያጠራጥርም። ንጉሡም እውነተኛ ፍቅሩን ለመግለጽ ዘዴ ቀየሰ። ምክንያቱም ንጉሥነቱን ተገን አድርጎ ፍቅሩን ቢገልጽላት፤ ንጉሥ ነውና ባትፈልግም እንኳ ወደ ትዳር ትገባ ይሆናል። እውነተኛ ፍቅር የሚኖረው ደግሞ አንዱ አንዱን መቀበል፤ እንዲሁም አንዱ አንዱን መቀበል ስትችል ነው። ስለዚህ ንጉሥ እውነተኛ ፍቅሩን ለመግለጽ ከባሪያዎች እንደ አንዱ ሆኖ ወደ ወጥ ቤት ገባ። አብሯት እየሠራም ፍቅሩን ገለጸላት።

ጌታ ኢየሱስም ያደረገው ይህንኑ ነው። ሰዎችን በመውደዱ ከላይ ሆኖ እወዳችኋለሁ ቢል ተጠራግሪውና እልክኛው የሰው ልብ ወለም ዘለም ማለቱን ስለማይተው ሰው ሆኖ በምድር ተመላለሶ እንደ እኛ ኖሮ በመስቀል ላይ የሥቃይ ሞት ሞቶ ፍቅሩን ገለጸልን። ኃጢአተኞችና ጠላቶች ሆነን ሳለን፤ እርሱ ግን ወደደን። እስኪ ዛሬ የጌታን ፍቅር እያስብን እያመሰገንነው፤ እየባረክነው እንዋል። ሮሜ 5:8 ላይ እንዲህ ይላል፡-

«...ነገር ግን ገና ኃጢአተኞች ሳለን ክርስቶስ ስለ እኛ ሞቶአልና እግዚአብሔር ለእኛ ያለውን የራሱን ፍቅር ያሳያል።»

መዝሙር - አ ክብር ክብር ክብር

ክብር ሃሌ ሉያ

ከይሁዳ ነገድ ለሆነው አንበሳ ለሌለው አምላኦ

ልበል ላመስግነው ከአንጆቴ

ውለታው ስለበዛ የመድኃኒቱ።

የቤት ኪራይ የማትከፍለው ደባል

ተከራይቼ በምኖርበት ቤት አብራኝ የምትኖር ትንሽ አይጥ ነበረች። የቤት ኪራይ የምከፍለው እኔ ነኝ፤ እርሷ ግን እንዳሻት ትምነሽነሽበታለች። አንዳንድ ቀን ማታ ቤት ስገባ ቆሎ ቢጤ እበትንላታለሁ። እርሷም ይህንኑ አውቃ ቤት ገብቼ መዝሙር ስከፍት መምጣቱን ስለምትረዳ የለመደችውን ቆሎ ቢጤ ለመለቃቀም ከጉድጓዷ ብቅ ትላለች። ነገር ግን ወዳጅነታችንን የሚያሻክር አንድ ጉዳይ ተከሰተ። ከአገር ወደ አገር ስንዝ ይገፎው የምሄደውን ልብስ (Sleeping bag) ሁለት ቦታ ቦጫቸውን። ከዚያን ቀን ጀምሮ ልገድላት ወሰንኩ። ወጥመድ አዘጋጅቼ የለመደችውን ቆሎም በተን አድርጌ ስጠባበቃት መጣች። ነገር ግን ወጥመዱ ጠባቂ ሆኖ ኖሮ አልያዛትም፤ እርሷም እየተመላለሰች መለቃቀሟን ተያያዘችው። አንድ ይዛ ወደ ጉድጓዷ ታፈተልክና አጣጥማ ስትጨርስ ተመልሳ ትመጣለች። የእኔም ሥራ ዙር መቁጠር ሆነ። በዘጠነኛው ላይ ግን አልቀናትም፤ ወጥመዱ ያዛት። እኔም ርኅራኄዬ አልቆ ኖሮ ፊቴን አዞርኩ።

ሰይጣንም ዕቅዱ እንዲህ ነው። የእርሱን መንግሥት እስካላናጋን ድረስ ወዳጆቹ ያደርገናል። ስናስጨንቀው ግን የሞት መጥሪያ «ጥራጥሬ»ና ወጥመዱን አዘጋጅቶ ይጠብቀናል። ስለዚህ ዛሬ እስኪ እንንቃና የገባንበት ወጥመድ ካለ እናምልጥ፤ በተለያየ ነገር ከተያዝንበት የጠላት ክልልም እናፈትልክ። ለዚህ ጥሩ ምሳሌ የሚሆነን ሳምሶን ነው። ጠላት ክልል ገብቶ ወፍጮ ፈጪታ ከመሆን ቀድሞ ሮጦ ማምለጥ ይሻላል። እስኪ መጽሐፈ መሳፍንት 16:1-31 አንብባችሁ ጌታ የሚናገራችሁን በተግባር አውሉት።

«... እግዚአብሔር አምላክ ሆይ፤ እባክህ፤ አስበኝ፤ አምላክ ሆይ፤

ይህን አንድ ጊዜ ብቻ፤ እባክህ፤ አበርታኝ ብሎ እግዚአብሔርን ጠራ...»

መዝሙር - አንድ ጊዜ አስበኝ ብዬ

መልካሚቱን እጅህን አስተውዬ

እጩ የምልበት ዘመን ደረሰና

እኔም በጠላቴ ራስ ላይ ቆምኩኝና

አመልካለሁ ዛሬም እንደገና እንደገና።

ጡት የጣለው ወንድም

አሁንም ፋርማሲ አጥንቶ ባለሙያ ሆኗል። በልጅነቱ ጣቶቹን ይጠባቸው ነበር። በተለይ አመልካችና የመሃል ጣቱን ይወዳቸዋል። ተኝቶ እንኳን ከአፋ አያወጣቸውም። የሚገርመው ግን ሁለቱ ብቻ እየቀጠኑና እየሰለሉ መሄዳቸው ነበር። በዚህ ተደናገጥንና ማስተው የምንችልበትን ዘዴ ቀየርን። እንቅልፍ ሲወስደው ጣቶቹን እሬት ወይም መራራ ነገር መቀባት። እንደለመደው ዘው ሲያደርግ ምሬቱ ያስመርረውና ይተዋል ብለን፤ እርሱም እርግፍ አድርጎ ተወው። እናቶችም አንዳንዴ ጡት አልጥል ያለን ልጅ ተመሳሳይ ዘዴ በመጠቀም እንደሚያስቆሙት ይታወቃል። ጡት የሚያስጥሉት በልጃቸው ጫክነው ሳይሆን፤ ማደጉን አውቆ በራሱ እንዲመገብ ነው።

እግዚአብሔርም ከለመድነው የማባበልና የእሸሩሩ ሕይወት አጥንት ወደ መጋጥ ሊያመጣን ይፈልጋል። ለዚህ ነው እምነት ሲያስለምደን በተለያዩ ችግር ውስጥ እንድናልፍ የሚያደርገው በጌታ ቤት እየቆየን በሄድን ቁጥር የጸሎታችን መልስ በጣም የሚዘገይ ይመስላል። ነገር ግን ወደ ብስለት የደረሰ ክርስቲያን ቃሉን አንብቦና መንፈስ ቅዱስን አድምጦ የገጠመውን ነገር ከጌታ ጋር ይጋፈጠዋል። በጌታ ይደፋፈራል። ድል ስለለመደ ተራራውን ሳይሆን ከእርሱ ማዶ ያለውን ክብር አይቶ ይዘምራል። ሊያጎብጡት የዘመቱትን የጠላት ፍላጾች ሳይሆን ተሸላላሚ የክብር ሚዳልያን ከአምላኩ ሲቀበል ያስተውላል። ምድራዊ በረከት ላይ ሳይታሰር ለእግዚአብሔር ይሮጣል። ጭንቀቱንና የሞትን ድምፅ ሳይሆን በጌታ ፊት የሚበርቅበትን ዘለላለማዊነት ይቃኛል። ክርስቲያን ጡት ሲጥል ወንጌልን ይሰብካል እንጂ በጸሎቱ መልስ ላይ እያጉተመተመ ጊዜን አያጠፋም። ወገኖቹ ጡት እንጣል፤ ካልሆነም ጌታ ያስጥለናል።

«ወተት የሚጋት ሁሉ ሕፃን ስለሆነ የጽድቅን ቃል አያውቅምና፤ ጠንካራ ምግብ ግን መልካሙንና ክፉውን ለመለየት በሥራቸው የለመደ ልቡና ላላቸው ለፍጹማን ሰዎች ነው።» (ዕብ. 5:13)።

- ልጅነቱ ያላለቀ ነኝና ብላቴና
- ሙሉ ሰው አድርገኝ ጌታ
- ቃልህን አብላኝና።
- ወተት ብቻ መጋቱን ትቼ
- አጥንቱንም ደግሞ በልቼ
- እንደ ሕፃን ማለቤ ቀርቶ
- በጎልማሳነት ተተክቶ
- ላይ እሻለሁ ሕይወቴ ተገንብቶ

ሠርግ

ሙሽራውና ሙሽሪት እስከ ጋብቻቸው ቀን ድረስ ለየብቻ የኖሩበትን ዘመን የሚወክል ሻማ ለኩሰው መካከል ላይ ያለውን የወደፊት የጋራ ሕይወታቸውን የሚመስሉበትን ትልቅ ሻማ ሲያቀጣጥሉ ማየት ያስደስታል። ታዲያ የጥር ወር ሲመጣ የሠርግ ግብዣዎች ይበዛሉ። ወደ እኔም ስምንት የሚደርሱ ጥሪዎች ደረሱኝ። ከሁሉም ግን ትኩረቴን የላበው ትልቁና በብርማ ቀለም የተጻፈው ካርድ ነበር። የሚያሳዝነው ግን ካርዱ የደረሰኝ ሠርጉ ካለፈ ከአራት ወር በኋላ ነበር። ድግሱ ተበልቷል፤ ሥርዓቱም ተፈጽሟል። ካርዱን እንዲያደርስ የተላከው ሰው ዘንግቶት ኖሮ ቤቱ አለንብቶታል። ወይኔ!

ተመሳሳይ አጋጣሚ በክርስቲያኖች ሕይወት ውስጥ ይገኛል። ሰዎች ሁሉ የዘላለም ዕረፍትና ሕይወት ያገኙ ዘንድ የጥሪ መልእክትን በክርስቲያኖች በኩል ልኳል። እኛ ግን ይህንን ጥሪ በጊዜ ባለማድረሳችን መልእክቱ ሳይደርሳቸው በቢልየን የሚቆጠሩ ሰዎች ወደ ሲኦል እየሄዱ ነው። ዛሬ እንኳን ይህንን ጽሑፍ በምታነብበት ቅጽበት ብዙዎች ወንጌል ሳይሰሙ ወደ ዘላለም ሞት እያዘገሙ ነው። አንተ ባለመናገርህ ነፍሳቸው በክፉው ጉልበት ታንቃ በእቶን ልትቃጠል እየተነዳች ነው። የወንጌልን እውነት አንተ ባትሰማህ ኖሮ መጨረሻህ ምን ነበር? በኢትዮጵያ እንኳ ከ 50 ሚሊዮን የማያንሱ ሰዎች የሕይወትን ቃል አልሰሙም። ወገኖቹ እባካችሁ ሳይሞቱ እንድረስላቸው። እንታደጋቸው።

«ወንጌልን ለፍጥረት ሁሉ ሰበኩ» (ማር. 16:15)።

ጌታ ኢየሱስ ሆይ፤ እውነትን በዘመኔ ልክህ ስለገለጥክልኝ አመሰግንሃለሁ። እኔም ለሌሎች ሳልፈራ ይህን የምሥራች ዛሬ እንድናገር እርዳኝ። ለጎረቤቴ፤ ለጓደኛዬ፤ ለሥራ ባለደረቦቼና በአጋጣሚ ሁሉ ለማገኛቸው ሰዎች ፍቅርህን እንድመሰክር ርዳኝ እስከ ዛሬ ባለመናገሪ ይቅር በለኝ። ማረኝ። ከዛሬ ጀምሮ ግን ማዳንህን ለመናገር ወሰኛለሁ።

- መዝሙር፡- ሽክም ይሰማሃል ወይ
- ክርስቲያን ወንድሜ ሆይ?
- ለሚጠፋት ወገኖችህ
- ልብህ ያዝንብሃል ወይ?
- ጥፋታቸው ተሰምቶህ አዝነህ ትጸልያለህ
- በራስህ ተመክተህ ወይስ በመፍረድ ላይ ነህ።

ተራሮችን ያንቀጠቀጠ ትውልድ

«ተራሮችን ያንቀጠቀጠ ትውልድ» የሚለውን መጽሐፍ ከቅጽ 1-3 ያሉትን ሳነብ የብዙዎቹ የጦር ሚዳ ውሎ አስደነቀኝ። ገና በወጣትነታቸው ላመኑበት ዓላማ ሲሉ ሁሉን ነገር እርግፍ አድርገው በረሃ ገቡ። በተለይ በኢሕአፓ ውስጥ ተሳታፊ የነበሩት መረጃ ሰጥተው ጓደኞቻቸው እንዳይገደሉ ሲሉ ራሳቸውን ከሮት ላይ ይወረውሩ ነበር። ወፊላ ገልብጠው ሲገርፉአቸው፣ ጥፍራቸውን እየነቀሉ ሲያሠቃዩዋቸው፣ ጁዶ ሲለማመዱባቸው ሁሉንም ችለው ምሥጢር ሳያወጡ እስከ ሞት ድረስ ታማኞች ሆነው አለፉ። ለፍትሕ ሲሉ መሥዋዕትነትን ከፈሉ። ከእነርሱ የምንማረው ብዙ ነገር አለ። እኛ ግን ሰዎችን ከምድራዊ ሥቃይና ድህነት ብቻ ሳይሆን፣ ከዘላለም ጉስቁልናና ጥፋት የሚያድን የወንጌል እውነት ይዘን ተኝተናል። መሥዋዕትነት ለመክፈል ልባችን ይፈራል። ይህንን ወንጌል እኛ እንሰማ ዘንድ ጌታ ኢየሱስ መከራን ተቀበለ... እንደ በግ እየተነሳ፣ ተገፍቶ በመስቀል ላይ ተቸነከረ። ሐዋርያትም ይህንን በሞት ጣር የተገኘ ሰላምና ዕረፍት ለመስበክ ተንከራተቱ... ሁሉን ትተው የምሥራቹን ለማወጅ ቆረጡ። ከአንበሳና፣ ከአውሬ ጋር ታገሉ... ተገረፉ፣ ተወገሩ፣ ተሠቃዩ፣ በመጋዝ ተሰነጠቁ፣ በወሳኒ ተጣሉ... ግን የወንጌል እሳት በውስጣቸው ሠርጾአልና አልተበገሩም... አንድ ከተማ ተወግረው በሚቀጥለው መንደር ለመስበክ አይፈሩም። ከሐዋርያት የተቀበሉ ቅዱሳንም በአንበሳ እየተበሉ... ለመናገር እንኳ የሚቀሩ ክፋት በላያቸው ላይ እየተፈጸመ «ከሁሉም በላይ ኢየሱስ» ብለው በደማቸው አስተጋቡ። ራመን ሉል እንዳለው «ክርስቲያኖች ወንጌልን የሚሰብኩት በዕንባና በደም ነው»። በመጨረሻው በእግዚአብሔር ፊት ስንቀርብ ምላሻችን ምን ይሆን? . . . በረከቱን እንጂ መሥዋዕትነቱን ለመክፈል እናፈገፍጋለን. . . ጀግኖቹማ፡-

«...በእምነት መንግሥታትን ድል ነሡ፣ ጽድቅን አደረጉ፣ . . . የአንበሳችን አፍ ዘጉ፣ የእሳትን ኃይል አጠፉ፣ ከሰይፍ ስለት አመለጡ፣ ከድካማቸው በረቱ፣ በጦርነት ኃይለኞች ሆኑ፣ የባዕድ ጭፍሮችን አባረሩ... በመገረፍ ከዚህም በላይ በእስራትና በወሳኒ ተፈተኑ፣ በድንጋይ ተወግረው ሞቱ፣ በመጋዝ ተሰነጠቁ፣ በሰይፍ ተገድለው ሞቱ፣ ተፈተኑ፣ ሁሉን እያጡ መከራን እየተቀበሉ እየተጨነቁ. . . በምድረ በዳና በተራራ፣ በዋሻና በምድር ጉድጓድ ተቅበዘበዙ» (ዕብ. 11:32-38)

እግዚአብሔር ሆይ፣ ለነፍሴና ለክብሩ ሳልሳሳ ለወንጌል ዋጋ ከፍቶ የማልፍ ሰው አድርገኝ። ዛሬን ለወንጌልህ ኑሬ መስክራ ስለ ወንጌል ብገፋም እንኳ ክብራ መሆኑን ተረድቼ እንድውል እርዳኝ። ጌታ ሆይ፣ እወድሃለሁ።

መዝሙር፡- አየሁ አየሁ አየሁ አሻግራ አየሁ

አምነው የሞቱትን ለመምሰል ተመኝሁ

ከሕይወት በኋላ ሕይወት

ማንም ሰው አንድ ቀን ይህንን ዓለም ትቶ ወደ ሌላ ዓይነት ሕይወት (መኖር) እንደሚሄድ ታውቋል። ሞትን ከሕይወት ጎዳና ላይ በፍቅር ወይም በኃይል በማስወጣት ቀጣይነት ያለውና ከሞት ፍርሃት ነፃ የሆነ ዘላቂ ሕይወት ለመኖር እንፈልጋለን። ሞት የተባለ ባላጋራ ስላለን ያሰብነውን ሳናሳካና ከግብ ሳናደርስ፣ ያጠራቀምነውን ሳንጠቀምበት፣ የጀመርነውን ሳንቋጭ፣ መኖር እየፈለግን ባለመኖር ሕግ ሥር ተይዘንና ተገድደን ወደማናውቀውና ወደማንፈልገው መንደር ይወስደናል። አንዳንዴ ደግሞ ኑሮ ብለን የያዝነው ዕለት በዕለት ወጥተን የምንገባበትና በማጣትና ማግኘት ጥላ ሥር ሆነን የምንመራው የሕይወት እንቅስቃሴ እንዳሰብነው ሳይሆን ፍላጎታችንን በመሃል መንገድ ላይ የሚደፍቀው የሕይወት አንዱ ገጽታ ሲያስመርረን አለመኖርን እየተመኘን ነገር ግን በመኖር ሕግ ተይዘን እንመላለሳለን-ሕይወት ሆነና። ግን ግን ስኬታማ ብለን በምናምነውም ሆነ ጉስቁልናና ትርጉም የለሽ የሚመስል ሕይወት ብንመራም ሞትን አሜን ብሎ እንደ ምላ ግብዣ በፈቃዱ በደስታና በሐሴት የሚቀበል ማንም አይኖርም። ሰዎች እንዲያውም የገጠማቸውን የኑሮ፣ የትምህርት፣ የፍቅር፣ የብቸኝነት፣ የሥራ፣ የእምነት አለመከናወን በማየትና ተስፋ በመቁረጥ ይህንን አስከፊ ሕይወት ለመገላገል ገመድ ይሽመቅቃሉ፤ ቃታ ይስባሉ፤ መርዝ ይጨልጣሉ፤ ሌላም ሌላም። ግን ከጠሉትና ዳግመኛ እንዳያዩት ከተመኙት እርሱን ለመሸሽ ሕይወታቸውን በራሳቸው ለማጥፋት ከወሰኑበት ችግር ነፃ ይወጡ ይሆን? እነዚህ ሰዎች ወደዚህ ውሳኔ የሚደርሱት ሞትን ፈልገውት ሳይሆን ከገጠማቸው ችግር ለመሸሽና እፎይ ለማለት ብቸኛ መንገድ አድርገው ስለሚቆጥሩት እንጂ። ለመሆኑ ሰው ሲሞት ይት ይሄዳል? ሞት ማለት አንዴ ከተሻገሩት ሊመለሱበት የማይቻል ሌላ ዓለም፣ ወንዝ፣ አገር ... ነው ብንል ምንም እንኳ ሙሉ አሳቡን ማስቀመጥ ባንችልም ለአሳብ መለዋወጥ እንደ ድልድይ ያገለግላናል።

ሞት የመኖር (የሕይወት) ፍጻሜ አይደለም። ታዲያ ካልሆነ ከሞት በኋላ ያለው ሕይወት ምን ይመስላል? ለዚህ ጥያቄ ብቸኛ፣ እርግጠኛና የሚያረካ ምላሽ የሚሰጠው የክርስትና እምነት ብቻ ነው። ክርስቲያን በመሆን ከዚህ አካላዊ ሞት ማምለጥ አይቻልም። ነገር ግን ሁለተኛውና ዘላለማዊ ሞት ግን በክርስቲያኖች ላይ አይሠለጥም። ሞት ወደ ተሻለ የሰላም፣ የፍቅርና ከአምላክ ጋር ጊዜያዊ ወረት ያልተላበሰና ሊቋረጥ በማይችል ዘላለማዊ ኅብረት የሚጓዙበት ቅጽበታዊ የሽግግር ክስተት ነው። ይህም ከሕይወት በኋላ ወደ ሕይወት በደስታ ይጓዛሉ እንጂ ከሕይወት ወደ ሞት አይደለም።

ክርስቲያኖች የማይጠፋ ዘላለማዊ ተስፋ አላቸው። ከዚህ ዕድል አንተም ተካፋይ የመሆን መብት ተሰጥቶሃል። እርሱን ለመከተል በመወሰን ወደዚህ ኅብረት ብትቀላቀል የዚህ በረከት ተካፋይ በመሆን ከሕይወት በኋላ ላለው ሕይወት ዋስትና ይኖርሃል። ከሞት በሻገር ከመቃብር በስተቀር ወደ ሕይወት ታዘግግለህ እንጂ ወደ ሞት አታመራም። ከሕይወት በኋላ ሕይወት። ጌታ ኢየሱስ ሲናገር- «በእኔ የሚያምን ቢሞት እንኳ ሕያው ነው» ብሎ ተናግሯልና።

መንግሥተ ሰማይ ክርስቲያኖች ዘላለማዊነትን የሚያሳልፉበት ሰፍራ ነው።

«ለከተማይቱም የእግዚአብሔር ክብር ስለ ሚያበራሳት መብራትዋም በጉ ስለሆነ፤ ፀሐይ ወይም ጨረቃ እንዲያበራሳት አያስፈልጓትም ነበር። ..ከእንግዲህም ወዲህ ሌሊት አይሆንም፤ ጌታ አምላክም በእነርሱ ላይ ያበራሳቸዋልና የመብራት ብርሃንና የፀሐይ ብርሃን አያስፈልጋቸውም፤ ለዘላለምም እስከ ዘላለም ይነግሣሉ።» (ራእይ 21:23-22:5)።

የማይሞላ ጉድጓድ

አንዳንዱ ቤት ኖሮት የግቢው በር ብረት ስላልሆነ ያጉረመርማል፤ ወይ የኪራይ ቤት አግኝቶ በዋጋው ይነጫነጫል። መክፈል ይችል ዘንድ ገቢ የሚያገኝበት ሥራ ስላለው አያመለክትም፤ ሁሉ ዓይነት ጎደሎን ብቻ ያያል። ወይ ደግሞ በላዩ ስላለው ክፉ አለቃ እያሰበ ያለቃቅላል። የተማረው የመጀመሪያ ዲግሪ ይዞ ማስተርስ ስላልሠራ ኡኡ ይላል። ቮልስ ያለው እግረኛን እያየ በማመስገን ፈንታ ቶቶታ ልቡን ስልበት በሕልም ይቃዠናል። እግረኛውም ጫማ አድርጎ እየሄደ ቤቢ ፊያት ያምረዋል እንጂ፤ እግራቸውን በተፈጥሮና በተለያየ አደጋ ያጡትን አይቶ ስለ ጤናው አያመለክትም። ዓይነ ሰውና ባለማየቱ ላይ እንጂ ሁሉ የሚያጉረመርመው ባለማየቱ ስለሚያገኘው ጥቅምና /ለምሳሌ በማየት ከሚመጡ የምኞት እሽባለሌዎች/ ስለሚሰማበት ጆሮውና ስለሚጎርስበት እጁ ስለሚውጥበት እንጥል አያመለክትም። ሥራ የሌለው ስለ ሥራ፤ ሥራና አገልግሎት ያለው ስለ ደመወዝ ጭማሪና ስለ ሚስት፤ ሚስት ያለው ስለ ልጅ፤ ልጅ ያለው ደግሞ የእነ እገሌ አባት ይባል ዘንድ፤ ስምን ይጎናፀፍ ዘንድ በልጆቹ ዝናን ይሻል። ወይ ደግሞ ቤት፤ አጥር ያለው ይቀጥልና የብቻ ግቢ ያውም ሰፊ፤ በዚህም አይቆምም፤ ሽንት ቤትና ሻወር ወይ ደግሞ የውኃ ዋና ገንዳ፤ . . . ይቀጥላል። ሁሉም በየዘርፉ በምኞት ይበራል። ያለውን ሳይሆን የሌለውን ይቆጥራል፤ በወረቀት ይመዘግባል። ከሲኦል ቀጥሎ የማይሞላ ቢኖር የሰው ምኞት ነው። ለመሆኑ ሲኦል ጥልቀቱ ምን ያህል ይሆን? የሰውስ ፍላጎት? እኔ እንጂ ግን ወሰን የሌለው እሽቁልቁሎሽ ይመስላል። ለዚህም ነው ጌታ ሲናገር «ዓይን ከማየት ጀርም ከመስማት አይጠግብም» ያለው። የሚያስፈልገንን ነገር መሻቱ ባይከፋም፤ መጠን ያለፈ የምድራዊ ብልጽግና ምኞት ግን ሕይወታችንን እንዳይገዛው የጳውሎስን ምክር ብንቀበል መልካም ነው።

«...የምኖርበት ኑሮ ይበቃኛል...»

(ፊልጵ. 4:11)

«...በሁሉ አመስግኑ።»

(1ኛ ተሰ. 5:17)

«ምግብና ልብስ ከኖረን ግን፤ እርሱ ይበቃናል።» (1ኛ ጢሞ. 6:8)

የነፍስ ጭማቂ

ብርቱካን ሲጨመቅ የሚወጣው የብርቱካን ጭማቂ ነው። በውስጡ ያዘለውን ፈላሽ ይዘረግፋል። እኛም በሕይወት ውጣ ውረድ ስንታሸና በማዕበል ስንናወጥ ከውስጣችን የሚወጣው ምን ይሆን? አስመሳዮች ማስመሳላችን፤ በምሬት የተሞላን ከልባችን ከፋ ቃላትና መራርነት ይወጣል። እግዚአብሔር ካለንበት ጭንቅ እስኪያወጣን ድረስ እናከርፋለን። በእኛ ላይ የደረሰው ቀውስ እስኪስተካከልና እስኪደላደል ድረስ ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ኅብረት እናቋርጣለን። ጸሎት መጸለይም ያቅተናል። ችግራችን ድቅን እያለ ያበላጃል። ከደረሰብን ነገር እግዚአብሔር የሚያስጥለን አይመስለንም። እንዲያውም አንዳንዶቻችን አኩርፈን ጌታን ትተን ይሆናል።

ኢዮብ ግን ሐብቱን፤ ልጆቹንና ወዳጆቹን ባጣ ጊዜ ማኩረፍ የሚችልበት በቂ ምክንያት እያለው ነፍሱ በተጨነቀችበት ወቅት እንዲህ ሲል ተናገረ።

«ዛሬም ደግሞ የጎዘን እንጉርጉሮዬ ገና መራራ ነው፤ እጁ በልቅሶ ጩኸቱ ላይ ከብዳለች። እርሱን ወዴት እንዳገኘው ምነው ባወቅሁ! ወደ ተቀመጠበት ስፍራ ምነው በደረስሁ! በፊቱ መግቱን አዘጋጅ ነበር፤ አፌንም በማስረጃ እሞላው ነበር። የሚመልስልኝም ቃል ምን እንደሆነ አውቅ ነበር፤ የሚለኝንም አስተውል ነበር።» (ኢዮብ 23:2-5)።

ጌታ ሆይ፤ ከንድህን እስካይ ድረስ ለሚያልፍ ቀን የማያልፍ ቃልን ተናግሮ በምሬት እንዳላልፍ አንደበቱን ከከፋ ንግግር፤ ልቤን ከኩርፊያ፤ እግሬን ከዓለም መንገድ ጠብቅልኝ።

መዝሙር፦ ነገር ግን መንገዴን በፊቱ አጸናለሁ
 ቢገድለኝስ እንኳ እርሱን እጠብቃለሁ።
 ብለህ ያልከውን ቃል ለምን ረሳህ
 ከጌታ ልትለይ ዛሬ ተነሣህ።

ተመለስ (3x) ወንድሜ ሆይ፤
 እንደ ኢየሱስ አታገኝም!
 በዚህ ምድር ላይ
 በዚህ ዓለም ላይ።

ሽሽት ከበረከት

አሁንም አድጋ ረስታዋለች። እንዳንዴ ስናስታውሳት ግን እርሷም አብራን ትስቃለች። ትንሿ እጎቱ ናት። ሕፃን እያለች ታምማ ወደ ሆስፒታል ተወሰደች። ሐኪሙም መርምረው መርፌና ሽሮፕ አዘዙላት። የመጀመሪያውን መርፌ በብዙ ልቅሶና ዋይታ ተወግታ ቤት እንደተመለሰች፤ ሽሮፑን ስትቀምሰው ስለጣፈጣት ወደ እናታችን ዞራ ሄገማ መርፌውን ሣንቶ ይወጋልኝ /ሣንቶ የእርሷ ታላቅ ወንድም ነው/ ሽሮፑን ግን እኔ እጠጣዋለሁ።» አለች።

ይህ እውነት በክርስቲያኖች ውስጥም ይታያል። እግዚአብሔር በሕይወታችን መስተካከል ለሚገባው የሕይወት ቀውስ መፍትሔን እንዲሰጠን ስንፈልግ፤ ከዚህ ችግር መላቀቅ የምንፈልገው፤ በማያምና አልጋ በአልጋ በሆነ መንገድ ነው። ነገር ግን ከከበበን ችግር የኃጢአትና የአለማመን «ልብ ደንዳናነት» ተላቅቀን ወደ እግዚአብሔር የበለጠ ለመቅረብ በምናደርገው ጥረት የምንከፍለው ዋጋ ይኖራል። ከፊታችን ያለውን ተግዳሮት ፈርተን ወደ ጓላ ከማፈግፈግ ይልቅ፤ በጌታ ድፍረት ተጋፍጠን ወደ ጌታ እውነት ለመቅረብ ብንተጋ መልካም ነው። የታናሽ እጎቱ ስጋት የገላዋ በቀጭን መርፌ መወጋት ነበር። ነገር ግን በመወጋት ብትቀጥል ከአራትና አምስት ቀን በኋላ የሥጋ ፈውስንና ዕረፍትን ታገኛለች። እምቢ ብላ ብታፈገፍግ ግን በበሽታ በመሠቃየት ሕይወቷን ትገፋለች። ለዚህም ነው የዕብራውያን ጸሐፊ «የእግዚአብሔርን ፈቃድ አድርጋችሁ የተሰጣችሁን የተስፋ ቃል እንድታገኙ መጽናት ያስፈልጋችኋልና።» ያለው (ዕብ. 10:36)።

ክርስትናን ገብተው ያላጣጣሙና ሰላምና ዕረፍቱን ያልቀመሱ ሰዎች ከፍቅ ሆነው «ጌታን ለመከተል ብወስን ይህን መተው ይህን ደግሞ ማድረግ አለብኝ» ይላሉ። ለውጥን ፈርተው ነፍሳቸውን ለዘላለም ሞት አላፈው ይሰጣሉ። አምነው ደግሞ በጎዳናው ላይ ያሉት በድፍረት ከኃጢአት ጋር ታገለው ወደ ክርስቶስ መንግሥት በሙላት ከመግባት ይልቅ ከእምነታቸው ተንሸራተው ይፍገመገማሉ። ነገር ግን በመጽናትና ከሕይወታችን መውደቅ ያለበትን ነገር እግዚአብሔር ቆርጦ ጥሎ፤ በመልካም ፈቃዱ በኑሮአችን የእርሱን ፍሬ እንዲዘራና እንዲያፈራ፤ ባርኮም ለበረከት እንዲያደርገን ተግዳሮት ሲመጣ በጌታ መጽናት ያሻናል። ምክንያቱም ጽናት ወደ እግዚአብሔር መንግሥት በሙላት መግባት ያስችለናልና።

መዝሙር፦ ካልባረከኝ አልለቅህም (4x)
 በመንበርከክ ብዛት በጸሎት ትግል
 ፈቃድህ ከሆነ ጉልበቴ ይዛል።
 እያነከሰኩ ይሁን እከተልሃለሁ
 እጅህን ዘርጋብኝ በረከት እሻለሁ።

የቁንጥጫ ጥቅም

«ሐረር» ሲባል ትዝ የሚለኝ አቶሎኒ ነው። ከዚያ ቀጥሎ ደግሞ ጀጎል መሃል አሊ ፋርማሲን አለፍ ብሎ የምትገኘዋ ቤታችን ትታወሰናለች። እዚያ ቤት ውስጥ ነው አባቴ ሥራ ውሎ ሲመጣ እንግሊዘኛ ያስጠናኝ የነበረው። ታዲያ እጠባቢ ክፍል ውስጥ በአንድ አልጋ ላይ ተኝተን በአባት ፍቅር አንድ እጁን አንተርሶ በሌላኛው ደግሞ አቅፎ «Is, was, has, have» እያለ ማታ ማታ ያስረዳኝ ነበር። ታዲያ እኔ ብዙ ረሳለሁ። እያስተማረኝ እኔ በሌላ አሳብ ጭልጥ ብዬ እሄዳለሁ፤ የነገረኝን ወዲያው ሲጠይቀኝ የት እንደገባ ሳላውቀው ይጠፋኛል። በዚህ አባቴ ይናደድና ጭንና ጭኔ መሃል ገብቶ በቁንጥጫ ምዝልግ ያደርግና እስኪ ድግማት ሲለኝ ያኔ እያንዳንዱን ቃል እደግምለት ነበር። የዚህ ዓይነት አጋጣሚ በእኛና በእግዚአብሔር መሃል በሚኖረው ግንኙነት አንዳንዴ ሲንጸባረቅ ይታያል። ብዙ ጊዜ እግዚአብሔር በሰላም ያስተምረንና ችላ ስንለው በአስቸጋሪ ሁኔታ ውስጥ አልፈን የሕይወትን እውነት እንድንረዳና በዚያም በሚገኘው ጥቅም እንድንምነሽን ያደርገናል። አባቴ የቆነጠጠኝ ራሱን በቁንጥጫ ለማዝናናት ሳይሆን የወደፊት ሕይወቴን በሩቅ ቃኝቼ በመትጋት ከቋንቋ ድህነት እንድላቀቅና የቀና ኑሮን እንድናር ነበር። እውነትም ከአደግሁ በኋላ ሥራዬ እንግሊዘኛን በውጭ ቋንቋ ተቋማት ማስተማር ነበር። ኑሮዬን የምመራበት የሥራ መስክ ሆነኝ። እግዚአብሔርም በአስቸጋሪ ሁኔታ ውስጥ የሚያሳልፈን ክፍቅር ከመነጫ አባትነት ሕይወታችንን ቀርቦ በድል ያሸበረቀ ዘመን እንዲኖረን እንጂ በእኛ ሥቃይ እርሱ የሚደሰት ሆኖ አይደለም። ወይም ደስታችንን አርቆ እኛን ለመበደልም አይደለም። ለዚህም ነው የዕብራውያን ጸሐፊ እንዲህ ያለው፡-

«ለመቀጣት ታገሡ፤ እግዚአብሔር እንደ ልጆች ያደርግላችኋልና፤ አባቴ የማይቀጣው ልጅ ማን ነው? ነገር ግን ሁሉ የቅጣት ተካፋይ ሆኖአልና ያለቅጣት ብትኖሩ ዲቃላዎች እንጂ ልጆች አይደላችሁም። . . /አባቶቻችን/ እነርሱ መልካም ሆኖ እንደታያቸው ለጥቂት ቀን ይቀጡን ነበርና፤ እርሱ ግን ከቅድስናው እንድንካፈል ለጥቅማችን ይቀጣናል። ቅጣት ሁሉ ለጊዜው የሚያሳዝን እንጂ ደስ የሚያለኝ አይመስልም፤ ዳሩ ግን በኋላ ለለመዱት የሰላምን ፍሬ እርሱም ጽድቅን ያፈራላቸዋል።» (ዕብ. 12:7-11)።

በአስቸጋሪ ሁኔታዎች ውስጥ ስናልፍ እግዚአብሔር ከፋውን መልካም ባያደርገውም፤ ከመጥፎ አጋጣሚ መልካምን ነገር ማውጣት ግን ያውቅበታል። በዚህ እውነት የሕይወታችን ዘመን ብንቃኘው እስከ ሃፊ እግዚአብሔር ያደረገውን ማስተዋል እንችላለን።

ብላቴ

ደርግ የዩኒቨርሲቲ ተማሪዎች ለመዝመት ያቀረቡትን ጥያቄ አጽድቆ ሲዳም ወደሚገኘው ወደ ብላቴ የወታደሮች ማሠልጠኛ ላካቸው። እኔም አንዱ ነበርኩ። ሁለት ቀንና ሌሊት ተጉዘን ወደ ዘጠኝ ሰዓት አካባቢ ማሠልጠኛው ውስጥ ደረስን። መቼም የፀሐዩ ቃጠሎና ሐሩሩ የጉድ ነው። ተሰልፈን ተከተብንና ወደ ተመደበልን ኪስፓን (አዳራሽ) ከመሄዳችን በፊት በብርጌድ፣ በሻለቃ፣ በሻምበልና በመቶ እየከፋፈሉን ሳለ የፀሐዩ ግለት አናቴን ሲለኝ፣ አጥወለወለኝ።ውጋ ለምኚ ልጠጣ ብምክር፤ እንደ ሻይ ይፋጃል። ቢጨንቀኝ ከመጠጣት ይልቅ አናቴ ላይ አፈሰስኩት። ቃጠሎው ግን አልበረደም። ልቤ ተርገበገበኝ። እንደ ምንም ጨካኝ ሰልፋን ተውኩና አንድ የቆርቆሮ አዳራሽ ውስጥ ተጠለልኩ። አቤት እንዴት ደስ ይላል! ጥላው ነፍሴን መለሳት፤ እፎይ አልኩ። ዘማሪው ምናልባት በፍልስጥኤም ምድረ በዳ ካየው የፀሐይ ግለት ጋር እያነጻጸረ ይሆን ይህን መዝሙር የዘመረው?

«በልዑል መጠጊያ የሚኖር

ሁሉን በሚችል አምላክ ጥላ ውስጥ ያድራል»

[መዝ. 90(91):1]

መዝሙር - ሕዝቤ ሆይ ና ይላል እግዚአብሔር

ወደ ቤትህ ግባ ከግርግር

ጥላ ልሁንልህ

ከጠራራው ፀሐይ

ከጥፋት ልጋርድህ።

ከዓለም ግርግርና ከዓመፀኛ ትውልድ ያስጠለለን ጌታ የተመሰገነ ይሁን። ኪላ ጥሰን ከተጠለልንበት ያመለጥን በጎችም ብንኖር እንመለስ። ያልተጠለልንም እጅ ሰጥተን ከቃጠሎ እንትረፍ።

ቴቴሌስታይ

መኪና ልከራይ ነው የሄድኩት። ቢሮው እንደገባሁ ፊት ለፊት የነበረው የኮምፒውተር ሞኒተር ላይ እየተሸከረከረ የሚያልፍ ቃል ላይ ዓይኔን ተከልኩ «ቴቴሌስታይ» ይላል። አስደነቀኝ። «ምን ማለት ነው?» ብዬ ጠየቅሁት።

እርሱም አብራራልኝ። የግሪክ ቃል ነው። ቃሉ የተወሰደው ከዮሐንስ ወንጌል ላይ ሲሆን ትርጉሙም ተፈጻሚ ማለት ነው በቆላስያስ መልእክትም ከዚህ ጋር አብሮ የሚሄድ ተመሳሳይ ሐሳብ አለ። «በእኛ ላይ የነበረውን የሚቃወመንንም በትእዛዛት የተጻፈውን የዕዳ ጽሕፈት ደመሰሰው፤ እርሱንም በመስቀል ጠርቆ ከመንገድ አስወግዶታል።» (ቆላ. 2:14)። ጌታ ኢየሱስ በመስቀል ላይ ሳለ የተናገረውም ቃል «ተፈጸመ» የሚል ሲሆን፤ በቆላስያስ ከጠቀስነው ቃል ጋር አንድ ዓይነት ነው።

በአንደኛው ክፍለ ዘመን አብዛኛው የምድር ክልል በሮማውያን ሥር ነበር። በዚህ ክልል ውስጥ ወንጀል የሠራ ሰው ወይም ታክስ የማይከፍል ሰው ታስሮ ወደ ወኅኒ ይጣላል። አንድ ዓመት ከተፈረደበት፤ በጠባቢ የእስር ክፍል ውስጥ፤ «የቋሳር የአንድ ዓመት ዕዳ አለበት።» ተብሎ ይጻፋል። ዕዳውን ሲከፍል ወይም ቅጣቱን ሲጨርስ ይሰረዝለታል። «ቴቴሌስታይ» ማለትም «ሙሉ ለሙሉ ዋጋው ተከፍሏል» ማለት ነው።

በዚህ አሳብ ላይ ተንተርሶ ነው ጳውሎስ በዘመኑ ስለነበሩት አማኞች የዕዳ ጽሕፈታችንን ጌታ ኢየሱስ ሒሳቡን ከፍሎ እንዳወራረደልን የጻፈው። ወገኔ ሆይ፤ አንተና እኔ በኃጢአት የተበረዝንና ወደ ሲኦል የምናዘግም ሰዎች ሆነን ሳለን፤ ጌታ እኛን ወክሎ ሞቶልን ዕዳችንን ፋቀው። ይህም ብቻ ሳይሆን በዘመናችን መልእክተኞችን ልኮ ዕዳችን እንደ ተከፈለልን ተናገረን። ልባችንን ከፍቶ እንድናምን አገዘን...አቤት ውለታው! ቴቴሌስታይ

መዝሙር፡- በጭንቄ ተጨንቆ መስቀል ላይ ተሰቅሎ
ላልረባሁት ልጅ እንዲያው ተጎሳቁሎ!
ደሙን አፈሰሰ በፍቅሩ ተገዶ
ሕይወቴን አዳናት ስለ እኔ ተዋርዶ።

ማር በሷንቧ

ግዮን ሆቴል ነው። ተሲያት ላይ ትልቁ ገንዳ ስለሚቀዘቅዝ ትንሿ የዋና ገንዳ ውስጥ ጥግ ጥግ ይዞ ማውራት የተለመደ ነው። እኔም እንደዚሁ ሆኜ ከጎኔ ከነበረው ጓደኛዬ ጋር ስለ ክርስትና ሕይወት ስንወያይ አንድ ወጠምሻ ጎረምሳ ውኃውን በእግሩ እየመታ ሲያልፍ ሰማንና «እህ እናንተ ናችሁ እንዴ!» አለ።

እኔም «ምን ማለትህ ነው?»

«አይ አማኞች ናችሁ አይደለም?»

«አዎ። ታዲያ ምን እንዲህ አሰኘህ?»

«መንግሥተ ሰማይ አለ ትላላችሁ። ያም ደግሞ አይበቃችሁም። እዚያ ማርና ወተት በሷንቧ ነው አሉ» አለና በሳቅ ተንተክተክ። ይህን የሰማው የት እንደሆነ ባላውቅም እርሱ ብቻ ሳይሆን ብዙዎቻችን ስለ መንግሥተ ሰማይ ያለን አመለካከት የተዛነፈ እንደሆነ አስባለሁ። ለአንዳዶቻችን ረሃብ የሌለበት፤ ጧት ተነሥተን የሰዓት ፊርማ ላይ የማንፈርምበት ቦታ ነው። ለሌሎቻችን ደግሞ በሽታ የሌለበት፤ በለምለም ሣር ያጌጠ፤ ወንዝ የሚፈስበት ነው። ለግማሾቻችን ደግሞ ስደት የሌለበት፤ ጦርነት የሌለበት፤ ዘወትር ዝማሬ ብቻ የነገሠበት... የሰላም ስፍራ ነው። እውነት ነው በሕይወታችን እስከ ዛሬ የከበዱብንን ነገሮች እዚያ አናገኛቸውም። ነገር ግን እዚህ የምንጋፈጠው መከራ ባይኖር ኖሮ መንግሥተ ሰማይ ምናልባት ጣዕምናዋ አይታወቅም ነበር። ጳውሎስም ግን እንዲህ ብሏል «... ዓይን ያላየችው ጆሮም ያልሰማው በሰውም ልብ ያልታሰበው እግዚአብሔር ለሚወዱት ያዘጋጀው» (1ኛ ቆሮ. 2:9)።

ማርቲን ሉተር የተናገረው ይህንን አሳብ ያጠናክርልናል። ከእናቱ ማሳፀን የሚወጣ ሕፃን በዚህ ዓለም ምን እንደሚጠብቀው ብዙ እንደማያወቅ ሁሉ፤ እኛም ስለ መንግሥተ ሰማይ የምናውቀው በከፊል ነው። ሆኖም ግን ይህችን ውብ ከተማ እያሰብን ዕለት ዕለት የጌታን መገለጥ በቅድስና እየጠበቅን ልንኖር ይገባል። እስኪ «ጌታ ዛሬ ቢመጣስ» በሚል አሳብ ውስጥ ሆነን ዛሬን እንኑር። አገራችን በሰማይ ነውና እንደ ዜግነታችን ማንነታችንን አጉልተን፤ በእኛ ውስጥ ያለውን የክርስቶስን ብርሃን እያበራን እንዋል።

መዝሙር፡- መንግሥተ ሰማይ መንግሥተ ሰማይ
ከሞት ወዲያ የ'ኛ መጠለያ
ከሞት ወዲያ የ'ኛ መጠለያ።
ከአምላክ ጋራ ኑሮ እንደገና
ከአምላክ ጋራ ኑሮ እንደገና።

ኤሪያል

መቼም የቴሌቪዥን ማስታወቂያ በሽበሽ ነው። አንዱ ሲቆም ሌላው ይከተላል። የእኛም ዓይናችን እንደ ፈጠጠ ሰዓታት ያልፋሉ። ኤሪያል የሚባለውን የሳሙና ዱቄት ማስታወቂያ ያየችው እናቴ ገዝታው መጣች። የዛኑ ቀን ልብሰ ስታጥብ፤ ትንሿ የአምስት ዓመት እጎቱ እኔም ልብሴን ካላጠብኩ ብላ አተካራ ገጠመች። እናቴም ፈቀደችላትና በትናንሽ እጆቿ ልብሴን ማቸፍቸፍ ጀመረች። ድንገት አንድ ነገር ትዝ አላት። ማስታወቂያው ሲነገር ሁለት ልብሶችን በዘይት ነገር ያቆሽሹና ሁለቱንም በተለያዩ የዱቄት ሳሙና ይዘፈዝፉዋቸዋል። ሌላኛው እንዳለ ሲቆይ፤ በኤሪያል የተዘፈዘፈው ግን ቆሻሻው ሲለቅ ያሳያል። ታዲያ ትንሿም እጎቱ ልብሴ ላይ ወጥ ካላፈሰሰሽልኝ ብላ አለቀሰች። መቼስ ምን ይደረጋል ያለችው ሆነላት። ግን ኤሪያል ሊያስለቅቀው አልቻለም። ቢባል ቢሠራ አልሆነም።

ማታ ላይ እንደገና ቴሌቪዥን ልናይ ተኮልኩለን ሳለ፤ የማስታወቂያዎች ሰዓት ደረሰና ዜናውን ተከትሎ ኤሪያል ከተፍ አለ። እንደተለመደው «ኤሪያል ቆሻሻን ያጠራል» የሚሉት ቃላት ከቲቪው ሲሰሙ፤ የአምስት ዓመቷ እጎቱ «ማጽዳት እንዲህ ቀላል መስሎቻል፤ ውሽታም» ብላ ጮሽች።

ብትፈልጉ ላቁ። ነገር ግን ከዚህ ታሪክ ትልቅ እውነትን ልንግር እንችላለን። ሳሙና አንዳንዴ ያነጻል፤ ሌላ ጊዜ ደግሞ ሲያቅተውና የተባለለትንና የተወራለትን ያህል ሳይሠራ ሲቀር እናያለን። የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ግን የኃጢአትን ግማት ሁሉ ጠራርጎ የሚጥል፤ በዘመናት መካከል ኃይሉ የማይበርድ ጉልበት አለው። ውጫዊ አካልን ሳይሆን የኃጢአት ነቀዝ የበላውን ሕሊና አንጽቶ እግዚአብሔርን እንድናመልክ ያደርገናል። ለክርስቶስ ደም ያቃተ የኃጢአት ወይም የርኩስት ከምር የለም። ሁሌም ቢሆን እንደ ተራራ የተጎበረውንና ከቁጥር የሚያልፈውን መተላለፋችንን በጠብታ ደም ይንደዋል። ሳሙናና አሞ ወይም ኤሪያል የልብስና የገላን ቆሻሻ በማስለቀቅ ሥጋን ቢያነጹም የክርስቶስ ኢየሱስ ደም ግን እግዚአብሔርን እንድናመልክ ከሞተ ሥራ ሕሊናችንን ያነጻል። ወንድሜ፤ እጎቱ ደስ ይበልህ-ሽ ኃጢአትን እንደ ጎርፍ ጠራርጎ የሚጥል የኢየሱስ ደም አለልን። ተነሡ፤ ታጠቡና ነጽታችሁ አምላካችሁን አምልኩት። በዚህ ምድር ትምክህታችን ደሙ ነውና! ግን ደሙን የኃጢአት ፈቃድ አድርገን እንዳናረከለው እንጠንቀቅ። እስኪ ዛሬ የጌታን ደም እያስታወስን የደሙን ኃይል እያወጅን ኃጢአታችንን በመናዘዝ ለጌታ ክብርን እንስጥ። . . . የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ ያነጻናል» (1ኛ ዮሐ. 1:7)።

ጸሎት

እግዚአብሔር ሆይ፤ ምንም የማይላንህ፤ ሁሉን ቻይ እንደሆንከና ሁሉንም ነገር እንደምታውቅ አምናለሁ። በፊትህ ከቶ የተሰወረ አንዳች ነገር የለም። ጌታ ሆይ፤ ልቤ ምን ያህል ጥቁር እንደሆነ ታያለሁ- ለአንተ የማይታዘዝ። ጠማማነቴንና ትዕቢቴንም ትመለከታለህ። ምንም እንኳ ክርስቲያን የሚለውን ሰም ብሽከምም፤ በአንተ የሚያምን ሰው ሊያደርጋቸው ከሚገባው ነገሮች አንዱን እንኳ አልፈጸምኩም። ስሜ እንጂ ክርስቲያን ምግባሬ ግን የስሜ ተቃራኒ ነው። በቅዱስ ቃልህ የተናገርከውን የሕይወት መመሪያ ትእዛዝ ችላ ብያለሁ። በጸጋህ ተሸፍኜ የምኖር ብሆንም፤ ጸጋህን እንደ መጠለያ ዋሻ አድርጌ በኃጢአት የምመላለስ ከፋ ሰው ነኝ። አንዳንዴ ስምህን እንኳ መጥራት እንደማይገባኝ አስባለሁ። ነገር ግን እግዚአብሔር ሆይ፤ አሁንም ከውቅያኖስ በሚሰፋውና በሚጠልቀው ምሕረትህ ይቅርታ እንድታደርግልኝ፤ በቤትህ እኖር ዘንድ ቸርነትህ እንዲበዛልኝ እማጸንሃለሁ። ጌታ ሆይ፤ ሕይወቴ በተስተካከለ ጊዜማ አንተም የማታስፈልገኝ ይመስለኛል። የራሴ ጽድቅ ደግፎ እንዳቆመኝ በሥራዬ እመካለሁ። ለካስ ጌታ ሆይ፤ በጣሙን የምታስፈልገኝ አሁን በመንፈሳዊ ድርቀት ውስጥ ስኖር ነው። ይህን እንድረዳ ስላደረግከኝ ተመስገን። ፍቅርህ ጠሊቅ ነውና አመሰግንሃለሁ። ምሕረትህ ከኃጢአት ከምር የገዘፈ ነውና አክብርሃለሁ።

- መዝሙር፡-
- ምሕረቱ አያልቅምና
 - ለዘለዓለም ቸር ነውና፤
 - የማዳን ኃይሉን ላሳየን
 - በክንዱም ለሚጎበኙን፤
 - መልካሙን መዓዛ በምስጋና አቅርቡለት
 - በዕልልታም ስገዱለት።

ሌባው ከመስቀል ላይ

በ1987 ዓ.ም መጀመሪያ ላይ ካናዳዊው ሰባኪ ዱርማን በስታዲየም ባደረጉት የጀማ ስብከተ ወንጌል ብዙ የፈውስ ተአምራት ታይቶ ነበር። ዱዳዎች ተናገሩ፤ መስማት የተሳናቸው ሰምተው ተደነቁ፤ ዙሪያውን የከበበው ሕዝብ ዓይኑ እያየ አንካሳዎች እየዘለሉ ስታዲየሙን ተምነሽነሹበት። የእግዚአብሔር ክንድ ተገለጠ፤ ሰዎች ከተለያዩ እስራት ነፃ ወጡ። መጨረሻ ላይ በተደረገው የደኅንነት ጥሪም ከሁሉም የሕይወት ዘርፍ የተውጣጡ ብዙ ወጣቶችና አዛውንቶች እጃቸውን ለጌታ ሰጡ፤ የሕይወታቸው ጌታ አድርገውም ሾሙት። በዓይናቸው የተመለከቱት ተአምር ማስረጃ ሆኖላቸው፤ ለዚህ የፈውስ ጌታ ተንበረክኩ።

ተአምራት አይተው ጌታን መከተል የሚወስኑ ብዙ ናቸው። ሆኖም ግን በመስቀል ላይ ከክርስቶስ ጎን የተሰቀለውን ሌባ ታሪክ ሳስብ... ተአምር አላየም፤ ጌታ ድንቃ ድንቅ ነገሮችን ሲያደርግ አልተመለከተም... ጓደኛው ሲሳደብ እርሱ ግን «ጌታ ሆይ፤ በመንግሥትህ በመጣህ ጊዜ አስበኝ» አለው። ጌታ ኢየሱስ ረዳት እንደሌለው ሆኖ አባቱ ፊቱን ባዞረበት ጊዜ በጥም ጠውልጎ ቁስሎ እየጠዘጠዘው ሲያቃስት እያየው «ጌታዬ» ብሎ በመጥራት አምላክነቱን ተቀበለ።

ብዙዎቹ ተአምራትን አይተው የሚመጡት የመስቀሉን የጋጢአት ሒሳብ ማወራረጃ ምሥጢር እስካልተረዱ ድረስ ብዙም የሚሰነብቱ አይመስልም። «የእኛ ድክመት ነው እንጂ ጌታማ ያው ጌታ ነው። ዛሬም ብናምን ዓይን ይበራል፤ ጆሮ ይከፈታል...» ብለን እንናገራለን። እውነት ነው፤ ጌታ ይህን ያደርጋል። ትልቁ ፈውስ ሰው ከጋጢአት ሲነጻና ሲድን ነውና፤ ቅደም ተከተሉን ብናስተካክለውስ? መስቀሉን ቅድሚያ ብናሳያቸው።

መዝሙር፦ መልክህን ጌታዬ ፀሐይ አክስሎታል
በሐሩሩ ብዛት ከስተህ ጠውልገሃል።
ምቶትም ድሎትም አልነበረህ ጌታ
ለሰብአዊው ፍጥረት በሥቃይ ተመታህ።

እምነት

በአውሮፕላን መብረር የሚያስፈራ ይመስለኝ ነበር። እውነት ነው ያስፈራል። ግን ደስም ያሰኛል። ገና እንደገባችሁ ወንበር ላይ ትቀመጡና ቀበቶአችሁን ታጠብቃላችሁ። ከዚያም በር ተዘግቶ ትንሽ ያኮበኩብና መሬት ለቅቆ ተነሥቶ በአየር ላይ ይንሳፈፋል። ለመጀመሪያ ጊዜ ከሆነ የሚበሩት ፍርሃት ፍርሃት ይልዎት ይሆናል። የደጋገሙት ግን ጭራሽ እንቅልፋቸውን ይለጥጣሉ። አብራሪው እንደማይጥላቸው ተማምነዋል። በታክሲም ስንሄድ ሾፌሩ ለአደጋ እንደማያጋልጠን ተማምነን ነው። ወንበር ላይ ስንቀመጥም ቢሆን ወንበሩ እንደማይጥለን እምነት ጥለንበት ነው ላይ ላይ የምንቀመጠው። ፀጉራችንንም ስንስተካከል ባለሙያው ፀጉራችንን እንደማያበላሸውና ያልሆነ ቁርጥ እንደማይቆርጠን በማመን ተደላድለን ተቀምጠን እስኪጨርስ ድረስ ጣራ ጣራ እናያለን።

ክርስትና እምነትም እንዲሁ ነው። ሕይወታችንን በእጁ ያያዘው እግዚአብሔር አሳልፎ ለሞት አይሰጠንም። የጌታን ማዳንና ልግስና የተለማመድን በእግዚአብሔር ላይ ሙሉ እምነት ስለምንጥል ተደላድለን መልሳችንን እንጠብቃለን። ግን አንዳንዴ እምነታችን ተንሸራትቶ የአብራሪ ወይም የወንበር ያህል እንኳ በእግዚአብሔር አንታመንበትም። እንጠረጥረዋለን። እግዚአብሔር ግን ታማኝ ነው። ለዘለዓለም አይጥልም። እስኪ ሁሉንም ነገራችንን ለጌታ ሰጥተን ተደላድለን እንቀመጥና የክንዱን ብርታት እንይ።

መዝሙር፦ በእምነት እኖራለሁ ጌታዬን አውቃለሁ
የኔን ጽኑ አምባ ተጠግቼዋለሁ።
ወጀቡን ሳልፈራ ታግዶ እረታለሁ
የክብር ሽልማቴን ከእጁ እረከባለሁ።
ፈቃዱ ሲሞላ ጌታዬ ከብር ላይ
ምድር ዕልል ስትል ሲያጨበጭብ ሰማይ
መጠለያ ልብሴ እንጀራዬ ያ ነው
ነፍሴ ትጠግባለች በክብር በግርማው።

«እምነትም ተስፋ ስለምናደርገው ነገር የሚያስረግጥ፤ የማናየውንም ነገር የሚያስረዳ ነው።» (ዕብ. 11:1)።

ማርያም እንዳይከፋት፡ ቦብ ማርሊም እንዳይቀር

ወጣት ነው። ሸሚዙን እስከ ክንዱ ድረስ ጠቅልሎ መሪውን እየሸበለለ ሲነዳ እውነትም ሹፌር ያስብለዋል። የሚነዳት ታክሲ መልካም መጓዣ ባለው ሪፍራኸኒር ተሞልታለች። በስተቀኝ ዳር ላይ ደግሞ ማርያም ልጇን እንደታቀፈች በራጅ ፕላስቲክ ተሸፍና ተንጠልጥላለች። ከቴፑ በላይ ደግሞ የታዋቂው አቀንቃኝ የቦብ ማርሊምስል ገጭ ብሏል። ቦብ «አምላክና መሢሕ» ኃይለ ሥላሴ እንደሆኑ የሚያምን ሲሆን፤ ከጎኑ ያለችው ማርያም ደግሞ ከልጇ ሌላ መሢሕ የለም እንደምትል ጥርጥር የለውም። ግን ሁለቱ ተቃራኒዎች እንደምንም በሽፌሩ አስታራቂነት ጎን ለጎን ተወዳጅተው ይገኛሉ። ይህ ወጣት ማርያምን እንዳይተው ነፍሱ ታሳሳዋለች፤ ቦብን እንዳይተው ደግሞ በደሙ ውስጥ የሚርጠው የወጣትነት ሙቀት ይገዳደረዋል።

አንዳንድ ጊዜ እውነተኛ አማኞች ነን ብለን ራሳችንን በምንጠራ ሰዎች ሕይወት ውስጥ የዚህ ዓይነት ውስብስብነት ይገኛል። እግዚአብሔር የማይፈልገውን ነገር በልባችን ይዘን፤ በሥራችን ከፈቃዱ በተቃራኒ የሆነ ነገርን እየፈጸምን፤ ራሳችንን ፍጹማን አድርገን እንቆጥራለን። «ኃጢአትን ሲያቀሏት. . .» ነውና ነገሩ፤ መውደቅና መጥፋት ያለበትን ነገር ከሕይወታችን በመጣል ለእግዚአብሔር ስንኖር፤ ርኩሱን ከተቀደሰው ጋር ደባል ባናደርገው ይበጃል። ኢያሱ እንዳለ፡

«አሁንም እግዚአብሔርን ፍሩ፤ በፍጹምም በእውነተኛም ልብ አምልኩት፤ አባቶቻችሁም በወንዝ ማዶ በግብፅም ውስጥ ያመለኩአቸውን አማልክት ከእናንተ አርቁ፤ እግዚአብሔርንም አምልኩ። እግዚአብሔርንም ማምለክ ከፉ መስሎ ቢታያችሁ፤ አባቶቻችሁ በወንዝ ማዶ ሳሉ ያመለኩአቸውን አማልክት ወይም በምድራቸው ያላችሁባቸውን የአምራውያንን አማልክት ታመልኩ እንደሆነ፤ የምታመልኩትን ዛሬ ምረጡ። እኔና ቤቴ ግን እግዚአብሔርን እናመልካለን።» (ኢያ. 24:14-15)።

ወድጄ ፈቅጄ

ሥጋ በጣም ይወዳሉ። ከትንሽ እስከ ትልቅ ድረስ «ምን ትፈልጋለህ?» ተብለው ቢጠየቁ የሚሰጡት መልስ በአብዛኛው የሥጋ ወጥ፤ ጥብስ፤ ቅቅል፤ ብርንዶ (ጥሬ ሥጋ) . . . ነው። ታዲያ በዚህ መሃል አባ ስንጋ የሚባል የከብቶች በሽታ ገብቶ ብዙ በሬዎችን ገደለ። የሞቱት በሙሉ እንዲቀበሩ እንጂ ለምግብነት እንዳይውሉ የወረዳው መስተዳድር ትእዛዝ አስተላለፈ።

በሬያቸውን ከአጡት መሃል አንዱም ቀብሮ እንደተመለሰ ሌሎች ሰዎች አውጥተው ሊመገቡ ሲል ስለደረሰባቸው በቁጣ «እኔ የመንግሥት ትእዛዝ ሆኖብኝ እንጂ ሥጋ ጠልፎ ነው በሬዬን የቀበርኩት?» አላቸው።

ይህ ሰው የበሽተኛ በሬን ሥጋ መመገብ ለጤና መጥፎ መሆኑን ተረድቶ ሳይሆን በሬውን የቀበረው ሳያምንበት ተገድዶ ነው። የዚህ ዓይነት አጋጣሚ በክርስቲያኖች ሕይወት ውስጥ ይታያል። እግዚአብሔር የአንድን ነገር መጥፎነትና ሕይወታችንን የሚጎዳ፤ ሰላማችንን የሚያደፈርስ፤ ርካታን የሚያጨፈግግ ከሆነ ቀድመን በማወቅ እንድንርቅ ሲል በቃሉ የሚነግረንን ምክር የምንፈጽመው አምነንበትና ወድደን ሳይሆን፤ ሰው ምን ይለኛል? ሰባኪስ ምን ይለኛል? በሚል ፍራቻ ይመስላል። ለዚህም ነው አንዳንዶ ከክርስቶስ ጋር ሥጋዬን ከነ ክፉ መሻቱ ሰቅየዋለሁ እያልን እንደገና ከተሰቀለበት መልስን አውርደን ልንኖረው የምንተጋው። ቃሉ የተጻፈው ሰምተን እንድንፈራ ወይም የምንወደውን ነገር ሁሉ እንድንጠላ ሳይሆን፤ የተበላሸና የምድር ላይም ሆነ ዘላቂውና ዘላለማዊው ሕይወታችን እንዳይናጋ ነው። የእግዚአብሔርን ምክር በፍራቻ ሳይሆን በመረዳት፤ በእውቀት ላይ በተመሠረተ መታዘዝ ልናምነውና ልንኖረው ይገባል። ጥቅሙ ለራሳችን ነውና።

በሉቃስ 19 ላይ የተጠቀሰው የዘኬዎስ ታሪክ የእውነተኛ ለውጥን ምሳሌ ይዟል። «ጌታ ሆይ፤ ካለኝ ሁሉ እኩሌታውን ለድሆች እሰጣለሁ፤ ማንንም በሐሰት ከስሼ እንደሆንሁ አራት እጥፍ እመልሳለሁ አለው» (ሉቃስ 19:1-10ን አንብቡ)።

«ሰሟ ስንቅ ነው የእመቤቱ»

የገናን በዓል በላሊበላ ለማሳለፍ ያሰቡ የሰንበት ተማሪዎች መኪና ተኮናትረው ጉዞ ጀመሩ። ደሴን አለፍ ብላ ከምትገኘው የሐይቅ ከተማ ከጧቱ አንድ ሰዓት ተነሡ። እኔም አብሬያቸው ጭነት መኪናው ጀርባ ላይ ወጣሁ። ጃሪን አልፈን ጢስ አባላማ የተባለች ትንሽ መንደር ስንቀርብ <መዝሙር እንዘምር> የሚል አስተያየት ቀረበ። ለነገሩ ጢስ አባላማ ብዙ አማኞች የሚገኙባት ሞቃታማ መንደር ነች። ምናልባትም በዚያ ከተማ ለነበሩት አማኞች «መልእክት ለማስተላለፍ ታስቦ» ይመስላል። ወዲያው አንዱ ሲጀምር ሌሎቹም ተቀበሉት።

«ሰሟ ስንቅ ነው የእመቤቱ
ሰሟ ስንቅ ነው የእመቤቱ
እኛኝ ጥሬ አልያዝኩም... እህ
ስወጣ ከቤቴ።»

ጭብጨባው ቢግልም የመዝሙሩ ስንኝ አስገረመኝ። ምክንያቱም የጭነቱ መኪና ላይ ብዙ በሶ ተጭኗል። ዳቦ ቆሎ፣ ዳቦ፣ አገልግልና የመሳሰሉት ደግሞ በእያንዳንዱ ተሳፋሪ ሻንጣ ውስጥ ሞልተዋል። ከዚያም አልፎ በየኪሱ ገንዘብ ያልያዘ ሰው አይገኝም። ግን የሚዘመረው መዝሙር- «ሰሟ ስንቅ ነው»። እዚያ ከደረስንም በኋላ ሁሉም መኝታ ክፍል ተከራይቶ በኪሱ የያዘውን ገንዘብ እየመነዘረ ራሱን መገባ እንጂ የማርያምን ስም ጠርቶ በነፃ የተመገበም ሆነ መኝታ ያገኘ አላየሁም። የዚህ ዓይነቱ አጋጣሚ በእውነተኛ አማኞች ሕይወት ሲንጸባረቅ ይታያል። «እግዚአብሔር እረኛዬ ነው» እንላለን፣ ግን የሚመራን ስሜታችን ነው። «እግዚአብሔር የሚያስፈልገንን ያዘጋጃል። ያሕዌህ ይርኤ» እንላለን፣ ግን ገበታን ለራሳችን እናዘጋጃለን። አፋችንና ልባችን፣ እምነታችንና ድርጊታችን ተራርቀዋል። ዘማሪው እንዳለው ጌታ ሆይ፣ «የአፈ ቃልና የልቤ አሳብ በፊትህ ያማረ ይሁን» ብንልና በተግባር ብናውለው ይሻላል። ጳውሎስ ከመዝሙር እንደጠቀሰው «አመንሁ ስለዚህም ተናገርሁ ተብሎ እንደ ተጻፈ ያው አንዱ የእምነት መንፈስ ስላለን፣ እኛ ደግሞ እናምናለን» (2ኛ ቆሮ. 4:13)። ስለዚህ እንደ ጳውሎስ ከምት ለመዳንም ሆነ ለኑሮአችን ስለሚያስፈልገን ሁሉ... በእግዚአብሔር እንታመን። ጌታ ያደርጋል ብለን እያወራን፣ እየጮኸን በድብቅ በራሳችን የምንመካ ከሆነና በውሸት ኑሯችንን ከመራን፣ ጥቅስ ከሚጠቅሱት ፈሪሳውያን በምን እንለያለን?

መዝሙር:- ጌታ ሆይ ትረዳናለህ ወይ? (2X)
አዎ ካልከን ከረዳኸን እውነተኞች አ'ርገን፤
አዎ ካልከን ከረዳኸን ትሑታን አድርገን።

እማማ አኮ

ሁሉ ከቤት ሰወጣ በር ላይ አገኛቸዋለሁ። ሰማያዊ ጀግ በእጃቸው ይዘው ከበራቸው ፊት ለፊት ያለውን መተላለፊያ ይረጫሉ። ወይ ደግሞ በራቸው ጥግ ቁጭ ብለው ዕቃ ያጥባሉ። ከሁሉም በላይ የሚደነቁበት ነገር ቢኖር የዕድር ገንዘብ በጊዜ መክፈላቸው ነው። ከምንም በላይ ለዕድር ቅድሚያ ይሰጣሉ። እንዲያውም ሁለት ዕድር ነው ያላቸው። አንዱ ባይደርስ ብለው ሰግተው ይሆን? ማን ያውቃል። ታዲያ አይቀሬ ነውና እማማ አኮ በጠና ታመመ። ከዛሬ ነገ ይሻላቸዋል የሚል ተስፋ ቢኖርም፣ እርሳቸው ግን አልጋቸው ላይ ብዙ ከረሙ። አልተረፉም በዚያው ሞቱ። የዕድር ዳኛው ለቀብር ለሬሣ ሣጥን የሚውል ገንዘብ እንዲሰጥ ሲጠየቅ ለመስጠት ፈቃደኛ አልነበረም። ዘመናቸውን በሙሉ የለፉበት ዕድር በሞታቸው ሸሻቸው። በድናቸው የሚያርፍበትን ሳጥን ለመግዛት ተግደረደረ። ሌላኛው ዕድር በሰጠው ገንዘብ ንፍሮ ቢጤ፣ ተቀቅሎ ድንኳንና ሳጥን ተገዝቶ ተቀበሩ።

ብዙ ጊዜ ሰዎች ጌታን ለመከተል ቢወስኑ ከዕድር ስለሚቀነሱ አልያም መቀበሪያ ስለሚያጡ ይህን ምክንያት አድርገው በቆራጥነት ልባቸውን ለእግዚአብሔር እንዳይሰጡ ሰይጣን ሰዎችን ከሚያሰናክልባቸው መንገዶች አንዱ ነው። ውለታ የማይረላና በመከራ የማይከዳ ቢኖር አንድ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ባንክም፣ ኢንሹራንስም አደጋ ሲደርስ ካሳ ለማግኘት ጣጣቸው ብዙ ነው። ይህ ምስጢር የገባው ጳውሎስ ግን እንዲህ አለ:-

«ጌታም ከከፉ ነገር ሁሉ ያድነኛል ለሰማያዊውም መንግሥት ይጠብቀኛል፤ ለእርሱ ከዘላለም እስከ ዘላለም ክብር ይሁን፤ አሜን።» (2ኛ ጢሞ. 4:18)።

መዝሙር:- አምላክ እረኛዬ ነው } (2X)
አምላኬ እረኛዬ ነው።

ብቆም ብቀመጥ ብሄድ ብተኛ
አምላኬ አንተ ነህ የ'ኔ ጓደኛ፣ ሃሌሉያ።
ጽልመት ሲመጣ የመከራ ጉም
አንተን ጠርቼ እኔ አላፈርኩም፣ ሃሌሉያ።

የምግብ በሽታ

ዓሣዎች ደም እንደሚመገቡ ስለማ በጣም ተገረምኩ። ደሙ ከደረቀ በኋላ ይፈጭና የሚርመሰመሱበት ውኃ ውስጥ ይበተንላቸዋል። ባለሙያው ቁንጥፎ የደም ዱቄት ሲበትን አይቼ «ለምን በዛ አድርገህ አትሰጣቸውም» ብዬ ስጠይቀው፤ እንዲህ ብሎ መለሰልኝ፤ ብዙ ስለማይመገቡ ምግቡ ውኃ ውስጥ ብዙ ሲቆይ ከምግብነት አልፎ በሽታን እንዴት እንደሚያመጣ አብራራልኝ። ከመጠን በላይ የሆነ ምግብ በገንዳ ውስጥ መቀመጥ ዓሣዎችን ለበሽታና ለሞት ይዳርጋቸዋል።

ይህ እውነት ከዓሣዎች አልፎ በመንፈሳዊ ሰዎች ሕይወት ይገኛል። እያንዳንዱን መንፈሳዊ እውነት ሳንጠቀምበት ሌላ ብዙ የጠለቁ አሳቦችን እንደ ሰባኪውና አስተማሪው መረዳት ስንሰማ፤ ሌላ ሸክም ሆኖብን ማውራትን እንጂ መኖርን አክብሎብን፤ ለሕይወት ሳይሆን ውጥንቅጡ ለጠፋ ኑሮ እንዳይዳርገን በልክ ብንመገብ፤ ከምንኖረው በላይ ባንንጠራራ፤ ያወቅነውን ብናምነው -ያመንነውን ብንኖረው- ባለን ብንጠቀምና በተግባር ብናውለው ለፍርድ ሳይሆን ለበረከት፤ ለሞት ሳይሆን ለሕይወት ይሆንልናል።

ቃሉ ሕያው ቢሆንም አለመጠቀማችን በሕይወታችን ኃይል ያሳጣዋል። እስኪ ዛሬ ይህንን ቃል በሕይወትህ ተለማምደህ ዋል. . .

«ቃሉን የምታደርጉ ሁኑ እንጂ ራሳችሁን እያሳታችሁ የምትሰሙ ብቻ አትሁኑ።» (ያዕ. 1፡22)።

ጌታ ሆይ፤ ከማምነው በላይ የምጮኽ፤ ከምኖረው በላይ የምናገር ነኝና ራሴ ኖራ ምሳሌ የምሆን ሰው መሆንን ዛሬ እንድጀምር እርዳኝ።

መዝሙር - ጌታ ሆይ፤ እለምንሃለሁ አንድ ነገር የኖርኩትን ኑሮ እንድናገር፤ የተናገርኩትን እንድናር እርዳኝ በዚህ ምድር።

የለውጥ ሽፍታ

ሁልጊዜ ወደፊቱ ነው የሚያበጥረው። ግን ብዙ አያምርበትም። ብዙ ጊዜ ተነግሮታል፤ ግን የአበጣጠሩን አቅጣጫ ለመቀየር ተቸገረ። አንድ ቀን ማንም ሳያየው ትንሿ መኝታ ክፍሉ ውስጥ ወደ ኋላ አበጥሮ በመስተዋት ሲመለከተው እውነትም ያምርበታል። ግን «ለውምን ይለኛል?» ብሎ ፈራ። እንዲህ እንዲያ እያለ ቀናት፤ ሳምንታትና ወራት ቢያልፉም አንድ ቀን ግን የምር ጫካነ። ወደ ኋላ አበጥሮ ወጣ። አንዳንዶች አስተያየት ሰጡት፤ ግን በዚያው ገፋበት። ሰውም አንድ ሰሞን ተደናግሮ ከዚያ ለመደው።

ልክ እንደዚህ ሰው ክርስቶስን ለመከተል እየፈለጉ በየቢታቸው ተደብቀው የሚያመልኩ ግን በአደባባይ ለመታወቅ የማይፈልጉ ብዙ ናቸው። «ለው ምን ይለኛል?» በሚል ይሉኝታ በጌታ የሚገኘውን ውበት ሳይጠቀሙበት ዘመን ያልፋል። እርግጥ ነው ጌታን መከተል ሃይማኖት እንደ መለወጥ እንጂ ልብ እንደ መለወጥ በማይታመንበት በኢትዮጵያ ይህን መወለን ቀላል አይደለም። የጫካነ ሕይወትንና ሰላምን በጊዜ ይጎነጫል፤ ይሉኝታ ይዞት የፈራ ደግሞ ቀናትን እየቆጠረ ያዘግማል።

በሌላ ጎኑ ስንመለከተው ደግሞ ለውጥ ሁሉ በአንድ ጊዜ የሚመጣ ሳይሆን፤ ቀስ በቀስ የሚከናወን ሒደት መሆኑን መገንዘብ ይኖርብናል። ብቅ ጥልቅ በሚሉ ጀግሮ አማኞች ላይ ለፍርድ ባንቸኩል መልካም ነው። ትልቁ ነገር ሰው ዓለሙን ቢያተርፍ ነፍሱን ቢያጎድል ምንም እንደማይጠቀም እንዲረዱ ማድረግ ነው።

መዝሙር - ሰው ዓለምን ቢያተርፍ ነፍሱን ግን ቢያጎድል ምን ይጠቅመዋል ጌታ ይሻለዋል ኢየሱስ ይሻለዋል።

ቡናና አዲስ ቢራ

አዲስ ቢራና ቡና ተጋጥመው ቢራ 3-1 በሆነ ውጤት ቡናን አሸነፈ። የቢራ ደጋፊዎች ሃዳናውን ሞልተው መኪና ማለፍ እስከማይችሉበት ድረስ አስፋልቱን ዘግተው አደባባዩን በጭፈራ አጨናነቁት። በየአቅጣጫው በደስታ እየዘለሉ ሲሠራጩም ከስታዲየም እስከ ሜክሊኮ የነበረው ደጋፊ ለየት ያለ ነበር። ደረታቸውን ነፋ አድርገው በቢጫ ቲ-ሸርት ላይ ያለውን ቪ የሚለውን የድል አርማ በኩራት እያሳዩ ይሄዱ ነበር። ስከርሻ፣ ካባ፣ ኮፊያ፣ በአጠቃላይ የቡድኑን አርማ እያሳዩ የዚህ ቡድን ደጋፊ በመሆናቸው ኩራት እንደተሰማቸው ያስታውቃል። በሌላ አጋጣሚ ደግሞ ቢራ ሲሸነፍ የኮሩበትንና ያውለበለቡትን ቪ በጉያቸው ደብቀው ሲሄዱ ማየቱም የተለመደ ነው።

እኛ ግን ምንጊዜም የማይሸነፍ፣ ተፎካካሪና ተወዳዳሪ የማይገኝለትን እግዚአብሔርን እያመለከን ስለ እርሱ ለመመስከር ፈራ ተባ ስንል እንገኛለን። ከቤተ ክርስቲያን መልስ እንኳ መጽሐፍ ቅዱሳችንን በቦርሳና በምናምን ሸፋፍነን ነው የምንጓዘው። የሚያኮራ እንጂ የሚያሳፍር ጌታ አይደለም ያለን። የቢራ ደጋፊ በሰፈሩ ሁሉ ይታወቃል። በቢሮም የተገለጠ ነው። እኛ ግን ክርስቲያንነታችን እንኳንስ ለሩቆቹ አንዳንዴ ለቤተሰባችንም አይታወቅም። ምናልባት ክርስቲያን ሊኖረው የሚገባውን ባሕርይ ስላልተላበስን ፈርተን ይሆን?

ጌታ ሆይ፣ አንተ ስለ እኔ ስትሞት አላፈርክም። በጠራራ ፀሐይ በመስቀል ላይ ስትውል እኔ ግን የአንተን ስም ተሸክሜ እንደሚገባኝ አምላክነትህንና አዳኝነትህን አላወጀሁም። በቃል ብቻ ሳይሆን በድርጊት የሚገለጽ ውሳኔ አደርጋለሁ። ከዚህ ቅጽበት ጀምሮ በአንተ ሳላፍር በድፍረት ስምህን፣ አዳኝነትህንና ጌትነትህን እመሰክራለሁ።

«በወንጌል አላፍርምና አስቀድሞ ለአይሁዳዊ ደግሞም ለግሪክ ሰው፣ ለሚያምኑ ሁሉ የእግዚአብሔር ኃይል ለማዳን ነውና።» (ሮሜ 1:16)።

መዝሙር:- አመልካለሁ ይህንን ታላቅ ጌታ
አመልካለሁ ለማንም የማይረታ።
አመልካለሁ ግንበኞች የናቁትን
አመልካለሁ የማዕዘን እራስን።

ዕውቀት = ታማኝነት?

የሰሞኑ የቴሌቪዥን ማስታወቂያ የሚገርም ነው። አንድን ዕቃ ለማስታወቅ ሲባል ሌሎች መሰል ምርቶችን ያጣጥላሉ። ክርስቲያኖችም ከዚህ ወጀብ ያመለጥን አይመስልም። የምናስተምረውን ለማዋደድ፣ የሌላውን ስብከት እናጣጥላለን። «አንዳንዶች እንዲህ ይላሉ። እኔ ግን የማምነው...» እንላለን። «ፓስተሮች፣ ሽማግሌዎች ስሙ ግድ የለኝም። እናገራለሁ።» እንዲህ ዓይነት ንግግሮችን ይመርጣሉ። እኛ እኮ አብረን የምንሠራ ወንድማማቾች ነን እንጂ ባለጋራዎች አይደለንም። አንዳንዶቻችን ብዙ አውቀን ይሆናል። ነገር ግን የገባንን እውነት በቅንነት ብንናገርስ? ጌታ የሚያየው ታማኝነታችንንም ጭምር ነው። ለፍርድና ለነቀፌታ ባንቸኩልና የላተውን ወንድም ብናቀናው አይሻልምን? ጳውሎስ በመንፈስ ቅዱስ ተመርቶ እንዲህ ሲል ጻፈ:-

«ወንድሞች ሆይ፣ ሰው በማናቸውም በደል ስንኳ ቢገኝ፣ መንፈሳውያን የሆናችሁ እናንተ እንደዚህ ያለውን ሰው በየውሃት መንፈስ አቅትት... ከእናንተ እያንዳንዱ የአንዱን ሽክም ይሸክም። (ገላ. 6:1-2)።

«...በጨለማ የተሰወረውን ደግሞ ወደ ብርሃን የሚያወጣ የልብንም ምክር የሚገልጥ ጌታ እስኪመጣ ድረስ ጊዜው ሳይደርስ አንዳች አትፍረዱ! በዚያን ጊዜም ለእያንዳንዱ ምስጋናው ከእግዚአብሔር ዘንድ ይሆናል።» (1ኛ ቆሮ. 4:5)።

እስኪ ሃሬ የወደቀና የደከመ ወገኖችንን ልቡን በጸሎትና በቃል እንደግፈው።

መዝሙር:- እንደተቀበልኩት ምሕረት
እንደ ቸርነትህ ብዛት
እንዳገለግልህ እርዳኝ
ጌታ ሆይ፣ ስጠኝ
የመንፈስህን እሳት።

መቼ ነው አለቃ የምሆነው?

ከአንደኛ እስከ አሥራ ሁለተኛ ክፍል ድረስ ስማር አንድ ቀንም ጳላ ወንበር ተቀምጦ አላውቅም። አጭር ስለነበርኩ ሁሉም ፊት ወንበር ነበር የምቀመጠው። ታዲያ አንዳንዴ አለቃ ሊመረጥ ሲል «መቼ ይሆን እኔም የምሆነው?» እላለሁ። ምክንያቱም የሚመረጡት ገርጆቹ ያሉት ነበሩ።

ደፊት ግን ሁላችንም በእግዚአብሔር ፊት ተከማችተን የዘላለም ሕይወትን ስንጎነጭ ወደ ጌታ የከበረ ዙፋን የምንቀርበው በቁመትና በመልክ፣ ወይም ደግሞ በሌሎች መመዘኛዎች ሳይሆን ምድር ላይ ስለ ጌታ በከፈለነው ዋጋ መጠን ነው። ሰማይ ቤት የሚቆጠረው ዲግሪና ብር ሳይሆን ጠባሳ ነው። ለነፍሳቸው ሳይሳሉ በቆራጥነት ተጋድለው ያለፉት ወደ ጌታ ዙፋን ፊት የቀረቡ ሲሆኑ፣ ሌሎቻችን ግን ምናልባት ወደ ጳላ አካባቢ እንሆናለን፣ በክብር እንለያያለንና። ስለዚህ «ጌታን ካገኘሁ በቃ ምን ያስፈልገኛል፤ መሥራት፣ መኖር፣ እሑድ እሑድ ቤተ ክርስቲያን ከሄድኩ መዝሙር መስማት- መንፈሳዊነት ማለት ፍጻሜው ይሄ ነው።» ብለን የደመደምን ብንኖር ልንነቃ ያስፈልገናል። ዋጋን የሚተምን ጌታ ከላይ ያየናልና ለጌታ እንሩጥ። እንትጋ። ለነገሩ ለእራስንም ጠብቆ እላይ መገኘቱ ትልቅ ክብር ነው። ጳውሎስ እንዲህ ብሏል፡-

መልካሙን ገድላ ተጋድሎአለሁ፣ ሩጫውን ጨርሼአለሁ፣ ሃይማኖትን ጠብቄአለሁ፤ ወደፊት የጽድቅ አክሊል ተዘጋጅቶልኛል፣ ይህንም ጽድቅ ፈራጅ የሆነው ጌታ ያን ቀን ለእኔ ያስረክባል፣ ደግሞም መገለጡን ለሚወዱት ሁሉ እንጂ ለእኔ ብቻ አይደለም።» (2ኛ ጢሞ. 4:7-8)።

የአገኘሁን መዝሙር በመዘመር ቃሉን እናስላስል፡-

መልካሙን የእምነት ገድላ ተጋድሎ
እንዳልፍ ርዳኝ ኢየሱስ ጌታዬ።
አገለግለህ ዘንድ ነፃ አውጥተኸኛል
መልካሙን ሥራ በእኔ ጀምረሃል።
መከሊቴን እንዳልቀብር ጠብቀኝ
እኔ ብላቴና ነኝ።

የቸኮለች...

አዳራሹ ከሞላ ጎደል ሞልቷል። የሰንበት ትምህርት አልቆ የአምልኮ ፕሮግራም እስኪጀመር ድረስ ተቀመጠ። ወዲያውም ዓይኖቹን ጨፍኖ ቶሎ ቶሎ መጸለይ ጀመረ። «ጌታ አምላኬ፣ አመሰግንሃለሁ. . . » እና ሌሎች ብዙ ቃላትን ደረደረ። ደነገጥኩ። እያለበ የሚናገር አይመስልም። አፉ ላይ የመጣለትን ሁሉ የሚናገር ይመስላል።

የዚህ ዓይነት ጸሎት እኔም ጸልዬ አውቃለሁ። ጸሎት እኮ ትርጉም የለሽ ቃላትን ማከታተል ሳይሆን፣ በአስተውሎት ከእግዚአብሔር ጋር የምናደርገው ንግግር ነው። እስኪ አንድ ሚኒስቴር ፊት ብትቀርብ ወይም ደግሞ አንድ የወረዳ ዳኛ ፊት ስትቀርብ እንዴት ነው የምትናገረው? ደረትህን ገልብጠህ፣ ማስቲካ እያንጧጧህ ትናገራለህ? እግዚአብሔር እኮ የሰማይና የምድር ፈጣሪ ነው። ያወቅናቸውንና ገና ያላወቅናቸውን ዓለማት ፈጥሮ በሥርዓት የሚያስተዳድር አምላክ ነው። ታዲያ እርሱ ፊት ስንቀርብ ሥርዓት ሊኖረን አይገባንም? የምንናገረውንስ መመዘን አይኖርብንም? ምግብ ላይ እንኳ ስንጸልይ አጉተምትመን እንመገባለን እንጂ የምንለውን አናስተውለውም። እያዛጋንም እንጸልያለን። ዳዊት ግን፡-

«ጌታ ሆይ፣ የአፌ ቃልና የልቤ አላብ በፊትህ ያማረ ይሁን» አለ።

እስኪ ከዛሬ ጀምሮ ስንጸልይ በማስተዋል እንፈጽመው።

«ለማጅ»

ለለማጅ ሹፌሮች መኪና መንዳት ከባድ ነው። ማርሽ ሲያገቡ ፍሪሲዮን መርገጥ ይረሳሉ፤ ወይ ደግሞ መሪውን ይረሱታል። ሦስቱንም አንድ ላይ ለማከናወን ይቸገራሉ። ለዚህም ነው በጣም በዝግታ የሚነዱት። አካላቸው የአእምሮአቸውን ትእዛዝ አቀናጅቶ ለማከናወን አይፈጥንም። እየቆዩ ሲሄዱ ግን ልምድ ያዳብራሉ። እንደ ድሮው ወለሉን እያዩ ማርሽ አያስገቡም። ዕይታቸውን መስተዋቱ ላይ ተክለው ሌላውን ሳያስቡም ሊፈጽሙት ይችላሉ።

በክርስትና ሕይወት ጅማሪ አካባቢ ጸሎትንና ቃል ማንበብን ከዕለት ኑሮ ጋር ማዛመድ ከባድ ነው። አንዱ ይበዛና ሌላው ያጥራል ወይ ደግሞ ዝብርቅርቁ ይወጣብናል። በቆየንና በጌታ ቤት ባደግን ቁጥር ሦስቱንም አስማምተን የመጓዝ ብቃታችን ይጨምራል። ሹፌሮች በዘመን ርዝመት (እስከነዱ ድረስ) ችሎታቸው እንደሚጨምር እኛስ ጌታን ካወቅንበት ጊዜ ጀምሮ የቃል ጥናታችን፣ የጸሎት ሕይወታችንና ከዕለት ኑሮ ጋር ማዛመዳችን ምን ያህል ደረጃ ላይ ደርሷል? እስኪ ዛሬ ይህን አስብና ማስተካከል ያለብህ ነገር ካለ ዛሬውኑ ለማድረግ ወስን። ብዙዎች ዛሬ ላይ ቆመው፣ ባለፈው እየተቆጩ፣ ነገን እየተመኙ፣ ዛሬን ያባክኑታል። እስኪ ብልህ ሁንና ዛሬን ሀ ብልህ ጀምር።

«እነዚህም በተሰሉንቁ ከሚኖሩት ይልቅ ልበ ሰፊዎች ነበሩና፡- ነገሩ እንደዚሁ ይሆንን? ብለው ዕለት ዕለት መጻሕፍትን እየመረመሩ ቃሉን በሙሉ ፈቃድ ተቀበሉ» (የሐዋ. 17:11)።

መዝሙር፡- እኔስ በሕይወቴ ልበረታ
ምኞቴ ነው ጠዋት ማታ።
ለጥሞና ጊዜ አጣሁኝ
ዘወትር በውጊያ ላይ እያለሁኝ።

የልብ ቋንቋ

ይወዳታል ያውም <ነፍሱ እስኪወጣ>። ፊት ለፊቷ ተቀምጦ ዓይን ዓይኗን እየተመለከተ ያወራታል። በፍቅር ቃል ያጫውታታል። አንዳንዴ ግን ዝም ይላል፤ አያወራትም። እርሷም እንዲሁ። በዚህ ሁኔታ አንድና ሁለት ሰዓት ያሳልፋሉ። ምሥጢሩ እንዲህ ነው። ባያወሩም አንዳቸው ስለ አንዳቸው ያስባሉ. . . ልብ ለልብ ይነጋገራሉ፤ ቃላት በማይገልጠው ድምፅ አልባ ንግግር ልብ ከልብ ጋር ታወራለች።

በጸሎትም እንዲህ ዓይነት ምሥጢር አለ። በእግዚአብሔር ፊት በዝምታ ተቀምጦን ልባችንን እንዲያነብ እንፍቀድለት። በቃ ጭጭ ብለን መስማት፣ የእርሱን የልብ ትርታ ማድመጥ፣ የእኛንም ለእርሱ መግለጥ። እንዴት ዓይነት ሰላም ነው! እንዴት ያለ ፍቅር ነው! እንዴትስ ያለ ዕረፍት ነው! ጥያቄ እንኳን ቢኖረን በዕርጋታ ለእርሱ መንገር። ጌታም በድል ያሸበረቀን መልስና ልብን ዘልቆ ገብቶ ቁስልን የሚያሽር መጽናናትን ይቸረናል። ውጊያ ውስጥ እንኳ ብትሆን አሳብህን ለብስበህ በእግዚአብሔር እግር ሥር ውደቅ።

«ከጸለዩም በኋላ ተሰብስበው የነበሩበት፣ ስፍራ ተናወጠ፣ በሁሉም መንፈስ ቅዱስ ሞላባቸው፣ የእግዚአብሔርንም ቃል በግልጥ ተናገሩ።» (የሐዋ. 4:31)።

መዝሙር፡- በትዕግሥት ጸጥታ

በጸሎት ቆይታ

ድል ይገኛል ከጌታ።

የበረታ ሰልፍ ሲገጥመኝ ከኋላ ከፊት

ቆይቼ እግዚአብሔርን ደጅ ጠናሁት

እርሱም ዘምበል አለልኝ ሊያሳርፈኝ

እንባዩን በእጁ ጠርጎ ቃሉን ሰጥቶ አጽናናኝ።

መልካም እረኛ

ለጉብኝት ወደ ኢየሩሳሌም የሄዱ ሰዎች እየተዘዋወሩ ታሪካዊ ቦታዎችን ሲመለከቱ አስጎብኘው ስለ እረኝነት ያስረዳቸው ነበር። «እስራኤል ውስጥ እረኛ ከኋላ ሆኖ በጎቹን አይነዳም። ይልቅስ እረኛው ከፊት ይሄዳል፤ በጎቹም ይከተሉታል።» ጎብኚዎቹ እየተገረሙ ሳሉ አንድ ሰው አንድ በግ ከኋላዋ አንቆ እየገረፈ ሲነዳ አቶትና አስጎብኛቸውን ጠየቁት። እርሱም ተናድሶ ያንን ሰው ሄዶ ጠየቀው - «ምን ማለትህ ነው? ለምንድን ነው ከፊት ሆነህ የማትመራት?»

«አትከተለኝም።»

«ለምን?»

«አታውቀኝም።»

«እንዴት?»

«እኔ ባለ ልኳንዳ ቤት ነኝ። ላርዳት ነው የምወስዳት» አለው። ጌታ «መልካም እረኛ እኔ ነኝ። መልካም እረኛ ነፍሱን ስለ በጎቹ ያኖራል።» አለ። ሰይጣን ግን ወንበዴና ሌባ ነው፤ እየነዳ ወስዶ ያርዳል። ጌታ ኢየሱስ ግን «ሕይወት እንዲሆንላቸው እንዲበዛላቸውም መጣሁ።» አለ። ሌባው ግን ሊሰርቅና ሊያርድ ሊያጠፋም ነው የመጣው። የጌታን ድምፅ ሰምቶ የሚከተለው መስማሪያ ያገኛል (ዮሐ. 10:10)። ብዙ ድምፆች ባሉበት በዚህ ምድር የጌታን ድምፅ ለይቶ መስማቱ መልካም ነው። የሸሸን ብንኖር ወደ እርሱ እንመለስና የልቦናችንን ጆሮዎች ከፍተን የመልካሙ እረኞችን ድምፅ እየሰማን በሚያሰማራን መልካም መስክ እንንዝ፤ ጣቢያው እንዳይጠፋንም ዘወትር ድምፁን እንስማ።

መዝሙር፡- እኔ ያንተ በግ አንተ የእኔ እረኛ
ከመንጋው ኮብልዬ ብሆን እልክኛ
የምድረ በዳው ኑሮ እንደማይመች አውቃለሁና
መባዘን በቃኝ ሰልችቶኛልና አደራ ጌታ
ድምፅህ ይሰማኝ (2) ሰኔ።

ንጹሕ ልቦና

አንድ ወጣት ሐሙስ ዕለት በነበረ ፕሮግራም ላይ ክርስቶስን ለመከተል ወሰነ። አገልጋዩም የሚቀጥለው እሑድ የጸሎት ፕሮግራም እንዳለ ነገረው። አልቀረም በተባለው ቀን መጣ። የሰነበቱ ክርስቲያኖችም ነበሩ። ዙሪያ ክብ ተሠርቶ ጸሎቱ ተጀመረ። ይህም አዲስ ወጣት

«መጸለይ እችላለሁ?» ሲል ጠየቀ።

«እንዴታ!» ብሎ አገልጋዩ መለሰለት።

እርሱም እንዲህ ብሎ ጸለየ «ጌታ ኢየሱስ፤ ሐሙስ ዕለት የተገናኘው ልጅ ነኝ። ሌሎች የጸለዩትን ዓይነት ጸሎት ማለት አልችልም። ግን አንድ ነገር ልንገርህ <እወድሃለሁ> በል በኋላ እንገናኝ!» ብሎ ጨረሰ። ልትስቁ ትችላላችሁ። ጸሎት ግን ፒ. ኤች. ዲ አይጠይቅም። የልባችንን አሳብ ለእግዚአብሔር ለማካፈልና የእርሱን አሳብ ደግሞ ለመስማት ፈቃደኝነታችን ብቻ ነው የሚያስፈልገው። በቅንነት የምናደርገውን ነገር እግዚአብሔር ይመዝናል። መጸለይ እየፈለግን ቃላት አጥሮን ስንጨነቅ ያኔ ነው ከመቼውም በላይ የጸለይነው ምክንያቱም ጌታ ልብን እንደ መጽሐፍ 7ጽ ያነባልና። «እግዚአብሔር ሆይ፤ እወድሃለሁ» እንበለው።

«ጸድቃን እንደሆኑ በራሳቸው ለሚታመኑና ሌሎቹን ሁሉ በጣም ለሚንቁ ይህን ምሳሌ ነገራቸው፤ እንዲህ ሲል፡- ሁለት ሰዎች ሊጸልዩ ወደ መቅደስ ወጡ፤ አንዱ ፈረሳዊ ሁለተኛውም ቀራጭ። ፈረሳዊው ቆሞ በልቡ ይህን ሊጸልይ፡- እግዚአብሔር ሆይ፤ እንደ ሌላ ሰው ሁሉ፤ ቀማኞችና ዓመፀኞች አመንዝሮችም፤ ወይም እንደዚህ ቀራጭ ስላልሆንሁ አመስግንሃለሁ፤ በየሳምንቱ ሁለት ጊዜ እጠማለሁ፤ ከማገኘውም ሁሉ አሥራት አወጣለሁ አለ። ቀራጩ ግን በሩቅ ቆሞ ዓይኖቹን ወደ ሰማይ ሊያነሣ እንኳ አልወደደም፤ ነገር ግን፡- አምላክ ሆይ፤ እኔን ኃጢአተኛውን ማረኝ እያለ ደረቱን ይደቃ ነበር። እላችኋለሁ፤ ከዚህ ይልቅ ይህ ጸድቅ ሆኖ ወደ ቤቱ ተመለሰ፤ ራሱን ከፍ የሚያደርግ ሁሉ ይዋረዳልና፤ ራሱን ግን የሚያዋርድ ከፍ ይላል።» (ሉቃስ 18:9-14)።

ዋጋዬ

አስተማሪ ሥራ የሚበዛበት የትምህርት ጊዜ ሲያልቅና የተማሪዎቹን የግምገማ ፈተና ሲያርም ነው። ከመዋዕለ ሕፃናት እስከ ዩኒቨርሲቲ ድረስ ያሉ መምህራን በዚህ ጉዳይ መስማማታቸው እውነትነቱን ያሳያል። በክፍል ውስጥ አሥር ጊዜ እጃቸውን እያወጡ የሚመልሱትንና የሚጠይቁትን ለማስታወስ አያስቸግርም። ነገር ግን ዓመቱን በሙሉ ድምፅ ሳያሰሙ ጥግ ላይ ተቀምጠው ትንፋሽ የማይሉትን፣ ወይም ደግሞ ንግግራቸው እንኳን ስለአይደለም ለመምህሩና በክፍል ላሉት ተማሪዎች ቀርቶ ለራሳቸው እንኳ የሚሰማ የማይመስል ተማሪዎችን ለማስታወስ በጣም ያስቸግራል። በተለይ ተማሪዎች ተበትነው የስም መጥሪያና መምህሩ ብቻ ዓይን ለዓይን ሲፋጠጡ «ለመሆኑ እንዲህ የሚባል ልጅ እዚህ ክፍል ነበረ?» እስኪል ድረስ መምህሩ ሊረሳ ይችላል። በዚህ አሳብ ውስጥ ሆኖ «ለእያንዳንዱም እንደ ሥራው መጠን እክፍል ዘንድ ዋጋዬ ከእኔ ጋር አለ።» የሚለውን ቃል ሳነብ ከዚህ በፊት እንደ ዛሬ እንዳላስተዋልኩት ተገነዘብኩ።

በአገልግሎታችን አንዳንዶቻችን በአደባባይ የምንታወቅና ሰዎች ሁሉ በስምም የሚያውቁን ሲሆን፣ ሌሎች ደግሞ ከመድረክ የራቀ አገልግሎት ስላላቸው እንኳን ስለአይደለም ሰማቸው ክርስቲያን መሆናቸው እንኳን እስከማይታወቅ ድረስ የማናስተውላቸውን ሰዎች ጌታ በስም ማወቅ ብቻ ሳይሆን፣ ስለ እያንዳንዱ አገልግሎታቸው መልካም ዋጋን ሊሰጣቸው በገንዘብ ሊተመን የማይችል በረከትን አዘጋጅቶላቸዋል።

ምናልባት ሳናስተውል እንኳን ስለአደረግናቸው በጎ ምግባር፣ በእንባ ስለታተቱናቸው ጸሎቶች፣ ወደ እግዚአብሔር ጉባኤ ስለጋበዝናቸው ሰዎች፣ ስለመሰከርነው እውነት፣ በጎዳና ላይ ለተራበ ወጣት /ሕፃን/ ስላጎረሰነው ዳቦ፣ በእግዚአብሔር ሥራ ስለአሳለፍነው ጊዜ፣ እሑድ በማለዳ የእግዚአብሔር ቅዱሳን ንጹሕ አዳራሽ ውስጥ ተቀምጠው ያመልኩ ዘንድ ስላጸዳነው ክፍል፣ ስለገጣጠምነው የጽምፅ ማጉያ፣ የጊዜውን ቃል ለማጥናትና ለእግዚአብሔር ሕዝብ ለማድረስ ስላደረግነው ምጥ፣ ስለዘመርነው ዝግሬና ዘርዘረን ልንዘልቃቸው የማንችላቸው ክርስቶስን ያስከበሩና ያስደሰቱ ከእምነት ስለወጡ አገልግሎቶች ሁሉ ዋጋችን ከጌታ ዘንድ መሆኑ እጅግ ያረካል። በፊቱ ስንሰበሰብ ምስጋናንና የክብርን አክሊል ከጌታ እጅ እንረከባለን። ምንም እንኳን ቤተ ክርስቲያን ለዕለት ጉርሳችን የሚሆን ዋጋ ብትሰጠንም አገልግሎታችን በገንዘብ ሊተመን አይችልም። እጅግ የከበረ ነውና። የአገልግሎታችን ዋጋ የሚገኘው በጌታ እጅ ነው። በሌላ ጎኑ ደግሞ ስናየው ከሰው ተሸሽገን ለምናደርጋቸው ክፉ ሥራዎች ጭምርም ዋጋ ሊሰጠን እንደሚመጣ በመረዳት ዕለት ዕለት ከከፋትና ከዓመፅ እየራቅን በቅድስናና በእግዚአብሔር እውነት ልንኖር እንደሚገባን መዘንጋት የለብንም።

ለምን ትኖራለህ?

ለምን እንደምትኖር ለማወቅ ከየት እንደ መጣህና ወዴት እንደምትሄድ መገንዘብ ይኖርብሃል። አንተ በሁለት ዘላለማዊ የጊዜ ቀመሮች መካከል የተገኘህ ነህ። ማለትም የኋለኛው ዘመንና በፊት ለፊት ያለ ዘላለማዊነት አለ። ከዘላለማዊነት በዚህ ምድር አልፈህ ወደ ሌላ ዘላለማዊነት ስትሻገር በቆይታህ ምን ማከናወን እንዳለብህ ካላወቅህ ሕይወትህ ትርጉም የለሽ ይሆናል።

አንተ እግዚአብሔር ግሩምና ድንቅ አድርጎ የፈጠረህ ክቡር ፍጥረት ነህ። ሆኖም ግን ወደዚህ ዓለም ስትመጣ የኃጢአት ዝንባሌን ይዘህ ነው የተወለድከው። እጅና እግር ይዘህ እንደተወለድከው ሁሉ፣ ኃጢአትንም ይዘህ ነው ከማግኘት የወጣሽው። በቆይታህ ወቅት ይህንን ኃጢአት ማስወገድና የብርሃን ሕይወትን ማግኘት የመጀመሪያው ምግባርህ ነው።

ጌታ ኢየሱስ ሲናገር፡ «እኔ ሕይወት እንዲሆንላቸው እንዲበዛላቸውም መጣሁ» አለ (ዮሐ. 10:10)።

«በእኔ የሚያምን ሁሉ በጨለማ እንዳይኖር እኔ ብርሃን ሆኜ ወደዚህ ዓለም መጥቻለሁ» አለ።

ወደዚህ ዓለም የመጣንበት ዋናው ምክንያት የተበረዘና የተከለሰ ማንነታችንን አንጽተን የጠራ ዘላለማዊ ሕይወትን ለማግኘት ነው። ሌላው ነገር ሁሉ ምርቃት ነው።

በሁለተኛ ደረጃ ልናደርገው የመጣነው ነገር ደግሞ የበራልንን ብርሃን ለሌሎች ለማሳለፍ ነው። አንተ ይህንን ሕይወት የምታገኝበትን መልእክት እንድትሰማ ጌታ ኢየሱስ በመስቀል ላይ ተቸንክሯል፤ ጳውሎስ ይህን የምሥራች ለመንገር ተንከራትቷል፤ ተገርፎአል፤ ተወግሯል፤ ጴጥሮስ ቁልቁል ተሰቅሏል፤ ያዕቆብ ተሰይፎአል። ከዚያም ዘመናትን ተከትለን ስንመጣ ወንጌልን ለማድረስ ሲሉ በእሳት የተቃጠሉ፣ በጥይት የተረሸኑ፣ በጦር የተወጉና በጅብ የተበሉ ቅዱሳን ብዙ ናቸው። ጌታ ኢየሱስ ሲናገር ምን አለ፡- «መልካሙን ሥራችሁን አይተው በሰማያት ያለውን አባታችሁን እንዲያከብሩ ብርሃናችሁ እንዲሁ በሰው ፊት ይብራ።» (ማቴ. 5:16)።

ጴጥሮስም እንደሚለው ከጨለማ ወደሚደነቅ ብርሃን የመጣነው የአምላካችንን በጎነት እንድንናገር ነው።

በዚህ ምድር ኑሯችን ልናከናውናቸው የሚገቡንና የመጣንባቸው ምክንያቶች ሁለት ናቸው።

1. ሕይወት ለማግኘት -ሰው ዓለሙን ሁሉ ቢገዛ ነገር ግን የሕይወትን ቃል ባያውቅና ባያምን እንዴት ያላዝናል?

2. ያገኘነውን ሕይወት ሌሎችም እንዲያገኙ መናገር፣ መኖር፣ ማሳየት አለብን።

የጌታን ብርሃን የማብራቱ ሥራ በትምህርት፣ በሥራ፣ በትዳር... በሌላም የሕይወት ዘርፍ ሊከናወን ይችላል። ወንጌልን የማድረሱ ሥራ የተሰጠው ለሐዋርያት ብቻ አይደለም። ጴጥሮስ ፓስተርም፣ ሐዋርያም ነበር። ሁሉም ክርስቲያን የመመስከር ኃላፊነት አለበት። ምክንያት በማብዛት ወደ ኋላ ማፈግፈጉ የጌታን ቃል መጋፋት ነው። እንዴት አድርጌ እንላለን? ዮሐንስ እኮ እንዲህ ነው ያለው፡-

«ስለ ሕይወት ቃል ከመጀመሪያው የነበረውንና የሰማነውን በዓይኖቻችንም ያየነውን የተመለከትነውንም እጆቻችንም የዳለሱትን እናወራለን፤ ሕይወትም ተገለጠ አይተንማል እንመለከርማለን፤ ከአብ ዘንድ የነበረውንም ለእኛም የተገለጠውን የዘላለምን ሕይወት እናወራለን» (1ኛ ዮሐ. 1:1-2)።

ጴጥሮስም «የእርሱን ግርማ አይተን እንጂ በብልሃት የተፈጠረውን ተረት ሳንከተል የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ኃይልና መምጣት አስታወቅናችሁ።» ብሏል (2ኛ ዴግ.1:16)።

መዝሙር -

ባለ ብዙ ውጥን ዓላማ ደርዳሪ
በረጅም ያቀድህ አላብ አላማሪ፣
ጥሪ አለው ጌታ በዚህ ዕለት
ጥሪ አለው ጌታ
እነሆኝ በለው ወንድሜ ሆይ ሳታመነታ።

ፍቅር

ሮብ ዉት ተንደርድራ ወደ ቤተ መጻሕፍት ስገባ ማሩት ላይብሪሪያኗ «ይህን ማንበብ አለብህ፤ በጣም ደስ ይላል።» ብላ ከምታነበው መጽሐፍ አንዱን ገጽ አሳየች። እኔም ተቀብያት ጀመርኩት። ነገሩ እንዲህ ነው። አንድ ሽምገል ያሉ ሰው አበባ ይዘው አውቶቡስ ውስጥ ይገባሉ። ተሳፍራ የነበረች አንድ ወጣት ዓይኗን አበባው ላይ ትተክላለች። ኋላ ላይ መውረጃቸው ሲደርስ ይዘውት የነበረውን አበባ ልዩ ለተሰቀለው ውብ ወጣት አሳቅፈዋት «ይሄ አበባ ለአንቺ ይገባሻል። ሚስቴም ብትሆን ለምን ሰጠሃት ብላ እንደማትቀየመኝ አምናለሁ።» ብለው ወረዱ። እርሷም በዓይኗ ተከተለችቸው። እግራቸው የሚያመራው የሚስታቸው አካል ወዳረፈበት መቃብር ነበር። ሞት ያላሸነፈው ፍቅር በመሆኑ ተገረመች። ሚስት ሞታለች አፈርና ድንጋይ ተጭኗታል፤ ሥጋዋ በስብስብ አጥንቶቿ ብቻ ከሃውልት በታች ተጋድመዋል። ባል ግን ዛሬም ፍቅራቸውን ሊገልጡ እቅፍ አበባ ይዘዋል።

የትዳር ዓደኛ ማግኘት በረከት ነው። እስኪጋቡ ድረስ ተስገብግበው ከጫጉላ በኋላ በኑሮ ጣጣ ተወጥረው የፍቅርን ቃል የማይለዋወጡ መዓት ናቸው። ባህላችንም ቢሆን ፍቅርን መግለጽን የመሸነፍና የመረታት ጉዳይ አድርጎ ስለሚያየው ፍቅራችንን በዓዳ እንጂ በአደባባይ እንዳንገልጽ ተጽዕኖ አሳድሮብናል።

እስኪ ዛሬ ለትዳር ዓደኛችሁ የፍቅርን ቃል አዝንቡላቸውና መልካም ጎናቸውን ንገሯቸው። ከሞቱ በኋላ ሐውልት ከማሠራት አሁኑኑ ስጦታን ገዝታችሁ አድናቆታችሁን ግለጹላቸው። መኃልየ መኃልይን ጠቅላችሁ በፍቅር ቃል እናግሯቸው።

- እግሮችሽ በጫማ ውስጥ እንዴት ውብ ናቸው!

ዳሌዎችሽስ በአንጥረኛ እጅ እንደ ተሠሩ እንደ ዕንቁዎች ይመስላሉ (7:2)።

- እንደ ማኅተም በልብህ

እንደ ማኅተም በከንድህ አኑረኝ (8:6)።

ቀይ መብራት

የምነዳው መኪና ማንበቢያ ላይ ቀይ መብራት በርቷል። ይህም አንድ የጎደለ ነገር መኖሩን እያሳየኝ ነበር። ለጊዜው መኪናው እየተንቀሳቀሰ ቢሆንም ላለው ችግር ለሰጠኝ ማስጠንቀቂያ ምላሽ ባፋጣኝ ካልሰጠሁ በአጭር ጊዜ ውስጥ እንቅስቃሴው እንደሚገታ አያጠራጥርም። ለሚያሳየኝ ምልክት የጠለቀ እውቀት ስላልነበረኝ ችግር መኖሩን ባውቅም የችግሩ መንሥኤና መፍትሔ ምን እንደሆነ አልተረዳሁም ነበር። ምን አልባት ዘይት ይሆናል ብዬ ገዛሁ፤ ነገር ግን ዘይቱ ሙሉ ነበር። የፍሬን ዘይት መሰለኝና ሞከርኩ፤ ነገር ግን እስከ አፍጢሙ ሞልቷል። መላው ጠፋኝ፤ የራሱ ጉዳይ ብዬ ማሽከርከሪያ ቀጠልኩ። ምናልባትም በማደያ ውስጥ የነበረን አንድ ወጣት ብጠይቀው ይነግረኝ ነበር። አላዋቂ መሆንን ግን ጠላሁት። ማንነቴን ዝቅ ማድረግ መሰለኝ እንጂ ይህ እውነት በማደያ ይሠራ ለነበረው ጎልማሳ ቀላል ነበር። መኪናውም እንደበራ እኔም እየነዳሁ አረፈድኩ። ድንገት መሃል መንገድ ላይ ቀጥ አለ። ላስነሣ ብሞክርም እየተንተፋተፈ ይጮኸና ቀጥ ይል ጀመር። ምን ይዋጠኝ? በአለቀ ሰዓት ችግሩ የቤንዚን ችግር እንደነበር ሰው ነገረኝ። ማደያ ብፈልግ በአካባቢው አልነበረም። የምሄድበት ስብሰባ ደግሞ ትንሽ ራቅ ይላል። ጉዴ ፈላ። የጭንቄን ስንቆራጠጥ በርቀት ወደ እኔ ይመጣ የነበረን ወጣት ማደያ የት ላገኝ እንደምችል ስጠይቀው በርቀት አንድ ምልክት አሳየኝ። የመኪናዬ መንቀሳቀስ መቼም የማይታሰብ ነበር። የግዴን በሩጫ ወደ ማደያው አመራሁና በጀሪካን ነዳጅ እንዲሰጡኝ ብጠይቃቸው ዕቃ ለማዋስ ፈቃደኛ እንዳልሆኑ ነገሩኝ። ብዙ ተለማምጬ አንድ ጣሳ ሰጡኝ። ያንን ነዳጅ በዚያ ሞልቼ ልብሴ ላይ እየተንጠባጠበ ወደ መኪናው ሄጄ ሞላሁና አስነሥቼ እንደገና ወደ ማደያው በመሄድ የሚያስፈልገኝን ሞልቼ መንገዴን ቀጠልኩ።

በዓለማችን ላይ ቀይ መብራት እየበራ ነው። ችግር፣ ጦርነት፣ ረሃብ ነግሷል። ተስፋ ያደርግነው ቴክኖሎጂ እንኳ መጥፊያችንን እያፋጠነው ያለ ይመስላል። በየዳቦ ቤቶች ከሚጋገሩት ዳቦዎች ይልቅ በየፋብሪካው በሰዓታት ልዩነት የሚመረቱት የጥይት አረሮች ይበልጣሉ። ዓመፅ ነግሷል። የሆነ ነገር በእኛ ሕይወት ውስጥ እንደ ጎደለ እናውቃለን። ግን ምን እንደሆነ አልተገነዘብንም። ያንን ባዶነት ለመሙላት (ልክ እኔ ጎደሎየን በተለያዩ ፈላሾች ለመሙላት እንደታገልኩት ሁሉ) የተለያዩ ነገሮችን እንጠቀማለን- መጠጥ፣ ሲጋራ፣ ሐሽሽ... ወሲብ... መዝናኛ ቦታዎችና ሌሎችም... ግን ባዶነታችን አልረካም። መብራቱም አልጠፋም። ብቸኛ መፍትሔ የሆነው ጌታ ኢየሱስን ወደ ሕይወታችን ስንጋብዝና እንዲገዛን ስንፈቅድለት ብቻ

ነው ቀይ መብራቱ የሚጠፋው። ይህንን ካላደረግን ቀጥሎ ያለውን ጸሎት እንጸልይ፡-

ጌታ ሆይ፥ ባዶነቴን ልትሞላ ስለመጣህ ተመስገን። እስከ ዛሬ በቀጠሮ እያሳበብኩ ሕይወቴን እንዳትገዛ ከለክልኩህ። ዛሬ ግን ይኸው በፊትህ ነኝ። ተማርኪአለሁና ተቀበለኝ። ማረኝ። ይቅር በለኝ። እኔም ባዶነቴ ባንተ ሙላት ተጥለቅልቆ ይህን የምሥራች ሰሌሎች የማስተላለፍ ባሪያህ አድርገኝ። አመሰግንሃለሁ።

ሉቃስ 15:11-24 የተጠቀሰውን የአባካኙን ልጅ ታሪክ አንብብ፤ ጌታ መንፈስ ቅዱስ ያስተምርሃል።

ዝም ብሎ አደመጠ

ሦስቱን ወንድ ልጆቹን ቀብሮ እንደተመለሰ በጎዘን ተቆራምዶ ተቀምጧል። አንድ ሰው መጣና ከጎኑ ቁጭ ብሎ እግዚአብሔር እንዴት ነገሮችን እንደሚያከናውን፤ ይህ ጎዘን ደግሞ ለምን እንደረሰበትና ከመቃብር ባሻገር ስላለው ተስፋ ሮሜ 8:28-30ን ጠቅሶ አሜወተው። ሰውየውም ቢሆን እነዚህን ነገሮች ያውቃል። አስተዛዛኙ ግን ደጋግሞ ነገረው። ጎዘንተኛውም የአስተዛዛኙን መሄድ እየተመኘ ታገሠው። በመጨረሻም ሄደ።

ሌላ አስተዛዛኝ መጣና ከጎኑ አረፍ አለ። ከአንድ ሰዓት በላይ በስፍራው ቢቆይም ልጆቹን ያጣው ሰው ሲናገር ከመስማት በቀር ትንፋሽ አላለም። ለጥያቄዎቹም የተረጋጋ መልስ እየሰጠ በውስጡ ጸለየለት። ጎዘንተኛውም ይህ ሰው ባይሄድና ብዙ አብሮት ቢቆይ ወደደ። በማድመጡ ልቡ ተነካ፤ ተጽናና።

እግዚአብሔር አንዳንድ ጊዜ ሰዎችን በዚህ ዓይነትና መሰል ሁኔታዎች ሲያሳልፋቸው ወደ እነርሱ ቀርበን የጥቅስ ናዳ ማዘነቡ ከጥቅሙ ይልቅ ስብራቱ የበረታ ነውና አብረናቸው ብናዝን፤ ደግሞም ማጽናናቱ ይታደጋቸው ዘንድ ብንጸልይላቸው መልካም ነው። ንጉሥ ሰሎሞን እንደተናገረው «...ለማልቀስ ጊዜ አለው፤ ለመሳቅም ጊዜ አለው፤ ዋይ ለማለት ጊዜ አለው» (መክ. 3:4)።

ትዝታ

እንዴት ይረሳል!! ትናንት ያደረግነው ሥራ ትዝታው ተከትሎን በእኛ ውስጥ ይገኛል። ፈጽሞ ለመርሳት እንዴት ይቻላል? መጥፎም ይሁን መልካም ትዝታ ከሕይወታችን ተፍቆ ሊወጣ የሚችል አይመስልም። በጥሩ ጅማራ የገባንበት መሃል ጎዳና ላይ ሳንካ ገጥሞት ውርጃ ቢሆን ከነምናምንቱው ለመርሳት እንጥራለን፤ እንተታለን። እንዲያውም የጳውሎስን ንግግር እንጠቅሳለን «... የኋላዬን እየረሳሁ...» ይህንን መልእክት ያለአግባብ የምንጠቀምበት ይመስለኛል። መርሳት የሚለውን ክፍል ብቻ አንጠልጥለን ከሕሊናችን ያለውን የኋላ ታሪካችንን ልናጠፋ ስንታገል እንገኛለን። ግን እንዴት ሊጠፋ ይችላል? እውነት ነው ካደረግናቸው ነገሮች አንዳንዶቹን ዛሬ ቢያጋጥሙን እንደማናደርጋቸው እናምናለን። ወይም ደግሞ «ምን ነኩቶኝ. . . ነው ይሄን ያደረኩት?» እንላለን። ረሳነው ጣልነው. . . ወደፊት ተዘረጋን እያልን. . . በሌላ ጎኑ ደግሞ ከትዝታ ጓዳ እያግተለተልን. . . እንመዛለን- ከኋላችን። እንዲያውም በየአጋጣሚው ሲነሣ. . . ራሳችንን እዚያ እናገኘዋለን፤ ስሜታችን፤ ሕሊናችንና ትንፋሻችንም ጭምር ይነጉዳል።

ለመርሳት የምንፈልገው የተበላሸውን ማንነታችንን ነው እንጂ መልካሙን ትዝታማ ዘወትር ማስታወስ እንሻለን። ስለ ጎበኘነው አገር ብንጠየቅ ቃል በቃል ለመተረክ ዝግጁ ነን... ያኛውን ግን በጥላቻ እናነሣና ልናጠፋው እንሞክራለን። እግዚአብሔርንም እንጠቅስና «የቀድሞውን ነገር አታስቡ» ብሏል እንላለን። ወይም «ኃጢአቴን ወደ ኋላ ወዳለ ገደል ጣልክ» ማለታችንን እንቀጥላለን። እሺ እግዚአብሔር ይረሳል የሚለውን እንመልከት። እግዚአብሔር ይረሳል ማለት ከእውቀቱ ውጭ ያደርጋል ማለት ነው? ኃጢአትን ይቅር ሲል፤ «በረሳም» መርሳቱ የእኛን ሥራ ዘላለማዊ ታሪክ ውስጥ ያጠፋዋል ማለት አይደለም። ሥራችን ተከትሎን ዘላለማዊነት ይመጣል። እግዚአብሔርም ራሱ ሲናገር «የጥንቱን አላስብም. . . እንደ አባቶቻችሁ አትሁኑ... እነርሱ እኔን አሳዘኑ» እያለም ይናገራል። ይሄ ማለት እንግዲህ እግዚአብሔር ከሕሊናው አያጠፋውም ማለት ነው። ከኋላዬሽ ታሪካችን ማምለጥ አንችልም። ነገር ግን በትዝታ መልክ እየኖረ በዛሬው ሕይወታችን ሙሉ ተጽዕኖ እንዳያደርግብን ማድረግ ይቻላል። ለትምህርታችን አድርገን ማለቱ ነው። «ትናንት ያደረገው ለዛሬ እምነት ሆኖልናል» ብለን እንደምንዘምረው፤ «የትናንት ድርጊታችን ትምህርት ሆኖልናል» ብንል መልካም ነው።

መዝሙር:- ከዚህም የሚበልጥ፤ የጌታ ኃይል ሲገለጥ፤ እናያለን ገና፤ የክብሩን ደመና፤ ምድር ስትሞላ በጌታ ምስጋና።

ተግዳሮት

«ስቸገር የማይረዳኝ ከሆነ በእግዚአብሔር ማመኔ ምን ፋይዳ አለው?» ይህ ተስፋ የቆረጠች የአንዲት እገት ቃል ነበር። ቀጠለችና ብሶቷን አወጋችኝ። «ስለ ሥራ ጸለይኩ፣ ስለ ንደኛ ጸለይኩ፣ ስለ ችግራም አነባሁ፤ ግን ጠብ ያለ ነገር የለም። እንዲያውም ይባሉ ብሎ የመከራዬ ጭነት እየከበደ ጀርባዬን አጎበጠው። ይህ ሁሉ ሲሆን እያየ፣ እያወቀ ለጸሎቴ መልሱን አልሰጠኝ፤ ለምኑ አመልክታለሁ? በቃ እኔም አልደርስበት እርሱም አይድረስብኝ» አለች።

ክብደቱ ይለያይ እንጂ ሰው ሁሉ አስቸጋሪ አጋጣሚን ይጋፈጣል። በዚህ ጊዜ ልባችን እግዚአብሔርን ለማኩረፍ ይጣደፋል። አንደበታችን ዝምታውን ለመንቀፍ ይቸኩላል። ክርስቶስም ቢሆን አባቱ ፊቱን ሲያዘርበት «ብትወድስ ይህች ጽዋ ከእኔ ትለፍ» ብሎ የደም ላብ አልቦታል። ተጨንቋል. . . የሞት ጣር አሠቃይቶታል። እንዲያውም ፈዋሽ እጆቹ በትልቅ ምስማር ተሸንቅረው ደም አንብተዋል። እግሮቹ በትልቅ ብረት ከእንጨት ጋር ተጣብቀዋል። ኢዮብ እንኳ በቁስል በተመታ ጊዜ ቁስሎቹን ማሻሻት ይችላል ነበር። ክርስቶስ ግን የተበሱት አካሉን እንኳ ለማስታመም ዕድል አልነበረውም። አባቱ ፊቱን አዙሮ ዕርዳታ ሲነፍገው በመከራው ወቅት አላኮረፈም፤ ለመራገም አልቸኮለም፤ ግን በተቃራኒው «ነፍሴን በእጅህ አናራለሁ» አለ። በመከራው ከአባቱ ጋር ተጣበቀ እንጂ በልቡ አልሸሸም። ይበልጥ በአባቱ ታመነ እንጂ አላፈገፈገም።

እኛም በሕይወታችን ጎዳና ተመሳሳይ ጽዋ - እንድንጎነጭ እግዚአብሔር ቢፈቅድ እንኳ ትዕግሥታችን ሊመዘን፣ እምነታችን እንደ ወርቅ ሊነጥር እንጂ ለክፉ አይደለምና መጠበቂያችን ላይ ቆመን የድሉን ቀን ብንጠብቅ - ጌታ ለዘላለም አይጥልምና እንደ ምሕረቱ ብዛት ይራራልናል።

ጌታ ሆይ፣ የሚገጥመኝ ተግዳሮት ወደ አንተ እንዲያቀርበኝ እንጂ እንዲያርቀኝ አልሻምና፣ አንተን የበለጠ እንድታመንብህ እባክህ ጸጋህን አብዛልኝ።

«ዝምታ ወርቅ፥ መናገር ብር» የእንግሊዞች አባባል

«ዝምታ ወርቅ ነው» ይባላል። ነገር ግን በተቃራኒው ደግሞ «በሽታውን ያልተናገረ መድኃኒት አይገኝለትም» የሚሉት እውነታም አለ። ሲቀመጥና ሲነሣ፣ ሲበላም ሆነ ሲጠጣ የሚያወራ ሰው የሚናገረው ሁሉ ከልቡ የወጣና ያሰበበት ሳይሆን አንደበቱ ላይ የመጡለትን የቃላት እንክብሎች እያተራመሰ ድምፁን ፈጥሮ ቢደረድራቸው «ዝምታ ወርቅ ነው» የሚለው አባባል ትርጉም ያለው ይሆናል (ወይም ይኖረዋል)። እንዲያውም በአንድ ወቅት ንግግር ለመማር ወደ አንድ ፈላስፋ የሄደ ወጣት መምህሩን «ንግግር ለመማር ነው የመጣሁት» እያለ ቢደጋግምበት፣ አስተማሪው «ሁለት እጥፍ ትከፍላለህ» ሲለው ተማሪው ተደናግጦ «ለምን?» አለው።

መምህሩም መለሰና «መናገሩን ብቻ ሳይሆን፣ ለአንተ ዝም ማለትንም ማስተማር አለብኝ» አለው።

እውነት ነው ሁልጊዜ ማወቅ ያለብን መናገርን ብቻ ሳይሆን ዝምታ በሚያስፈልግበት ቦታ በፀጥታ ተረጋግተን ልንቀመጥ እንደሚገባንም ነው። ነገር ግን ዝምታ የተመደበለትን ወሰን አልፎ ነፍስ እንደሌለው ሥጋ ሲጋገር ጣዕም ያጣል።

በሌላ መልኩ ደግሞ ሰው ልቡ ሞልቶ ከተረፈው ይናገራል እንደሚባለው ዝም የሚል ከሆነ ልብ በዝምታ የታጠረ ነው ማለት ነው (ሉቃስ 6:43-45)።

«ለሚሰሙት ጸጋን ይሰጥ ዘንድ፣ እንደሚያስፈልግ ለማነጽ የሚጠቅም ማናቸውም በጎ ቃል እንጂ ክፉ ቃል ከአፋችሁ ከቶ አይውጣ።» (ኤፌ. 4:29)።

ሮሚዮና ጁልየት

መቼም ሮሚዮና ጁልየትን ያነበበ ሁሉ በመጽሐፉ ውስጥ ያለውን የጁልየትን

ሮሚዮ ሮሚዮ የልቤ ወለላ

ፍጹም አልፈልግም እኔ ካንተ ሌላ

እባክህ ስምህን ለውጠው በሌላ።

የሚለውን ንግግር ሊረሳ አይችልም። የልባችንን አሳብ የሚናገሩልንን አባባሎች፣ ግጥሞችና ምሳሌዎች በጥልፍ አስጠልፈን በግድግዳ ላይ መስቀል የተለመደ ነው። በቢሮ ጠረጴዛ መስታወት ሥር ወይም ከምንቀመጥበት ወንበር ፊት ለፊት የሚገኝ ግድግዳ ላይ እንለጥፋለን። አንዳንዴም በሚያምር ቀለም በወረቀት ላይ ተጽፈውም ሆነ በእንጨት ላይም ተቀርጸው በገበያ ላይ ለሽያጭ ውለው እናያለን።

የጥቅስን ነገር ሳስብ በልጅነቴ ቤታችን ውስጥ የነበሩ የግድግዳ ላይ ጽሑፎች ይታወሱኛል። በአንደኛው ጥግ «ትዕግሥት መራራ ናት፤ ፍሬዋ ግን ጣፋጭ ነው።» የሚል የጥልፍ ጽሑፍ ነበር። በሌላኛው ግድግዳ ጥግ ላይ ደግሞ «ጽድቅና ኩነጅ ቢኖርም ባይኖርም፣ ከክፋት ደግነት ላይሻል አይቀርም» የሚለው ነበር። በሁለቱም አባባሎች የሚንጸባረቅ እውነታ ቢኖርም በክላሴር ላይ ተጽፎ በቤታችን መግቢያ በር አናት ላይ የነበረው ጥቅስ እውነትነት በእኔና በቤተሰቦቼ የሕይወት ዘመን ጎልቶ ታይቷል። አሳቡ የተወሰደው ከመዝሙረ ዳዊት 124 (125)፤ ሲሆን፣ እንዲህ ይላል፡-

«በእግዚአብሔር የታመኑ እንደማይታወክ

ለዘላለም እንደሚኖር እንደ ጽዮን ተራራ ናቸው።»

አስቸጋሪ ነገሮች በሕይወታችን ያልፋሉ። አንዱ አልፎ ጌታን ስናከብር ሌላው ይመጣና እምነታችንን ይፈትናል። እምነታችን አሁንም በእግዚአብሔር ላይ ከሆነ የከበበን ነገር ምንም ያህል አስከፊ ቢሆን፣ ጌታ ለመናወጥ አይሰጠንም። ሳናስበው እምነታችን ከእግዚአብሔር ላይ ተንሸራቶ እግዚአብሔር በሰጠን ነገር ላይ ካረፈ ግን በጭንቅ ወቅት ትርምስምሳችን ይወጣል። ሸረ ጌታ ይሻለናል፣ ስለዚህ በእርሱ እንታመናለን።

መዝሙር፡- እግዚአብሔር ለእኔ መታመኛዬ ነው

መታመኛዬ ነው።

በወንዝ ዳር እንዳለ ሣር ሥሬን ሰድጃለሁ፤

ነፋስ ሐሩር ቢመጣ መቼ እናወጣለሁ።

ኮካ ኮላ - ፔፕሲ ኮላ

ሽንጠ ቀጭኑን የኮካ ጠርመሰ አንቀን ጣፋጭ ፈሳሹን የተጎነጨን ሁሉ የኮካ ስም ሲጠራ ምላሳችን ይቀምጠው ዘንድ ይቋምጣል። ስፖርት ባለበት ቦታ ሁሉ የኮካን ማስታወቂያ ማየቱ አልያም ደግሞ መስማቱ አይቀሬ ነው። ጎዳናው ሁሉ በቀይና ነጭ ቀለም ባሸበረቁ የእውቁልን ማስታወቂያ አሸብርቋል። ለዚህም ነው ከሕፃን እስከ አዛውንት ኮካ ሲባል ጣፋጭነቱን፣ ተወዳጅነቱንና አርኪነቱን የሚያስታውሱት። ፔፕሲም ቢሆን ታዋቂ ሯጮች፣ እግር ኳስ ተጫዋቾችንና ዝነኛ ሰዎችን ለማስታወቂያነት በመጠቀም አገሩን ሞልቶታል። በዓለማችን ከተወሰኑ አካባቢዎች በስተቀር የሁለቱን ለስላሳ መጠጦች ጣዕም የማያውቅና ያልሰማ ሰው አይኖርም።

ኮካና ፔፕሲ ሥጋዊ ርካታን ስለሚሰጡ በየስፍራው ከናኙ መንፈሳዊ ባዶነትን በሰላም የሚሞላ፣ መንፈሳዊ ረሃብን በጽድቁ የሚያጠግብ፣ ጥማትን በሕይወት ውኃ ምንጭ የሚያረካውን የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስን አዳኝነት ለመናገር በመቆጠባችን በቢልዮን የሚቆጠሩ ሰዎች ሞትን የሚያሻግራቸውን የእውነት ቃል ሳይሰሙ እያለቁ ነው። ክርስቲያኖች የኮካና የፔፕሲ ካምፓኒን ያህል እንኳን አልሠራንም።

እስኪ ዛሬ ቢያንስ ለአንድ ሰው የጌታን ማዳን እንናገር። ጌታ ኢየሱስ ውኃ ልትቀዳ መጥታ ያገኛት ሴት ታሪክና ምስክርነት ጥሩ ትምህርት አለው። «አሁን የምናምን ስለ ቃልሽ አይደለም፣ እኛ ራሳችን ሰምተንዋልና፤ እርሱም በእውነት ክርስቶስ የዓለም መድኃኒት እንደሆነ እናውቃለን ይሉአት ነበር።» (ዮሐ. 4፡42)።

ጠቢብ እብድ

ጓደኛዬ ነው የነገረኝ። አንድ ሰው ደብረ ዘይት መስመር መኪናውን እያበረረ ሳለ አንደኛው ጎማ ተፈናቅሎ ተፈተለ። ጎማውን ከመኪናው እግር ጋር የሚያስተላለፉት ብሎኖች ተበትነው ጠፉ። ባለ መኪናው ጎማውን አምጥቶ የሚያደርገው ጨንቆት መንገድ ዳር ቁጭ ብሎ ይተክዝ ገባ። አዝኖ ግራ በተጋባበት አንድ ጨርቁን የጣለ ዕብድ መጣ። ወደ ባለ መኪናው ተጠጋና «ምን ያስተክዝሃል? ከሦስቱ ጎማዎች አንድ አንድ ብሎን ፈትተህ ለምን አታስረውም» አለው። ያኔ ባለ መኪናው ከእንቅልፉ እንደሚነቃ ባነነ። በምክር ኃይል አግኝቶ ከሥቃይ ተረፈ።

አይረቡም የምንላቸው ብዙ ሰዎች መውጫያ ቀዳዳ ጠፍቶብን ሳለን መፍትሔ ሆነው ከእግዚአብሔር ዘንድ ይላኩልናል። በሕይወታችን ዘመን ካገኘናቸው ሰዎች መካከል እንደ ተራና ፍሬቢስ አድርገን የምንቆጥረውን ወንድም እናስብና እንጸልይላቸው። በቤተሰብ፣ በመሥሪያ ቤት፣ በትምህርት ቤት ካሉ ጓደኞቻችን መካከል ሌሎች የሚያሸጧቸውን እስኪ እግዚአብሔር እንዲጎበኝቸው እንጸልይላቸው። ደካማ ስለምንላቸው ወገኖች እንጸልይ። ሰፈር ውስጥ ስለሚያስቸግሩ ዱርዬ ልጆች እንጸልይ። ጸሎት የሰዎችን ሕይወት ይቀይራል።

«...ወደ ኢየሱስም መጡ፤ አጋንንትም ያደሩበትን ሌጌዎንም የነበረበትን ሰው ተቀምጦ ለብሶም ልቡም ተመልሶ አዩና ፈሩ...» (ማርቆስ 5:1-20)።

ድንቅ አስተማሪ!

«...እኔ የሚረባህን ነገር የማስተምርህ በምትሄድባትም መንገድ የምመራህ አምላክህ እግዚአብሔር ነኝ።» (ኢሳ. 48:17)

ትምህርት መማር በጣም ጠቃሚ ነው። በተለይ ደግሞ የምንማረውን ወይም የተማርነውን ትምህርት በሥራ ላይ ስናውለው ትልቅ እርካታን ይሰጠናል። አስተማሪዎች ብዙ ያስተምራሉ፤ ነገር ግን ከሚማሩት ተማሪዎች ስንት እጆቹ አምነውበት በተግባር ያውሉታል? ከተማርናቸውስ ነገሮች የጠቀሙን ምን ያህሉ ናቸው? እግዚአብሔር ከላይ ባነበብነው ክፍል እንደተናገረው እኛን የሚያስተምረን ነገር ሁሉ የሚረባን፣ የሚበጀንና የሚጠቅመን መሆኑን ይናገራል። በስብከት፣ በመጻሕፍት፣ በወዳጅ ዘመድ፣ በአጋጣሚ፣ በችግር፣ በሕልምና ራእይ፣ እንዲሁም በሌሎች አሠራሮቹ የሚረባንን ነገር ያስተምረናል። እግዚአብሔር ከአስተማሪን የሚጎዳን ምንም የለም - ሁሉም በአንድ ወቅት የምናልፍበትን ዕውቀት ያስጨብጠናል።

የሕይወት ውጣ ውረድ ከአንዱ የዓለማችን ክፍል ቢወስደንም፣ እግዚአብሔር ግን በመንገዳችን ሁሉ ይመራናል። እግዚአብሔር በእኛ ሕይወት ይነግሥ ዘንድ ፈቃዳችንን ካስረከብነው፣ በምንጓዝበት ስርጓጉጥ ሁሉ ቀድሞ እየመራን ከአደጋ ይሰውረናል። እግር የበዛበት መንገድ መላጣ ነው። በዚህ ላይ ለመጓዝ ብዙ አያስፈራም። ነገር ግን ሰው ባልሄደበት አዲስ ጎዳና እንኳን ብንጓዝ፣ እግዚአብሔር ጫካውን እየገለጠ፣ ውጣ ውረዱን ከፊት እየመራ እስከተከተልነው ድረስ ከዳር ያደርስናል።

ይህ ቃል እንዴት የሚያጽናና ቃል ነው። እናትና አባት ፣ እጎት ወንድም፣ ባል ሚስት ወይም ሌሎች በምንሄድበት መንገድ ሊከተሉን ወይም ከእኛ በፊት ቀድመው ሊጓዙ በማይችሉበት ስፍራ ሁሉ የምናመልከው እግዚአብሔር ይከተለናል፤ ይመራናል፤ ከጎናችንም ቆሞ ይደግፈናል።

መዝሙር፡- መንገዴን እንደ መንገድህ

አሳቤን እንደ አሳብህ

አድርግልኝ ጌታ እንደ ፈቃድህ።

በብዙም ሆነ በጥቂቱ...

«የእግዚአብሔር ክንድ ሆይ፤ ተነሥ፤ ተነሥ፤ ኃይልንም ልበስ፤ በቀድሞው ወራትና በጥንቱ ዘመን በነበረው ትውልድ እንደሆነው ተነሥ።» (ኢሳ. 51:9)

አንድ የመንገድ ላይ ሰባራም በአደባባይ የእግዚአብሔርን ስም እየሰደበ ሲሄድ፤ የዩኒቨርሲቲ መምህር ጥቂት በማወቁ ተኮፍሶ እጁን ከኪሱ ከትቶ እየተንጎራደደ የአምላክን ህልውና ሲክድ፤ መነጽር ያደረገ ወጣት ወፈር ባለ ድምፅ ክርስቶስን ሲያጣጥል ወይም ደግሞ መጽሐፍ ቅዱስን ለራሳቸው ጥቅም ያጣመሙ ሰዎችን ስናገኝ ምናል እንደ ኤልያስ ዘመን እሳት ከሰማይ መጥታ በበላቸው እንድንል ያሰኘናል። የዕድር ዳኛም እንኳ ባለሥልጣን ሆኖ ሰዎችን ሲያንገላታ፤ የቀበሌ ጸሐፊ በእምነት ጥላቻ ምክንያት ሰዎችን ስታጉላላ፤ እውነት አንገቷ ተጠምዝዞ ስታቃስት፤ ሐሰት ግን በደልዳላ መንበር ላይ ተቀምጦ ስትገዛ ትዕግሥታችሁ አልቆ እግዚአብሔር ሆይ፤ ተነሥ ብላችሁ ታውቃላችሁ?

እስራኤላውያን ብዙ የተአምራትን ታሪክ ሲሰሙ አድገው ነገር ግን ያሉበት ሁኔታ የእግዚአብሔርን መኖር ሲያደበዝዝባቸው ከላይ ያነበባችሁትን ተናገሩ። ኢሳይያስ 51:1-8 ያለው ምንባብ የእግዚአብሔርን ታማኝነት የሚያስረዳ ሲሆን፤ ኢሳይያስም የጠየቀው ያንን የጥንቱን ኃይል ታሪክን ገልብጦ ልጆቹን የሚታደገውን ኃይል ናፈቀ። በምርኮ እየኖረ የኃያላንን ቀስት ሰብሮ የሚያስጥለውን የአምላኩን ክንድ ተመኘ። ከዚህ በፊት የተገለጠውን ሥራውን እያወሳ፤ ዘንድውን እንደ ወጋህ ናና ኃዘንና ልቅሶን አርቀህ ደስታን አጥግቦን ሲል ቃተተ። እግዚአብሔርም ሲናገር ሰውንና ሰው ሰራሽን ነገር መፍራት እንደሌለብን፤ ነገር ግን በሙላት ጌታ እንደሚያስጥለንና እንደሚያድነን በመታመን የትዕቢተኞችን ቁጣና ንግግር ስንሰማ ይልቅ ስለ እነርሱ እንጸልይላቸው። መቼም የሰው ጠላት የለንም፤ ውጊያችንም ከመኖሩትና ከእርኩሱ አለቃቸው ጋር ነው። ለእርሱ መድኃኒቱ ደግሞ የእግዚአብሔር ክንድ መገለጥ ነው። እኛንም ሆነ ሌሎችን፤ እንዲሁም አገራችንን የሚታደግ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ዛሬም ነገም ለዘላለም የኢየሱስ ክርስቶስን የእውነት ወንጌል እየሰበክን በየዕለቱ የክንዱን መገለጥ እየናፈቅን ላላወቁት እየማለድን እንኑር። እስከ ዛሬ ጌታን ላለመቀበል ሰበብ ለሚደረፍና፤ ቃሉን አጣመው ለገዛ ጥፋታቸው ለሚቆሉም እንጸልይላቸው። የጌታም ክንድ በዘመናችን በሙላት እንዲገለጥ እንትጋ።

መዝሙር -

ተነሥ (4x)

የእግዚአብሔር ክንድ እንደ ጥንቱ ተነሥ
ኃይልንም ልበስ እንደ ጥንቱ ተነሥ

ትምህርት ለሰላም

«ልጆቼም ሁሉ ከእግዚአብሔር የተማሩ ይሆናሉ፤ የልጆቼም ሰላም ብዙ ይሆናል።» (ኢሳ. 54:13)

ንጉሥ ሰላምን የዕውቀት ብዛት ትካዜን ይጨምራል ብሎ መክሮናል። አወቅነው ብለን ያልነው ነገር የባለ አለማወቃችንን ሲያጎላውና ኢምንትነታችንን ሲገልጥልን አቅም እንደሌለን ስለሚገባን መተካዛችን አይቀሬ ነው። ወደድንም ጠላንም ኑሮ ራሱ ትምህርት ቤት ነው። መማር መልካም ነገር ነው። ከተማሩ አይቀር ደግሞ የሚጠቅምን ነገር ማወቁ ይመረጣል። ለጸጸት የማይዳርግ እውቀት ደግሞ ይበጀናል። ለዚህም ነው ከላይ ያነበብነው ቃል ከእግዚአብሔር ከተማርን ውስጣዊ ሰላማችን የሚበዛልን መሆኑን የሚነግረን።

መማሪያ መንገዱ ግን ብዙ ነው። አንዳንዶቹን ከቃሉ እንማራቸዋለን። ለዚህም ነው «የእውነትን ቃል እርግጥነት አስታውቅህ ዘንድ ለሚጠይቅህም እውነትን ቃል መመለስ ይቻልህ ዘንድ በምክርና በእውቀት የከበረን ነገር አልጻፍሁልህም?» (ምሳሌ 22:20-21) ያለን። ቃሉን በማንበብ እንደ ወንዝ የሚፈስ ሰላምን እናገኛለን። ሌላው ደግሞ በሁኔታዎች ውስጥ እኛን በማላለፍ በልምድ ላይ የተመሠረተ እውቀትን ያስጨብጠናል። ታዲያ ይህ ዓይነቱ እውቀት ከአእምሮአችን አልፎ ደም ሥራችን ውስጥ ስለሚገባ በዚህ በምድር በምንኖርበት ዘመን ሁሉ የጥበብ ምንጭና የደስታ ተፋሰስ ይሆናል። ኀዘን፤ ትካዜ፤ ልቅሶ፤ መራርነትና ሙሾ የሞላበት ትምህርት ደግሞ የሰይጣን ነው። በኢሳይያስ ትንቢት ተደጋግሞ እንደ ተገለጸው «ለከፉዎች ሰላም የላቸውም» (ኢሳ. 48:22)። የሰነፈን የሚያበረታ፤ ያዘነን የሚያጽናና፤ የቆሰለን የሚፈውስ፤ ሰባራን የሚጠግን የእውነት ቃል ያለው እግዚአብሔር ነው። ትምህርቱ ደግሞ የዕድሜ ልክ ነው። ታዲያ እውነታው ይሄ ከሆነ ዕለት ዕለት ትምህርት ቤት መሄድ አይቻለንም?

መዝሙር፡- ሰላም አለኝ እንደ ወንዝ የሚፈስ

ደስታ አለኝ እንደ ወንዝ የሚፈስ።

አንድ ለእናቱ

«ከእግዚአብሔር የተላከ ስሙ የሐንስ የሚባል አንድ ሰው ነበረ ሁሉ በእርሱ በኩል እንዲያምኑ ይህ ስለ ብርሃን ይመስክር ዘንድ ለምስክር መጣ። . . . » (ዮሐ. 1:6-7)

የሐንስ ዘካርያስ ይባላል። ለምን አባቱ ዘካርያስ ነውና። እኛ ግን የምናውቀው መጥምቁ የሐንስ በሚለው ስሙ ነው። አባቱ ካህን ነው። ታዲያ ከብዙ ዘመን መካከላት በኋላ እግዚአብሔር ለዘካርያስና ለኤልሳቤጥ ልጅን ሰጣቸው። ዝምድናቸው ምን ያህል ቅርብ እንደሆነ ባናውቅም፤ የሐንስና ኢየሱስ የሥጋ ዝምድና አላቸው። የሐንስ ሰው ነው፤ ነገር ግን ከላይ ያለው ምንባብ እንደሚገልጸው የእግዚአብሔር መልእክተኛ ሆነ። ሰዎች ከኃጢአት መንገድ ተመልሰው በእግዚአብሔር ብርሐን እየተመሩ ይኖሩ ዘንድ ወደ መንገዱ ሊጠቁም የተላከ መልእክተኛ ነው። ከየሐንስ ቃላት ጀርባ ያለው የላከው የእግዚአብሔር መንፈስ የየሐንስን አገልግሎት ውጤታማ አድርጎታል። ደግሞ የሐንስ የተላከውን ያለምንም ፍርሃት ተናገረ፤ እንዲህም ብሎ መስከረ፤ «...ከእኔ በኋላ የሚመጣው እርሱ ከእኔ በፊት ነበረና ከእኔ ይልቅ የከበረ ሆኖአል» (1:15)። የሐንስ ሁልጊዜ ትኩረቱ ጌታን ማስታወቁ ላይ ነው። ዛሬ ዛሬ ገንዘብ የተከፈላቸው አስተዋዋቂዎች የማያምኑበትን ሳሙና እንደሚያስተዋውቁት ዓይነት አይደለም የየሐንስ ምስክርነት፡፡ ከእውነት የወጣ እንጂ። ካህናት መልእክተኞችን ልከው እርሱ ራሱ መሢሕ እንደሆነ ቢጠይቁት «የጌታን መንገድ አቅኑ ብሎ በምድረ በዳ የሚጮኹ ሰው ድምፅ እኔ ነኝ» (1:23) ብሎ አለ። መልእክቱ ሁልጊዜ ግልጽ ናት፤ በዘመን ብዛት አልመከነችም፤ ችግር አላጠፋትም፤ ምችትም አልመዘመዛትም። «እኔ በውኃ አጠምቃለሁ ዳሩ ግን እናንተ የማታውቁት በመካከላችሁ ቆምክላል፤ እኔ የሚማውን ጠፍር ልፈታ የማይገባኝ፤ ከእኔ በኋላ የሚመጣው ከእኔ ይልቅ የሚከብር ይህ ነው» (1:28)። የሐንስ ምስክርነቱ ሁልጊዜ ጌታ ኢየሱስን የሚያከብርና ሰዎች ዓይናቸው ተከፍቶ ጌታን እንዲያውቁ የሚያነሣ ነው። «እርሱ ሊከብር እኔ ደግሞ ላንስ ይገባኛል» ሁሉ ይላል። ደቀ መዛሙርቴ ትተውኝ ይሄዱብኛል የሚል ስጋት ሳይኖርበት ኢየሱስን በመንገድ ሲያየው «የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ» እያለ የራሱን ደቀ መዛሙርት እንኳ ሳይቀር ጌታን እንዲከተሉ ያበረታታቸዋል። ለየሐንስ ትልቁ ድል ሰዎች ጌታን ሲከተሉ ማየት ነውና። እነ ጴጥሮስ እነ ፊልጶስና ሌሎችም ሁሉ የየሐንስ የንስሐ ስብከት ፍሬዎች ናቸው። ጌታ ሞቶ ከተነሣ በኋላ እንኳን ሐዋርያት እየዞሩ ሲሰብኩ ከብዙ ዓመታት በኋላ የየሐንስን የአገልግሎት ፍሬ በሐዋርያት ሥራ

መጽሐፍ () ሳይቀር እናነባለን። ከእግዚአብሔር የተላከ ስለነበር ብዙ ለውጥ አምጥቶ አለፈ። አሟሟቱ እንኳ ሳይቀር የለማዕታት ሞት ነው። ብዙ ጊዜ አገልጋይ በአልጋ ላይ ተኝቶ አንድ ሁለት ሦስት ተብሎ ተቆጥሮለት አይሞትም። ከክፉ መንፈስ ጋር እየተጋደለና ሲያልን እያመሰ በመሥዋዕትነት ያልፋል።

እስኪ ወደ ራሳችን ልመለስና ለዕለት የሚሆኑ ጥያቄዎችን አንይ፤

- በእውነት ከእግዚአብሔር ተልከናል ወይ?
- ከተላከን አገልግሎታችንና ኑሮአችን ያንን ያንጸባርቃል ወይ?
- የተላከነው መልእክት ዛሬም ሕያው ነውን?
- አገልግሎታችን ሁልጊዜ ጌታን የሚያሳይ ነውን?
- ሥራችንና ንግግራችን መልእክተኝነታችንን ይገልጣልን?

በዚህ መዝሙር እስኪ ራሳችንን እንይ፡-

የአደባባይ ሰው ሆነህ

በየማዕዘኑ ላይ ቆመህ

ሰውን አይተህ በሰው ታይተህ (2x)

አንተንስ ማነው አስነሥቶ የላከህ

በፍጻሜው ላይ ትጠየቃለህ

እንደ ሥራህም ያኔ ትከፈላለህ።

ስማው ኢየሱስ ይመክርሃል

ተው እረፍ ጸልይ ይልሃል።

ከእግሮቼ ሥር ሥጋህን ጣል

ያንጊዜ በሰገነት ላይ ወጥቶ፤

ለዓለም ይታያል ብርሃኑ በርቶ

ፍሬም ይሰጣል የሰንደው ቅንጣት ሞቶ።

በብዙም ሆነ በጥቂቱ

«አቤቱ፡ በብዙም ሆነ በጥቂቱ ማዳን አይላንህም፤ አቤቱ አምላካችን ሆይ፡ በአንተ ታምነናልና፡ በሰምህም በዚህ ታላቅ ወገን ላይ መጥተናልና እርዳን አቤቱ፡ አምላካችን ነህ ሰውም አያሸንፍህም።» (2ኛ ዜና 14:11)

መቼም ሰው የሚችለውን ያህል ይሞክራል እንጂ ከአቅም በላይ የሆነ ነገር ሲያጋጥመው በሞኝነት ወደ ሞት አይወጣም። የሚሄድ ሰው ቢኖር ግን ሞኝ ወይም ጅል፡ አለያም ቂል ነው።

ከላይ ያነበብነውን የጸለየው ንጉሥ አሳ ይባላል። ታሪኩን በመጽሐፈ ዜና መዋዕል ካልዕ 14 ይገኛል። ገና ወደ ዙፋን ከመምጣቱ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለመመላት ደፋ ቀና ማለት ጀመረ። እግዚአብሔርም በብዙ ጦርነት ስትታመስ የነበረችውን ምድር አሳረፋት (14:7-8)። ነገር ግን ብዙም ሳይቆይ ዝሪ የሚሉት ኢትዮጵያዊ አንድ ሚሊዮን ጦር ከሦስት መቶ ሰረገላዎች ጋር ይዞ መጣበት። አሳ ምንም መፈናፈኛ የለውም። ያለው አማራጭ አንድና አንድ ብቻ ነው— እርሱም ከላይ ያነበብነው ጸሎት።

ዓይነቱ ቢለያይም ሁላችንም ከአቅማችን በላይ የሆነ ችግር ገጥሞን ያውቃል፤ ወደፊትም ይኖራል። ነገር ግን በእርግጠኝነት መናገር የምንችለው ነገር ቢኖር፡ ካለንበት ሁኔታ ውስጥ ሊያወጣን የሚችል አምላክ ግን አለን። ይህ እውነት ነው፤ ከፍም አይል ዝቅም አይል። ነገር ግን እንድናልፍበት ከወለነ ለእኛ የተሻለ ነገር ከፊታችን አዘጋጅቶ ነውና በትዕግሥት እንቀበለው። እንደ እነ ሲድራቅ፡ ሚሳቅና አብድና፤ «አምላካችን ያድነናል ነገር ግን ባያድነንም እንኳ ለምስሉ አንሰግድም» እንበል።

በሕይወታችሁ የገጠማችሁ መሰናከልና ደንቃራ ምንም ቢሆን፡ የቱንም ያህል ቢገዝፍ፡ ወይም ደግሞ የቱንም ያህል ቢያንስ የአሳን ምሳሌ ተከትላችሁ «እርዳኝ ጌታዬ» በሉት። ይኸው ምዕራፍ በቁጥር 12 ላይ እንደ ዘገበው ከሆነ ጦርነቱ በዙር ተካሂዶ እግዚአብሔር ኢትዮጵያውያንን መታ፡ በእግዚአብሔርና በሠራዊቱ ፊት ተሰባብረዋልና የይሁዳ ሠራዊት ብዙ ምርኮ ወሰዱ።

እስኪ ዛሬ ትንሹንም ትልቁንም የጠላት ውጊያ ከጌታ ጋር በጸሎት ናዱት።

ከድል ባሻገር

«በፍጹም ልባቸውና በፍጹም ነፍሳቸው የአባቶቻቸውን አምላክ እግዚአብሔርን ይሹ ዘንድ ቃል ኪዳን አደረጉ።» (2ኛ ዜና 15:12-13)

መቼም ከብረት ዝገት አይጠፋም፤ ከሰውም ደግሞ ስሕተት። መውደቅ ያለ ነው። ነገር ግን በወደቁበት ተንጋሎ መቅረት ስንፍና ነው። ታሪካቸው ከላይ በተጠቀሰው ምንባብ የተገለጸው ሰዎች አጥፊዎች ናቸው። እነርሱ ብቻ ሳይሆኑ እስከ አያት ምንጅላታቸው ድረስ ነገር ቢሞላ እየሸፈቱ፤ መጣፊያው ሲያጥራቸው ደግሞ በእንባ እየታጠቡ ያሳለፉት የብዙ መቶ ዓመታት ታሪክ አላቸው። በዚህ ምንባብ ላይ ግን ድልን አግኝተዋል። የመጀመሪያ እርምጃቸውም ድልን ከሰጣቸው ከእግዚአብሔር ጋር የፍቅር ቃል ኪዳንን ማድረግ ነው።

እኛም ከእነዚህ ሰዎች ጋር የምንመሳሰልበት ብዙ መንገድ አለ። ኑሮ ዘንበል ሲል አልቅሰን፤ ጤና ሲቃወስ አንብተን፤ ትምህርት ቢቋረጥብን ድምጻችን እስኪዝል እየየውን አቅልጠነው፤ የጸሎታችንን መልስ ስናገኝ ሸርተት እንላለን፤ ወደሚቀጥለው የተሻለ የኑሮ ደረጃ ለመወጣት እንውተረተራለን። ይህንን ሁሉ ላደረገልን ጌታ የምናደርገው ነገር ቢኖር የአንድ ሰሞን ምስክርነትና የምስጋና ፕሮግራም አዘጋጅተን ኩኪስ ማቋደስ ነው። ከሁሉ መቅደም ያለበት ግን ጌታን የበለጠ እናውቀው ዘንድ፤ ከበፊቱ ይልቅ እንፈልገው ዘንድ ከእርሱ ጋር ቃል ኪዳን ማድረግ ነው።

እስኪ ዛሬ ቆም ብለን ሕይወታችንን እንፈትሽ! ጌታ መልካም ነገር በሕይወታችን ካደረገ በኋላ ሌላ የማንቂያ ደወል መጥቶ በራችንን እስኪያንኳኳ ድረስ ሳይታወቀን ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ኅብረት የተቋረጠው ወይ ደግሞ የቀዘቀዘው ለምን ያህል ዘመን ነው? ጌታ ኢየሱስ እንደ ምግብ ቤት አስተናጋጅ ምላ ባሻን ቁጥር ሄደን በጭብጫባ የምንጠራው አስተናጋጅ ሳይሆን፤ በፍጹም ልባችንና በፍጹም ነፍሳችን ዕለት ዕለት ልንፈልገው የሚገባን ጌታችንና አምላካችን ነው። እስኪ ዛሬ ሕይወታችንን በዚህ እውነት እንፈትሽው።

መዝሙር፡— የጌታን በረከት ትተህ የጠፋኸው
የጥንቱ ክርስቲያን ወዴት ነው ያለኸው

መቀላወጥ ለመላላጥ

«እግዚአብሔር ልቡ በእርሱ ዘንድ ፍጹም የሆነውን ያጸና ዘንድ ዓይኖቹ በምድር ሁሉ ይመለከታሉ» (2ኛ ዜና 16:9)

በችግር ወቅት በእግዚአብሔር መታመን ቀላል ባይሆንም፤ ነገር በተሳካና ሁሉም ነገር በሰመረ ጊዜ በእርሱ የመታመንን ያህል አይከብድም። ግራ ቀኞችን በሚያስደነግጥ ነገር ተውጦ፤ እኛንም እስከወዲያኛው ሊያጠፋን የሚገዳደር ነገር ፊት ለፊታችን እያለ ለእርዳታ የምናስማውን ጥሪ አድማጭ ወገንም ሳይኖር ያለን ብቸኛ አማራጭ ጌታ መሆኑ ልባችንንና ዓይኖችን ወደ እርሱ ማቅናታችን አይቀሬ ነው። ሐኪም የማያሸረው ካንሰር ጤናችንን ሲያውክ፤ በገንዘባችን ማድረግ የምንችለውን ሁሉ አድርገን ውጤቱ አሁንም የውስጥ ሕመምን እያዳመጡ ሞትን መጠበቅ ሲሆን፤ እንደ አማራጭ የምንጠቀምበት ምንም ስለማይኖር አሁንም ዓይኖችንና ልባችን ጌታን ይማጸናሉ።

በተቃራኒው ደግሞ ለሚገጥሙን ተግዳሮቶች በሙሉ ጌታ መፍትሔን በእጃችን ስለሰጠን ሁሉን እንደየአመጣጡ ተቀብለን በመልካም ተለውጦ ማየት ሲበዛ ደግሞ ቀስ በቀስ በእግዚአብሔር የመታመናችን ነገር እየተሸረሸረ ይሄዳል። ትንሹንም ትልቁንም ለእግዚአብሔር ከማላወቅ ይልቅ በጌታ ምክንያት ወደ እኛ የቀረቡንን ሰዎች የበለጠ እንታመንባቸዋልን። ንጉሥ አሳም ያደረገው ይሄንን ነው ዓይኖቹን ከዚህ በፊት በተደጋጋሚ ድል ከሰጠው ጌታ ላይ አንሥቶ የጎረቤት አገር ንጉሥ በሆነው ወልደ አደር ተመካ። ያኔ እግዚአብሔር ነብይን ልኮ ተናገረው። ነገር ግን የአሳ ምላሽ እውነትን በነገረው ነቢይ ላይ መቆጣት ነበር። ለምን? እንዲያውም ይባስ ብሎ የመስተካከያ መልእክት ያመጣለትን ነቢይ አሰረው። የንጉሡ ፍጻሜም በሕመም የተጀመረ የሞት ጽዋ ሆነ።

ከእግዚአብሔር ጋር መጀመር መልካም ነው መጨረሱ ደግሞ የውበት መደምደሚያ። እግዚአብሔር ከምድር ትቢያ አንሥቶ በሥጋ በመልካም ሥፍራ ያስቀመጠን የዕድሜያችን ማብቂያ ላይ አውቀንም ሆነ ሳናውቅ ከእግዚአብሔር ጋር እንዳንጣላ እንጠንቀቅ። በታማኝነት ያለን ደግሞ ዛሬም ጌታ ልቡ በእርሱ ዘንድ ፍጹም የሆነውን ያጸና ዘንድ ዓይኖቹ በእኛ ላይ እንደሆኑ አንርሳ። ፍጹም የምንሆነው ደግሞ እስከ ፍጻሜ ስንጸና እንደሆነ እናስተውል። ዛሬን ስንውል ልባችንን እስኪ ከላይ ባነበብነው ቃል እንፈትሸው።

መዝሙር:- አረማመዴ አማረ ግንኙነቱም እጅግ ሰመረ
ጌታ ከእንግዲህ በኋላ ጉዳይ የለኝም ከሌላ
እጄን አልሰጥም ለሌላ ልቤን አልሰጥም ለሌላ።

ቀባሪስ ካገኘሁ...

«እንዴት ሆነሽ ነው መሞት የምትፈልገው?» ብዬ ስጠይቃት «አንድ፤ ሁለት፤ ሦስት ተብሎ ተቆጥሮልኝ» ብላ መለሰችልኝ። የአገራችን ሰው አሠቃቂ ሞት ሲያይ፤ «እኔ አሟሟቴን አሳምረው» ይላል። ሰው የትና እንዴት እንደሚሞት ሳያውቀው በምን ዓይነት አኳኋን እንዲሞት ይመኛል። የሞት ሥጋት ራሱ በቂ ሆኖ ሳለ እንደው አትረፍ ሲለው የአሟሟቱ ነገር ገና ከወዲሁ ያለጋዋል።

ሴትየሞም እናት ናቸው ሴት ልጅ ወልደዋልና። ልጃቸው ጊዜዋ ደርሶ የልቡናዋም ዓይኖች ተገልጠው አሟሟትን ከመምረጥ ሞትን ለዘለዓለም ማምለጥ ይሻላል ብላ ልቧን ለጌታ ኢየሱስ አሳልፋ ሰጠች። ጉዳዩንም ጎረቤት፤ ሰፈር፤ መንደር አወቀ። የዕድር ዳኛውም ወደ ልጅቷ እናት መጥተው «ልጅሽን ከቤት አስወጪ አለያ ደግሞ ከዕድር ውጪ» አሉ ካፖርታቸውን እስከ አንገታቸው ቆልፈው። እናትም ከማግባቱ ሕይወት ከመገለል (ቀባሪ ከማጣት) ልጃቸውን አሸቀንጥረው አስወጡ። «ቀን ያልፋል፤ ግን እስኪያልፍ ያለፋል» እንደሚባለው ቀን አለፈ። በወንጌል እውነት ያመኑ ደግሞ ከእግዚአብሔር ጋር ሆነው ሁሉን አሳለፉ።

አንድ ቀን ማለዳ ልጅቱ በስደት ካለችበት ቤት ስልክ ተደውሎ የእናቷን መሞት አረጁት። ከዚያም በአካባቢው የነበሩ ወገኖች ተሰባስበው እናቷን ለመቅበር በሦስት ኪሎ ሜትር ርቀት ወደሚገኘው የእናቷ ቤት በማለዳ አመሩ። እዚያ ሲደርሱ ሁሉም ነገር እንደ ወትሮው ፀጥ እረጭ ብሏል። ተጠግተው በር አንኳኩ፤ እናትም በሩን ከፍተው ብቅ አሉ። የሰውን መሰባሰብ ሲያዩም ግራ ተጋቡ። ልጅም የሰማችውን ነገረቻቸው። እርሳቸውም «ልጄ አልሞትኩም አለሁ፤ ግን ይሄ ሁሉ ሰው የመጣው እኔን ሊቀብር ነው?» ብለው ጠየቁ። አዎ። «እንግዲያስ ከዛሬ ጀምሮ እኔም የኢየሱስ ነኝ» አሉ።

ክርስትና ይህንን ያህል ዋጋ ያስከፍላል፤ ሰይጣንም ደግሞ በዕድር መዝገብ ስም የብዙዎችን ነፍስ አንቆ ይዟል። ክርስትና ከዚህም በላይ ዋጋ ተከፍሎለት ነው እኛ ጋ የደረሰው። የእምነት ነጻነት ያገኘን ብንሆን በስደት ላሉ እንጸልይ፤ በስደት ያለን ብንሆን ጌታን እንጠብቅ። ሰው ጌታን በሙላት ሲያይ የሚጨነቀው ስለ ቀባሪ ሳይሆን፤ ወንጌል እየሰበከ መሥዋዕት እንዲሆን ነው። ማቴዎስ 10:16-23 ያለውን አንብባችሁ ጌታ የሚናገራችሁን አስተውሉ።

«... በሁሉም ስለ ስሜ የተጠላችሁ ትሆናላችሁ፤ እስከ መጨረሻ የሚጸና ግኒ እርሱ ይድኛል።...»

የገቢ ምንጮችን

ልጅ ሳለሁ ሰምቼዋለሁ፡ በተማሪነት ዘመኑ ሁሉ በማለዳ ተነሥቶ ፊቱን ታጥቦ ማዕድ ቆርሶ መጻሕፍትና ደብተሩን ሲያነሣ ድንገት ዜናን ተከትሎ የሚመጣው የሬድዮ መዝሙር ወይ መርፈዱን አለያም ደግሞ የትምህርት ሰዓት መድረሱን ያልተገነዘበ በጣት ቢቆጠር ነው። ታዲያ ዛሬ አድገን፣ አግብተን፣ ልጅ ወልደንም እንኳ ሳለን ሁሉ በማለዳ «የገቢ ምንጮችን ቡና ቡና

«የኢኮኖሚ ዋልታ ቡና ቡና

ልታ ነው ቡናችን ቡና ቡና...»

ዛሬም ከቁርስ በፊት ወይ በኋላ እንሰማለን። ለአብዛኞቻችን ይህ መዝሙር ከዜማው ማማርና ከመላመዳችን የተነሣ እንወደዋለን እንጂ፣ የቡና ዋጋ ማሻቀብ ወይም መርከስ፣ ወይ ደግሞ «የታጠበ፣ ያልታጠበ» የሚለው ቃል ለእኛ ፍሬ ቢስ ነው። ወደ ደቡብ ማለትም ቡና ወደሚመረትባቸው ወደነ ይርጋል። ጅማና መሰል አካባቢዎች ብትጓዙ ደግሞ ገበሬውና ቡና ነጋዴው ጆሮውን ጥሉ፣ ትንፋሹን ውጦ፣ ኳርት ለውጦና ጣቢያ አስተካክሎ የሚጠብቀው «የገቢ ምንጮችን» መዝሙር ተከትሎ የሚመጣውን የቡና ዋጋ መግለጫ ነው። ኑሮአቸው የቡና ንግድን የተንተራሰ በመሆኑ እያንዳንዱ ቃል ትርጉም አላት፣ ደግሞም ለምተው እርምጃ ይወስዳሉ።

ሰው የሚጠቅመውን ነገር ያደምጣል። ለሰው ልጅ ለዘለቄታው የሚጠቅምን ነገር ደግሞ እግዚአብሔር ይናገራል። የገባቸው በሌሊት ተነሥተው አምላካቸውን ያደምጣሉ። የሰዎችን ሽርደዳ ተቋቁመው ቤተ ክርስቲያን መጥተው እግዚአብሔር ለጊዜው ያዘጋጃላቸውን የቃል ብፌ ይኮመኩማሉ። ቃል ሲሰሙም በጥርጣሬ መንፈስ ሳይሆን ለሕይወቴ ይጠቅመኛል። ጌታም እየተናገረኝ ነው በሚል መገለጥ ውስጥ ሆነው ነው። ጌታም የከበረ ዜናን ያበሥራቸዋል።

በመጽሐፈ ምሳሌ እንደ ተጻፈው፣ «የወርቅ እንኮይ በብር ዓሕል ላይ የጊዜው ቃል እንዲሁ ነው» (25:11)። ይላልና፣ እስኪ በዚህ ሳምንት፣ በዚህ ወርና ዓመት ቃሉን ለሕይወታችን ይበጀናል ብለን እናዳምጥ። የፑልፒቱን ቅርጽ እያየን የአዳራሹን ኮርኒስ ከምንቆጥር፣ ወይ ደግሞ ከመስበኪያው ጀርባ ያለውን አበባ ከምናስተውል፣ ጌታ በባሪያዎቹ አልፎ የሚናገረንን እናድምጥ። አይረቡም ብለን በምንላቸው ሰዎች እንኳን አልፎ ጌታ ይናገራልና ወደ አምልኮ ስንሄድ ልባችንን እናዘጋጅ። በግላችንም ቃሉን አንብበን መመንዘርን፣ ከዕለት ኑሮ ጋር ማዛመድን እንላመድ።

ኪሣራ

እኛ ሰፈር የነበረችው ትንሽ ልጅ የእንቁጣጣሽ ዕለት «አበባየሆሽ» ለማለት ፈለገች። ነገር ግን አዲስ መጤ በመሆኗ ቀደምት የነበሩት ሕፃናት እንድትቀላቀል አልፈቀዱላትም። አጥብቃ ስትለምናቸው ግን አንድ ብር ቅድሚያ ከፍላ ቡድኑን መቀላቀል እንደምትችል አሳወቋት። እርሷም አንድ ብር ከፍላ በየጎረቤቱ አብራ እየዞረች «አበባየሆሽ» አለች። እነዚህ ሕፃናት ብዛታቸው ወደ ስምንት ይደርሳል። ነገር ግን በቀኑ ማገባደጃ ላይ ሦስት ወይም አራት ብር ቢያገኙ ነው። ታዲያ ያገኙትን ሲካፈሉ ያቺ ልጅ የሚደርሳት ከአንድ ብር ያነሰ ይሆናል። እርግጥ ነው ከብሩ በላይ ትልቁ ደስታዋ ተቀላቅላ ባህላዊውን ወግ መፈጸሟ ነው።

ከዚህ ታሪክ ለሕይወታችን የሚጠቅም ነገር መማር እንችላለን። በዚህ ምድር ላይ ያለን አንድ ሕይወት ነው። ታዲያ ይህንን የሕይወት ዘመናችንን እንዴት እንደምናሳልፈው እንዴትስ ደግሞ ትርፋማ እንደምንሆንበት ልናስብ ይገባናል። አንዳንድ ጊዜ መሆን በሚገባን ቦታ ስለማንኖር አላስፈላጊ ዋጋ እንከፍላለን። ትርፍ ለሌለው ሩጫ እንተጋለን። ትርፍ እንደሌለው በምናውቅበት ወቅት ደግሞ ዘመናችን ከምላ ጎደል ተዘርፎ ይሆናል። ስለዚህ ብልጥ እንሁን። ጥቂት ዘርተን ብዙ የምናጭድ እንጂ ብዙ ለፍተን ፍሬ አልባ እንዳንሆን በማስተዋል እንዝራ። በመጽሐፈ ምሳሌ እንደ ተጻፈው «ስፍራውን የሚተው ሰው ቤቱን ትቶ እንደሚበርር ሰው ነው» (27:8)። ከእግዚአብሔር ጋር የሚዘራ ያከማቻል።

እስኪ ዛሬ ቆም ብለን ራሳችንን እንይ። ሕይወታችን ለእግዚአብሔር መንግሥት ትርፍ የሚያመጣ ነው ወይ? ሥራችንስ? ሰው ለመጋበዝ ብዙ ብር አውጥተን ለቤተ ክርስቲያን አገልግሎት የምንሰጠው ግን ሣንቲም ነው? እግዚአብሔር የሰጠንን ነገር በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ በጥበብ እየተጠቀምንበት ነውን? አላዋቂ ሆነን እንዳንጎዳ ትርፍ በሌለው የኪሣራ ወጀብ እንዳንመታ ነገራችንን ሁሉ በጥበብና እግዚአብሔርን በሚያስከብር መንገድ እናከናውን።

«የወንድ ልጅ እናት ታጠቁ በገመድ

ልጅሽን አሞራ እንጂ አይቀብረውም ዘመድ»

የሚለውን ፋከራ (ዘፈን) ግጥም በደርግ ዘመን ብዙ ጊዜ ደጋግመን ሰምተነዋል። መሞት እንጂ መኖር እንደ ጀግንነት አይቆጠርም ነበር። መሞት ያለ ነው ግን ለማይረባ ነገር፣ ፍሬ ቢስ ለሆነ ነገር መሞቱ ግን ያሳዝናል። ወታደር ሞት ናፋቂ ነው። ሰላማዊው ሕዝብ መሃል ከተማ ተንደላቆ የሚኖረው፣ ጧት ወጥቶ ማታ የሚገባው፣ በቀንና በሌሊት ያለ ፍርሃት የሚንቀሳቀሰው ሩቅ ያለውን ዳር ድንበር በቀንና በሌሊት የሚጠብቅ ሠራዊት ሰላለ ነው። እርሱ ውጭ ውርጭ ላይ አድሮ ሌላው በሰላም እንዲኖር

ታዲያ አንድ ቀን ሁለት ወጣት ወታደሮች አዲስ አበባ አንድ የከተማ አውቶቡስ ውስጥ ገቡ። ገጠሬ በመሆናቸው ትኬት የቱ ጋ ተቆርጦ በየት እንደሚገባ አያውቁም። በመሃከለኛው በር ዘው ብለው ገቡ። ታዲያ ውስጥ የነበሩት ወጣቶች ሳቂባቸው፣ ቀለዱባቸው፣ አሽሟጠባቸው። ማንም ሰው በዚህ ምድር ላይ ሁሉን ማወቅ አይችልም። ምናልባት ሳቂዎቹም ሌላ ቦታ ቢሄዱ ተመሳሳይ ዕጣ ይደርሳቸዋል። ደግሞስ የአውቶቡሱን መግቢያ ማወቅና አለማወቁ ምን ሆነና ነው? ከተማስ አድኅ በመሃል የሚገባ ሞልቶ የለምን? እነዚህ ወታደሮች ገና በላጋነታቸው ጦር ሜዳ ሄደው ለመዋደቅ ቃታ መሳብ ተምረዋል። አውቶቡስ ላይ የነበሩት ሳቂታዎች ይህ ቢገባቸው ኖሮ ለእነዚህ ወታደሮች ተነሥተው ወንበር በሰጧቸው ነበር።

ጌታ ኢየሱስን የሚያገለግሉም የክርስቶስ ወታደሮች ናቸው። ሰው ሁሉ ተኝቶ እነርሱ በሌሊት ተነሥተው በጸሎት ይጋደላሉ፣ አንዳንዶች በሌሊት ዐመፅን ሲጎነጩ፣ በኃጢአት ፈሽታ ዳንኪራ ሲረግጡ፣ የክርስቶስ ወታደሮች ስለ እነርሱ ይቃትታሉ። ተራራ አቆራርጠውና ወንዝ ተሻግረው፣ በራብና በጥም፣ በእርዛት፣ በግርፋትና በብዙ ውጣ ውረድ የሰይጣንን ምሽግ ያፈራርሳሉ፣ የጠንቋይን ኃይል ገትተው ነፋሳትን ለጌታቸው ለመድኃኒዓለም ይማርካሉ። ታዲያ እነዚህ አርበኞች አለባበሳቸው ያላማረ፣ ጫማቸው የተቀደደ፣ ሽሚዛቸው የነተበ ሊሆን ይችላል፤ ሞኛ ሞኝ መስለው ይታዩም ይሆናል።

እስኪ ዛሬ አገልጋዮቻችሁን ባርኳቸው፤ በቃል፣ በጸሎት፣ ስጦታም በመስጠት አገልግሎታቸውን እንደምታከብሩ ግለጹላቸው፤ እንደምትወዱቸው፣ በአገልግሎታቸውም እንደ ረካችሁ ንገሯቸው።

መዝሙር፦ ስለ ስምህ ተጠርተው ያሉትን በሰንሰለት አብራላቸው ቃልህን፣ ጋርዳቸው ከመታከት ግምባራቸው ይጠንክር።

ሁለት ተከታታይ አሎምፒክ የ200 ሜትር የወርቅ ሜዳሊያ ባለቤት የሆነው ቤን ጆንሰን በሲድኒ 2001 (እ.ኤ.አ.) ውድድር ከማድረጉ በፊት ዘንድሮም ወርቅ ያገኘ እንደሆነ ሲጠየቅ የሰጠው መልስ የሚገርም ነው። «ውድድር ውድድር ነው። ወደ ውድድር ስትመጣ የዛሬ አሥር ዓመት ወይም የዛሬ ዓመት ያገኘሽው ሜዳሊያ ዋጋ የለውም። ለውድድሩ ሽልማት ሆኖ የተዘጋጀው ወርቅ አንድ ብቻ ነው። እወዳደራለሁ፣ ካሽነፍኩ ወርቁን እወስዳለሁ።» አለ። እንዳለውም ተሳካሪነትና ብርቱ ትጋቱ በውጤት አሸበረቀለት። ሦስተኛውን የአሎምፒክ የወርቅ ሜዳሊያ በደረቱ ላይ አጠለቀ።

ጌታን ስላገለገልንባቸው ዘመናትና በእርሱ ጸጋ ስለሠራነው ሥራ እግዚአብሔር በመጨረሻ ሽልማትን የሚሰጠን ቢሆንም፣ ባለፈው አገልግሎታችን እየተመካከረና ያለፈውን ሕይወታችንን እንደ ታሪክ እያወራን ዛሬ የማንተጋ ከሆነ አገልግሎታችን የተሸመደመደ ይሆናል። ስለ ስደት እያወራን ዛሬ መሥራት ያለብንን ማድረግ ከተሳነን ኑሮአችን ተስፋ የሌለው ትዝታ ብቻ ይሆናል። ያኔ ስደት ነበር፣ ዱላ፣ ግርፋት፣ ጥይት፣ ከዕድር መባረር። አሁን ደግሞ መልኩን ለውጦ ለብታ፣ መመሳሰልና በዐመፅ መኖር ሆኗል። ያንን በጌታ እንዳለፍነው ይህንንም እንደምንወጣው ጥርጥር የለም። ነገር ግን ሁሉን እንደየአመጣጡ ለመቀበል የተዘጋጀ ልብ፣ የሚንበረከክ ጉልበትና የሚጸልይ አንደበት ያሻናል። ጳውሎስም በ1ኛ ቆሮንቶስ 9:24 ላይ የተናገረው ይህንን ነው።

«በእሽቅድምድም ስፍራ የሚሮጡት፣ ሁሉ እንዲሮጡ ነገር ግን አንዱ ብቻ ዋጋውን እንዲቀበል አታውቁምን? እንዲሁም ታገኙ ዘንድ ሩጡ።»

ዛሬ ይህንን ቃል አንብባችሁ ስታስላስሉት ዋሉ። ጌታም መሮጥ የሚገባችሁን ስፍራ መንገድ ያሳያችኋል። ለጌታም አዲስ ሩጫ ለመሮጥ ተዘጋጁ። በጸሎትም ጌታ መንፈስ ቅዱስን ፈልጉ።

ለፍቶ መና

በሕዳር 16 ቀን 1994 ዓ.ም በኢትዮጵያ በዓይነቱ የመጀመሪያ የሆነ የ10,000 ሜትር የሩጫ ውድድር ተካሄደ። በብዙ ሺህ የሚቆጠሩ ሯጮች የተሳተፉ ሲሆን፤ ከውድድሩ በፊት የመወዳደሪያ ትኬት ተሽጦ በማለቁ መሮጥ እየፈለጉ ነገር ግን ትኬት ባለማግኘታቸው ያልተወዳደሩ ሁሉ በቁጭት በግንዋል። ሩጫውን ለመጨረስ የተሰጠው ጊዜ 2 ሰዓት ነበረ። ሩጫ እንጀራው የሆነው ኃይሌ ገብረሥላሴ በ31 ደቂቃ ላስ ሲያደርጋት፤ ሸምገል ያሉት እነ ሙላቱ አስታጥቄ ደግሞ ከአንድ ሰዓት በላይ ፈጅቶባቸዋል። አብዛኛዎቹ ሯጮች የመንግሥትና የግል ሠራተኞች በመሆናቸው በቂ ልምምድ የማድረጊያ ጊዜ አልነበራቸውም። ስለሆነም በእርምጃ ጀምረው በሶምሶማ አጋምሰው በሩጫ ጨርሰዋል። በእያንዳንዱ ግንባር ላይ የሚነበበው ነገር ቢኖር አይበገሬነት ነበር። ነገር ግን ፕሮግራሙን ያዘጋጀው አካል ሁለት ሰዓት መጠበቅ ስላልቻለ በአንድ ሰዓት ተኩል አካባቢ ፕሮግራሙን ጨረሰ። ሜዳሊያ ያድሉ የነበሩትም እንደ ሻሞ በአየር ላይ መበተን ጀመሩ። ፖሊስ ቆመጡን ይዞ አበሻን ይከተከተው ጀመር። በሺህ የሚቆጠሩት ሯጮች ሜዳሊያ እናገኛለን ብለው ወደ ሩጫው መጨረሻ መስመር ሲመጡ ሜዳሊያ ሳያገኙ ቀሩ። ለፍተው መና በመቅረታቸው ብዙዎች አዘኑ። ዝግጅቱ መልካም ቢሆንም፤ ታዋቂ አትሌቶችና ፈጣን ግሥላዎች ሜዳሊያ ካገኙ በኋላ የሌሎቹን ስሜት ቃል እንደተገባው አለመጠበቁ ብዙዎችን አሳዘነ። የተወሰኑት በተንቀሳቃሽ ስልክ ስለተነገራቸው በንዴት ሩጫውን በመሃል መንገድ ላይ አቋርጠውም ወጡ።

በእግዚአብሔር መንግሥት ግን ሜዳሊያ አሰጣጡ እንዲህ አይደለም። የሮጦ ሁሉ ሜዳሊያ ያገኛል። ሩጫው የሚለካው ደግሞ በአገልግሎት ፍሬ ነው። ሳይታይ የሚታለፍ ማንም የለም። ሜዳሊያ የማያገኝም የለም። ነገር ግን የአገልግሎታችንና የታማኝነታችን እንዲሁም የሕይወታችን ጥራት የሚዳሊያውን ብዛት ይወስነዋል።

ጳውሎስም እንዲህ አለ፡-

«መልካሙን ገድል ተጋድዬአለሁ፤
ሩጫውን ጨርሼአለሁ፤ ሃይማኖትን ጠብቄአለሁ፤
ወደ ፊት የጽድቅ አክሊል ተዘጋጅቶልኛል...
ጌታ ያን ቀን ለእኔ ያስረክባል...» (2ኛ ጢሞ. 4:7-8)።

መጨረሻህ እንዲያምር...

«ከእርሱም በኋላ በፈቃዱ ራሱን ለእግዚአብሔር የቀደሰ የዝክሪ ልጅ... ነበሩ።» (2ኛ ዜና 17:16)

ሥልጣኔ ይገሰግሳል። ዛሬ አወቅነው ያልነው ነገ ተራ ይሆንና መጨረሻ ለማወቅ ስንተጋ ዘመናችን ያልፋል። ይሄ ኮምፒውተር የሚሉት ነገር የሰውን ሁሉ ሕሊና በመሳቡ፤ መሥሪያ ቤቶችም እርሱን በመጠቀማቸው ኋላ ቀር ላለመሆን ኮምፒውተር ትምህርት ቤት ገባሁ። ታዲያ ትምህርቱ ከባድ ሆነና ሌሊት ሌሊት እየሄድኩ ትምህርት ቤት ያለው ኮምፒውተር ላይ መለማመድ ጀመርኩ። አብዛኛው ተማሪም ኮምፒውተር በግሉ ስለሌለው አዳር እየሄደ ሲያጠናና ሲሠራ ያነጋል። በተለይ የቀን ተማሪዎች ወጣቶች ናቸው። አንድ ወይም ሁለት ሰዓት ያጠኑና በተረፈ የእንስት ገላ ሲያዩ ያነጋሉ። አንዱን ጠጋ ብዬ፡ «ሚስትህ አይደለች፤ ሺህ ጊዜ ብታፈጥባት አታገኛት ለምን ታያታለህ?» አልኩት። እርሱም «ደስ ስለሚለኝ አያለሁ» ብሎ በአጭሩ መለሰልኝ።

ሰው ልብ ገዝቶ ማየት፤ ማድረግ፤ መብላት፤ መጠጣት ያለበትን ነገር በመልካም ሕሊና ካላስተናገደ መጨረሻው አስጊ ይሆናል። በተለይ ክርስቲያን የሚመራበት ቃል መጽሐፍ ቅዱስ በመሆኑ በሥራው ሁሉ ጌታን ማስከበርን ይሻል። ይህንን ለማድረግ ደግሞ የግድ ፈቃዱን መስጠት ያሻዋል። ፖርኖግራፊ በሚያዩ ሰዎች መሃል በሥራ ምክንያት ተቀምጦ አለማየት ትልቅ ውሳኔ ያሻዋል።

ከላይ ታሪኩን ያነበብነው ዝክሪም በፈቃዱ ራሱን ለእግዚአብሔር ቀደሰ። እኛስ በኃጢአተኛ ዓለም የጽድቅ ኑሮ ለመኖር ዝግጁ ነን ወይ? «ፈቃደኝነት ካለ መንገድ አለ» የሚሉት አባባል አለ። ዋጋ ከፍለንም ቢሆን ለእግዚአብሔር ለመለየት ልቡ አለን ወይ? ክፋት እየበዛ ሕይወታችንን ሊያቆሽሹ የሚችሉ ብዙ ወጥመዶች ባሉበት ዘመን እንዴት እንደምንኖር እንጠንቀቅ። አረማ መጻፍችንንም በየሰከንዱ እንፈትሽ። በሸካራ መንገድ ተጉዘን እንዳንላላጥ ከወዲሁ «ሕግህ ለእግራ መብራት ለመንገዴም ብርሃን ነው።» የሚለውን ቃል እናስላስል።

የማን አባት ገደል ገባ?

«ንጉሥ አክዓብ የይሁዳን ንጉሥ ኢዮሣፍጥን፡- ከእኔ ጋር ወደ ሬማት ዘገለጻድ ትሄዳለህን? አለው። እርሱም፡- እኔ እንደ አንተ ነኝ፤ ሕዝቤም እንደ ሕዝብህ ናቸው፤ በሰልፍም ከአንተ ጋር እንሆናለን ብሎ መለሰለት። ኢዮሣፍጥም የእስራኤልን ንጉሥ፡- የእግዚአብሔርን ቃል አስቀድመህ ትጠይቅ ዘንድ እለምንሃለሁ አለው።» (2ኛ ዜና 18:3-4)

ይሉኝታ በሽታ ነው ልበል? የእናንተን አላውቅም እኔ ግን ይሉኝታ ይዘኝ ማድረግ የማልፈልገውን አድርጌ አውቃለሁ። በተለይ ወጣት ሳላችሁ በጓደኞቻችሁ ዘንድ ተቀባይነትን ማግኘት ስለምትፈልጉ የማይደረገውን ታደርጋላችሁ። በጓደኞቻችን ግፊት ጊዜያዊ ጀግንነትን ለማግኘት ብለን መንገድ በመሳታችንና በማይገባን ስፍራ በመዋላችን የኋላ ኋላ ለቁጭት የተዳረግነውን ቤት ይቁጠረው። በጊዜው እንደ ዋኝ ያየናቸው ነገር ግን ከሩቅ ሆነው ያዩትን ለመተግበር ደፋ ቀና ያሉ አሳባቸው ተሳክቶ ለትውልድ ምሳሌ ሆነው ስናይ ወይ ነዶ ያስኛል።

ከላይ ታሪኩን ያነበብነው ንጉሥ ኢዮሣፍጥ ከንጉሥ አክዓብ የወዳጅነት ጥሪ ሲቀርብለት የሰጠው ምላሽ የሚደነቅ ነው። «ልቤ ከአንተ ጋር ነው፤ ግን . . .» አለና ሌላ ጥበብ የተመለበትንና ማንም ሰው አንድ እርምጃ ከመውሰዱ በፊት መጠየቅ ያለበትን ጥያቄ ጠየቀ። እርሱም «እግዚአብሔርን አስቀድሞ መጠየቅ»።

ሕፃን ሳለን ምራቅ እጃቸው ላይ ተፍተው «የማን አባት ገደል ገባ?» ብለው ያደባድቡን እንደ ነበር፤ ዛሬም ሰይጣን ፍሬ ቢስ በሆነ መገፋፋት ፍሬ በሌለው የውክቢያ ሩጫ እርስ በርስ ሊያበላላን ቢዋጋ ሟቅ ሰው ነው። ምድር እንደሁ ለሁሉም በቂ ናት። በር ስለ ተከፈተ ዘው ተብሎ አይገባም፤ መንገድ ስለ ቀና የሰላም መንገድ ነው ማለት አይደለም፤ ሥራ ስለ ተገኘ ተንደርድሮ ዘው ማለቱም አያዋጣም። ቅድሚያ ቆም ብሎ ጌታን መጠየቅ ያስፈልጋል። ምክንያቱም የተከፈተው በር የሞት በር ቢሆንስ? የቀናልን መንገድ ፍጻሜው ገደል ቢሆንስ? የተገኘው ሥራ ከጌታ ሊለየን የተዘጋጀ ወጥመድ ቢሆንስ? ምንም ይሁን ምን ትምህርት፤ የትዳር ጓደኛ፤ ውጭ አገር፤ ዝውውር፤ ወዘተ... ከማድረጋችን በፊት እንደ ኢዮሣፍጥ እግዚአብሔርን አስቀድሞ መጠየቁ ያዋጣል። መንገድ የጀመራችሁ ብትኖሩ ርቃችሁ ሳትሄዱ ጌታን ጠይቁ፤ ገና ዳር ያላችሁ ጌታን ሳታማከሩ ምንም አታድርጉ፤ አይመለከተኝም የምትሉ ብትኖሩ መምጣቱ አይቀርምና ተዘጋጅታችሁ ጠብቁ።

«ለሰው ቅን የምትመስል መንገድ አለች፤ ፍጻሜዋ ግን የሞት መንገድ ነው።» (ምሳሌ. 14:12)

ይህ ብዕር እንደ ቋጥኝ አእምሮችንን አይጫንም። ባንጸሩ በወትሯዊ የሕይወት ገጠመኞች ፊት ለፊት እየፈለሰ ለክርስቲያናዊ የምነና ጉዟችን ጽኑ ምርኩዝ ያስጨብጠናል። . . . እጅግ ቀላል ቃላትን እያነበብን ለማየ ለማያዊ ምሥጢራትን እንለቅማለን። እናም አዲሱን ቀን ከመጋፈጠችን በፊት ይህን የጽሞና መጽሐፍ ልንገልጥ ይገባል።

ግርማዊ

የሚሰራው ሳውቀው አንድ የሚገርመኝ ነገር አለ - ነገሩን ሁሉ በምሳሌ በወጥሞ ማቅረቡ። ይኸውም መጽሐፉ ቢሆን ለየቀኑ ሕይወታችን የሚጠቀመንን የእግዚአብሔር ቃል እውነታ ከተለያዩ የሕይወት ጠባቢዎችና ተሞክሮዎች የተጨመቁ ምሳሌዎች ጋር በማዛመድ የቀረቡበት በሰፊ አቀራረቡም አማርኛ ሁለተኛ ቋንቋቸው የሆኑ አንባቢዎች ጭምር በየምሳሌዎቹ ውስጥ የተሸገጡትን መቅረዎች በቀላሉ እንዲያገኙ የሚያበረታታ ነውና መጽሐፉን የሚያነቡ ሁሉ የነፍስ መታደስ እንዲሆንላቸው ከተስፋ ያለፈ ነገር አለኝ።

ጳውሎስ ፈቃዱ

በዚህ በባዜና ብዙ አስተማሪ አለን። ተናጋሪም አላጣንም። የሰበኩትን የሰብራትን የተናገሩትንና ከዚያም አልፎ የኖሩትን ወይም የሰፋብትን የሚጽፉልን ግን እጅግ በጣም ጥቂቶች ናቸው። መሐሪ ይህንን «መጋረጃ» ቀድሶ ወጥቶ ውበት ባለው አቀራረብ «የብዙ ዓመት አጋጣሚዎቹን ከእግዚአብሔር ቃል ጋር በማዋደድ» ለ90 ቀናት የሚሆን «የዕለት ስንቅ» ስንቀልናልና በየዕለቱ እንቁደሰው።

ዘነበ ገብረሐና

የኤስ አይ ኤም ሥነጽሑፍ ሥራ አስኪያጅ

እነኚህ አጫጭር ምሳሌያዊ ገጠመኞች የተጻፉልን እምቅ የሆነው የመልእክታችን መግለጫዎች በመሆን እንዲያገልግሉን ነው። አንድን ቁም ነገር ለድንቅን እንዳንረሳው ሥዕላዊ በሆነ መንገድ በአዕምሮአችን ምናብ ውስጥ መሸጎጥ ሥራቸው ነው። . . . ወጣት መሐሪ የራሱን ምሳሌዎች ሥራዬ ብሎ አሰባስቦ በአንድ ጥራዝ ማስቀመጡ የለመስግነዋል።

ደረጃ አበበ

የሕይወት ሥነጽሑፍ ዋና አዘጋጅ

Printed by SIM Press